

Uczniostwo w czasach końca

Moduł 1: Jezus moim życiem

Michael Dörmbrack

Uczniostwo w czasach końca

W swoich ostatnich słowach Jezus rzucił uczniom wyzwanie, by szli na cały świat, głosili ewangelię i czynili innych uczniami. *Uczniostwo w czasach końca* jest adwentystycznym kursem na temat uczniostwa, który powstał i jest realizowany w szkole misyjnej Josia w Niemczech. Jego celem jest przygotowanie oraz wdrożenie naśladowców Jezusa (takich jak ty i ja) do realizowania tego misyjnego zlecenia.

Z materiałów można korzystać na różne sposoby:

- do osobistego studium,
- podczas spotkań grupowych,
- jako lekcje szkoły sobotniej dla przyjaciół prawdy lub nowoochrzczonej.

Najkorzystniej jest omawiać te tematy podczas spotkań z innymi. Do tego celu najlepiej jest stworzyć grupę uczniowską. Podczas tego szkolenia dowiesz się jak możesz taką grupę stworzyć i prowadzić.

Cały kurs składa się z 4 modułów, z których każdy odpowiada jednemu z etapów, przez które powinien przejść każdy uczeń Jezusa.

Moduł 1 - *Jezus moim życiem* (akcent położony jest na bilijne uczniostwo, dobrą nowinę o zbawieniu, pewność zbawienia)

Moduł 2 - *Z Jezusem do przodu* (akcent położony jest na wzrastanie w wierze, czytanie Biblii, modlitwę, zmianę charakteru, poznawanie Bożej woli, cele na życie)

Moduł 3 - *W służbie dla Jezusa* (akcent położony jest na uczenie się jak udzielać lekcji biblijnych, jak prowadzić misyjne grupy domowe i grupy uczniowskie).

Moduł 4 - *Przywódcy dla Jezusa* (mowa jest tu o tym jak przygotować naszych uczniów do tego by potrafili czynić uczniami innych).

Rekomendacja

„I hereby confirm that Michael Dörnbrack is an ordained pastor of the Baden-Württemberg Conference (South German Union) and leader of the Josiah Mission School, a training school run by our conference.

In this function he has developed the discipleship curriculum *Discipleship for the Endtimes*. I can recommend these lessons. They are Christ-centered, balanced and in harmony with the 28 fundamental beliefs of the Seventh-day Adventist Church.”

Erhard Biró
-President-

„Niniejszym potwierdzam, że Michael Dörnbrack jest ordynowanym pastorem zjednoczenia Baden-Württemberg (Kościół południowych Niemiec) i dyrektorem szkoły misyjnej Josia, która jest centrum szkoleniowym prowadzonym przez nasze zjednoczenie.

Na swojej funkcji opracował on materiały na temat uczniostwa *Uczniostwo w czasach końca*. Mogę polecić te lekcje. Są Chrystocentryczne, zrównoważone i zgodne z 28 zasadami wiary Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego.

Przewodniczący,
Erhard Biró

Spis książek Ellen G. White, wydanych w języku polskim, z których cytowano:

1. Droga do Chrystusa, Orion plus, Mszczonów 2008, wydanie 3.
2. Działalność apostołów, Znaki Czasu, Warszawa 1991, wydanie 3.
3. Najpiękniejsze nauki Jezusa, Orion plus, Mszczonów 2009, wydanie 2.
4. Patriarchowie i prorocy, Znaki Czasu, Warszawa 1999, wydanie 4.
5. Prorocy i królowie, Znaki Czasu, Warszawa 1991, wydanie 3.
6. Przypowieści Jezusa, Znaki Czasu, Warszawa 1997, wydanie 3.
7. Słudzy ewangelii, Znaki Czasu, Warszawa 2004, wydanie 1.
8. Umysł, charakter, osobowość, Znaki Czasu, Warszawa 1992.
9. Wielki bój, Znaki Czasu, Warszawa 2011, wydanie 15.
10. Wydarzenia czasów końca, Znaki Czasu, Warszawa 1995.
11. Życie Jezusa, Znaki Czasu, Warszawa 2004, wydanie 10.

Tłumaczenie: Dorota Bar, Edyta Kubiak, Adam Pietras, Maria Jaworska – Trzop,
Korekta: Andrzej Wierchowski, Maria Jaworska – Trzop

Spis treści

Deklaracja na grupę uczniowską.....	5
10 cech prawdziwego uczniostwa	6
Boży plan dla twojego życia	14
Cena uczniostwa.....	20
Droga do życia wiecznego.....	28
Jego słowo w nas.....	38
Poznanie Boga.....	47
Czym jest grzech?.....	55
Zrozumieć krzyż (część 1).....	64
Zrozumieć krzyż (część 2).....	73
Pokutujcie!.....	80
Oczyszczenie przeszłości	89
Chrystus naszą sprawiedliwością (część 1).....	99
Chrystus naszą sprawiedliwością (część 2).....	107
Czy masz pewność zbawienia?.....	115
Jako uczniowie poprzez czasy końca	124

Deklaracja na grupę uczniowską

(dotyczy 15 tematów z modułu 1: „Jezus moim życiem”)

Jestem częścią tej grupy uczniowskiej ponieważ oczekuję, że Bóg wykorzysta ten czas aby pomóc mi wzrastać w mojej wierze w Jezusa Chrystusa i przez to zmienić moje życie. Zdaję sobie sprawę z tego, że istnienie tej grupy uczniowskiej zależy od aktywnego zaangażowania każdego jej uczestnika. Chciał/a bym być właśnie takim uczestnikiem i zobowiązuję się:

1. Brać udział w każdym z cotygodniowych spotkań, chyba że ciężka choroba lub niezależne ode mnie okoliczności mi w tym przeszkodzą.
2. Każdego tygodnia skrupulatnie przygotowywać się do spotkania poprzez dogłębne przestudiowanie aktualnego tematu oraz wykonanie wynikających z niego zadań aby przez to przyczynić się do wzbogacenia innych w trakcie naszego spotkania.
3. Uczyc się na czas wersetów pamięciowych i je regularnie powtarzać.
4. Poprzez aktywną współpracę, otwartość, szczerłość oraz dyskrecję przyczyniać się do tego aby nasza grupa uczniowska osiągnęła wyznaczone cele.
5. Dążyć do tego aby nauczyć się jak w niedalekiej przyszłości samemu też założyć taką grupę uczniowską lub misyjną grupę domową.

Zdaję sobie sprawę, że zobowiązuję się nie tylko wobec siebie samego/ej i grupy, ale przede wszystkim Boga. Uczynię wszystko co jest w mojej mocy, aby z Bożą pomocą spełniać wszystkie punkty tej deklaracji.

data

podpis

Wprowadzenie Co mamy na myśli, kiedy mówimy o uczniostwie? Gdy spojrzymy na życie i służbę Jezusa, widzimy, że uczniostwo było nieodłączną częścią Jego pracy. Na samym początku wezwał indywidualnie 12 osób do podążania za Nim i stania się Jego uczniami. Jezus wyszkolił te osoby i dał im pełnomocnictwo do tego by czyniły uczniami innych.

Również dzisiaj uczniostwo jest głównym przedmiotem zainteresowania Jezusa. Dlatego służy On jako nasz niebiański Najwyższy Kapłan i Pośrednik. Także dzisiaj, najważniejszym zaproszeniem jakie kieruje on do ludzi, jest by stali się Jego uczniami. A Jego największe zlecenie dla chrześcijan, by czynili uczniami innych, jest nadal aktualne. Uczniostwo jest więc podstawą funkcjonowania Kościoła Chrystusa. Bez tego Kościół nie byłby w stanie przetrwać. Z tego względu uczniostwo nie jest jedynie jednym z wielu tematów zawartych w Biblii. Ten temat stanowi fundament, na którym budowane są wszystkie inne nauki. Tak naprawdę, jesteśmy w stanie zrozumieć biblijne nauki – niezależnie od tego czy chodzi o jakieś aspekty doktrynalne, praktyczne, sprawy wiary czy też życia Kościoła – dopiero wtedy, kiedy spojrzymy na nie przez pryzmat uczniostwa.

Celem tych lekcji nie jest przeprowadzenie Cię przez jakieś teoretyczne studium na temat uczniostwa. Chodzi tu przede wszystkim o to, by pomóc ci wzrastać i rozwijać się w twoim naśladowaniu Jezusa. Czyli byś uczył się i praktykował to wszystko, czego Jezus nauczał swoich 12 uczniów, oraz byś umiał pomóc innym stać się poświęconymi uczniami Jezusa Chrystusa.

Kto to jest uczeń?

Greckie słowo *mathetes* oznacza *ucznia, studenta, osobę uczęszczającą do szkoły*. Jest często używane w Nowym Testamencie w odniesieniu do osoby, która podjęła świadomą decyzję naśladowania jakiegoś nauczyciela lub jakiejś grupy. Faktycznie w starożytności uczeń był jak dzisiejszy praktykant. Uczniowie uczyli się fachu, żyjąc z rodziną nauczyciela, uczestnicząc też w praktykach religijnych jego rodziny. Mając taki obraz w świadomości, łatwiej jest nam zrozumieć pytanie jakie uczniowie zadali Jezusowi: „Nauczycielu, gdzie mieszkasz?” (Ewangelia Jana 1,38).

**Ewangelia
Marka 3,13-15**

W Nowym Testamencie, słowo „uczeń” jest w wielu miejscach używane do określenia 12 apostołów. Przeczytaj Ewangelie Marka 3,13-15 i wypisz 3 ważne cechy uczniostwa, które wyróżniały 12 mężczyzn wybranych przez Jezusa.

- a) _____
- b) _____
- c) _____

Te trzy punkty są bardzo ważne i pomagają nam zrozumieć, co to oznacza być uczniem Jezusa w dzisiejszych czasach. Być uczniem Jezusa to:

- być powołanym przez Jezusa
- po to by z Nim przebywać
- oraz być przez Niego wyposażonym w moc i wysłanym do zwiastowania ewangelii.

W tym miejscu, należy zauważyć, że w Nowym Testamencie słowo *zwiastować* (*głosić*) nie oznaczało jedynie *wygłaszać kazania*. Znaczyło ono tyle co: *podawać do wiadomości, obwieszczać to, co stało się podczas konkretnej sytuacji*. Takie głoszenie obejmowało

1. cecha

Uczeń jest powołany do wspólnoty z Jezusem.

Jezus opisuje siebie jako krzew winny, a uczniów jako latorośle, które mogą żyć jedynie w łączności z Nim. Które wyrażenie z przypowieści, występujące kilkakrotnie, jest użyte do opisanía relacji (wspólnoty) z Jezusem?

w. 4: _____

w. 5: _____

w. 6: _____

w. 7: _____

w. 9: _____

w. 10: _____

Jezus wyraźnie mówi, że możemy trwać w Nim, i że On chce trwać w nas.

Jakie są konsekwencje, gdy nie trwamy we wspólnocie z Nim?

w. 2: _____

w. 4: _____

w. 5: _____

w. 6: _____

Uczniostwo jest więc przede wszystkim osobistą relacją z Jezusem. Bez niej wszystko nie ma sensu. Mogę rozumieć wszystkie adwentystyczne zasady i umieć je znakomicie przedstawiać, mój styl życia może być jaśniejącym przykładem, mogę angażować 110% swojej energii w pracę dla Kościoła, ale bez osobistej relacji z Jezusem wszystko to jest bez wartości. W chwili, gdy ograniczamy nasze chrześcijańskie życie do przestrzegania norm i zdobywania intelektualnej wiedzy, mijamy się z celem, do którego Jezus nas powołał, a którym jest posiadanie osobistej relacji z Nim.

Cytat 1

„*Trwajcie we mnie, a ja w Was.* Trwanie w Chrystusie oznacza nieustanne otrzymywanie Jego Ducha. To życie nieograniczonego poddania się Jemu w służbie. Kanał komunikacji między Bogiem a człowiekiem musi być ciągle otwarty. Jak gałęzie winorośli nieprzerwanie czerpią soki z żywego krzewu, tak my mamy uchwycić się Jezusa i otrzymać od Niego przez wiarę siłę i doskonałość Jego charakteru” (*Desire of Ages*, p.676, przekład własny).

2. cecha

Uczeń doświadczył przebaczenia grzechów i usprawiedliwienia z wiary.

Jak Jezus przedstawia tę myśl w wersecie 3?

Tylko ten, kto doświadczył zbawienia dzięki Jezusowi Chrystusowi, może stać się Jego uczniem. Nasze nawrócenie jest swego rodzaju bramą do uczniostwa.

3. cecha

Uczeń Jezusa przynosi owoce. Swoim życiem i słowami wydaje świadectwo o Jezusie.

Jezus wielokrotnie wspomina o owocu w tej przypowieści. Wypisz główne myśli odnoszące się do tej cechy.

w. 2: _____

w. 4: _____

w. 5: _____

w. 8: _____

Jezus opisuje tu podstawowe prawo natury, które odnosi się również do życia duchowego. Gdy jesteśmy oddzieleni od Niego, nic nie możemy zrobić. Ale jeśli jesteśmy połączeni z Nim, to rzeczą naturalną jest, że wydajemy owoc. A zatem w kwestii wydawania owocu nie chodzi o to byśmy sami starali się „wyprodukować” jakieś dobre owoce, lecz byśmy trwali w Nim a On w nas. Wtedy wydamy owoc. Ten wzrost jest rzeczą naturalną, podobnie jak wzrost drzewa, nie następuje na skutek naszych usilnych starań.

Owoc, jakiego Bóg oczekuje od nas, ma być odbity w naszym charakterze. On chce odnowić w nas swoje podobieństwo, które zostało utracone przez grzech Adama, tak by nasz charakter odzwierciedlał Jego charakter. Biblia nazywa tę przemianę uświęceniem (zob. List do Galacjan 5,22-23; Rzymian 6,22 i Kolosan 1,10).

Cytat 2

„Kiedy naszym życiem kieruje wiara w Syna Bożego, owoce Ducha pojawią się w naszym życiu; żaden nie zostanie pominięty” (*Desire of Ages*, p. 676, przekład własny).

Ten owoc nie jest jednak ograniczony wyłącznie do naszego charakteru. Reprezentuje on także osoby, które prowadzimy do Jezusa. W skrócie – tych, których czynimy uczniami. Każdy uczeń Jezusa jest wezwany do tego, by dzielić się ewangelią z innymi (zobacz Ewangelia Jana 4,35-38; Ewangelia Mateusza 28,18-20).

4. cecha

Uczeń Jezusa żyje zgodnie ze Słowem Bożym.

Jak Jezus wyraża tę myśl w wersecie 7?

Na podstawie poniższych tekstów wynotuj, jak Jezus opisywał relacje pomiędzy Jego Słowem a naszym uczniostwem.

Ew. Jana 8,31-32 _____

Ew. Jana 17,17 _____

Uczeń Jezusa codziennie studiuje i rozmyśla nad Słowem Bożym. Bierze je na poważnie i wprowadza jego standardy w swoje życie. Boże Słowo daje mu siłę i odwagę, poucza, ostrzega oraz pociesza. Jest źródłem duchowego wzrostu.

5. cecha

Uczeń Jezusa prowadzi życie modlitwy.

Co Jezus mówi na temat modlitwy w wersecie 7?

6. cecha

Uczeń Jezusa przestrzega Bożych przykazań.

Jak Jezus opisuje zależność między naszą relacją z Nim a naszym posłuszeństwem względem Jego przykazań? Zobacz werset 10.

Naśladowanie Jezusa w praktyce oznacza, że jesteśmy Mu posłuszni. Decydujemy się przyjąć Jezusa nie tylko jako naszego Zbawcę, ale także Pana naszego życia. Posłuszeństwo Jezusowi, to świadome postawienie Go na pierwszym miejscu w naszym życiu i całkowite poddanie każdej dziedzinie naszego życia pod Jego panowanie. Kiedy Chrystus zostanie przyjęty jako Pan każdego aspektu naszego życia, wtedy będzie żył w nas poprzez swojego Ducha Świętego.

7. cecha

Uczeń Jezusa jest powołany do wspólnoty z innymi uczniami.

Co Jezus powiedział na temat wspólnoty w wersecie 12?

Oczywiście, przypowieść o krzewie winnym i gałęziach uczy nas, że musimy trwać w Chrystusie indywidualnie. Ale mówi także o wspólnocie z innymi. Kiedy Jezus wypowiadał te słowa, adresował je do wszystkich swych uczniów. Ponadto byłby to bardzo dziwny krzew winny, gdyby posiadał tylko jedną latorośl. Faktem jest, że Jezus połączył swoich uczniów tak, by tworzyli wspólnotę, której zlecił przygotowanie świata na Jego powtórne przyjście. Im bardziej będziemy sobie uświadamiać realność drugiego przyjścia Chrystusa oraz naszej wspólnoty w niebie, tym bardziej będziemy się jednoczyć by wykonać zlecenie dane nam przez Jezusa. Uczeń Jezusa nie jest pozostawiony samemu sobie w tej pracy.

Co następujące teksty mówią o znaczeniu wspólnoty dla ucznia Jezusa?

Ew. Jana 13,35 _____

Ew. Jana 17,20-23 _____

8. cecha

Uczeń Jezusa żyje dla Bożej chwały.

Co, według słów Jezusa, jest rezultatem naszego uczniostwa? (werset 8.)

Uczeń Jezusa nie żyje po to, by przynosić chwałę sobie. Z całego serca pragnie on, by jego życie i istnienie przynosiło chwałę Bogu. W boju pomiędzy Jezusem i szatanem, szatan ciągle pokazuje Boży charakter w złym świetle, byśmy nie chcieli do Niego przyjść. Jezus przyszedł, aby pokazać prawdziwy charakter Boga. „Kto mnie wiedział, widział Ojca” (Ewangelia Jana 14,9). Jako uczniowie Jezusa zostaliśmy wezwani do kontynuowania pracy, którą On rozpoczął. Poprzez nasze życie i działanie pokazujemy, kim Bóg jest naprawdę i udowadniamy, że twierdzenia szatana są tylko i wyłącznie kłamstwem.

Cytat 3

„Bóg pragnie okazać przez was swoją świętość, dobroć i współczucie, swój własny charakter, ale Zbawiciel nie nakazuje swym uczniom pracy dla przynoszenia owoców. Mówi im, aby zamieszkali w Nim (...). Życie Chrystusa w nas zrodzi owoce takie same, jakie On przynosił. Żyjąc w Chrystusie, trzymając się Go, opierając się na Nim i czerpiąc z Niego pokarm, wydamy owoce na podobieństwo owoców Jego życia” (*Życie Jezusa*, s. 488).

9. cecha

Uczeń Jezusa jest powołany do prowadzenia życia pełnego radości.

Na podstawie słów Jezusa powiedz, jaki jest kolejny rezultat uczniostwa. (werset 11.)

Życie uczniów Jezusa nie zawsze jest wygodne. Jezus jasno powiedział, że będzie wymagało poświęcenia i wyrzeczeń. Podążanie za Nim oznacza porzucenie wielu rzeczy, które świat postrzega jako zabawne i ekscytujące, ponieważ te rzeczy niszczą relacje z Bogiem. Ale to nie znaczy, że Jezus chce, by jego uczniowie prowadzili ponure życie. Największej radości, jaka jest w ogóle osiągalna na tym świecie, doświadczamy wtedy, kiedy podążamy za Jezusem całym sercem. Wszystko inne na tym świecie, co jest postrzegane jako zabawne i ekscytujące, stanowi jedynie marną imitację.

10. cecha

Uczeń Jezusa podjął jasną, 100-procentową decyzję, by być uczniem Jezusa.

Obraz krzewu i latorośli pokazuje wyraźnie jedną rzecz: albo gałąź jest połączona z krzewem albo nie. Oznacza to, że albo jesteśmy uczniami Jezusa, albo nie. Uczniostwo wymaga jasnej, 100-procentowej, dobrze przemyślanej decyzji. Jezus często wyraźnie o tym mówił, gdy wyjaśniał ludziom, co znaczy być Jego uczniem.

Tych dziesięć cech pokazuje, jaki jest Boży plan wobec naszego życia. Każdy z tych punktów jest tak ważny, że w ciągu tego kursu przyjrzymy się mu jeszcze raz dokładniej i głębiej. Jak przyjrzyjiesz się kolejnym tematom tego kursu uczniowskiego to zauważysz, że w każdym z nich poruszana jest przynajmniej jedna z tych 10 cech.

Gdzie ty się znajdujesz?

Poniżej znajdziesz listę pytań, które pomogą ci zorientować się, w jakim stanie jest twoja relacja z Jezusem. Zadaniem tej listy nie jest zredukowanie twojego chrześcijańskiego doświadczenia do listy zadań czy też zbioru zasad. Nie jest też ona po to by cię zniechęcić, ukazując wiele obszarów twojego życia duchowego, nad którymi należy jeszcze pracować. Nie może też ona stać się podstawą do porównywania z innymi. Te pytania mają cię po prostu sprowokować do zastanowienia się nad tym, w którym miejscu się dziś znajdujesz i gdzie życzyłybyś sobie zmian na lepsze.

Odpowiedz proszę na te pytania i zaznacz obszary, w których pragniesz coś zmienić. W tym kursie uczniowskim będzie mowa o każdym z tych obszarów, co da ci realną możliwość poprawy.

Zgadza się...Nie zgadza się

1.	Codziennie mam czas na osobisty kontakt z Bogiem.				
2.	Jestem pewien, że moje grzechy zostały przebaczone, i że dzięki łasce Bożej jestem zbawiony.				
3.	Staram się żyć w sposób zdyscyplinowany.				
4.	Codziennie czytam Biblię.				
5.	Co tydzień uczę się nowego wersetu Biblijnego na pamięć.				
6.	Mam nawyk robienia notatek kiedykolwiek słyszę lub czytam Boże Słowo.				
7.	Regularnie się modlę.				
8.	Prowadzę listę modlitewną i regularnie modlę się o osoby i intencje z tej listy.				
9.	W ciągu ostatnich 4 tygodni doświadczyłem wyraźnej odpowiedzi na moje modlitwy.				
10.	W mojej codziennej modlitwie jest miejsce na chwalenie Boga, dziękowanie Mu, wyznawanie grzechów, zanoszenie próśb oraz wstawiennictwo.				
11.	Staram się utrzymywać pokojowe relacje z moimi braćmi i siostrami w Chrystusie.				
12.	Przebaczyłem ludziom, którzy mnie skrzywdzili.				
13.	Jestem gotowy wykonać pierwszy krok w kierunku pojednania.				
14.	Dzięki Bożej pomocy doświadczam zwycięstwa nad pokusami.				
15.	Żyję w zgodzie z moją rodziną.				
16.	Regularnie modlę się o zgubionych ludzi wymieniając ich z imienia.				
17.	Jestem aktywnym uczestnikiem spotkań Biblijnych, które są ukierunkowane na misję.				
18.	Wiem, że Bóg powołał mnie do tego by prowadzić innych do Chrystusa.				
19.	Dzielę się moim świadectwem kiedy tylko nadarzy się ku temu okazja.				
20.	Regularnie rozmawiam o Bogu z ludźmi, którzy są otwarci.				
21.	Pomagam ludziom, których przyprowadziłem do Jezusa, wzrastać w wierze i żyć jako uczniowie Jezusa.				
22.	Szkolę innych, by oni mogli z kolei szkolić kolejne osoby do tego by żyć jako uczniowie Jezusa.				
23.	Znam swoje dary duchowe i używam ich w pracy zboru.				
24.	Wiernie oddaję Bogu dziesięcinę i dary.				
25.	Wyzaczyłem sobie cele życiowe, które mam wyraźnie przed oczami i pracuję nad ich realizacją.				

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przystudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które dla Ciebie są najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Ewangelii Jana 15,8**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
3. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Na starość wiele osób patrzy wstecz na swoje życie i pyta z rozczarowaniem: „To było to?” Zadanie sobie takiego pytania na koniec życia jest wielką tragedią! Jeśli postanawiasz żyć jako uczeń Jezusa Chrystusa, to masz przed sobą zdecydowanie lepszą perspektywę, ponieważ Bóg ma plan dla Twojego życia. Będzie Cię prowadził specjalną drogą. Kiedy odkryjemy i będziemy żyć zgodnie z tym planem, Bóg nada znaczenie naszemu życiu i uczyni nas naprawdę szczęśliwymi. Uczniostwo polega właśnie na odkrywaniu tego Bożego planu i życiu zgodnie z nim.

Bóg ma plan dla Twojego życia, ponieważ zna Ciebie jak nikt inny. W jaki sposób poniższe teksty opisują to, jak dobrze Bóg Cię zna?

Psalm 139,1-6: _____

Księga Jeremiasza 1,4-5: _____

Bóg zna cię dokładnie. Wie co dzieje się w twoim wnętrzu. Rozumie Twoje obawy, potrzeby, troski, radości, nadzieje... Mówiąc w skrócie, On wie o Tobie absolutnie wszystko! Jest to dobra nowina, ponieważ nasz Bóg jest kochającym Ojcem, a nie jakimś surowym i autorytarnym władcą, który czeka tylko na możliwość ukarania! Bóg ułożył plan dla twojego życia jeszcze zanim zostałeś stworzony.

Odkryj Boży plan dla siebie!

Jakie plany ma Bóg dla Twojego życia?

Księga Jeremiasza 29,11-14: _____

Księga Jeremiasza 33,3: _____

Bóg nie przechodzi obok ciebie obojętnie, jakbyś był zaledwie jedną z wielu twarzy w tłumie ludzi. On kocha cię bardziej niż jesteś w stanie to sobie wyobrazić i ma dobry plan dla ciebie osobiście. Odkrycie tego planu i życie zgodnie z nim jest celem naszego życia. To dlatego Bóg nas stworzył i obdarzył życiem. Jego plan dla nas jest największym odkryciem, jakiego możemy doświadczyć! Życie zgodnie z Jego planem jest największym sukcesem, jaki możemy kiedykolwiek osiągnąć!

Poniższe teksty Biblijne mają za zadanie pomóc ci, odkryć plan, który Bóg ma dla ciebie. I, co istotne, nie chodzi tu o 8 różnych planów, lecz o 8 perspektyw spojrzenia na *jeden* wielki Boży plan wobec twojego życia - twoje zbawienie.

Plan 1

Dzieje Apostolskie 17,26-27

Bóg pragnie, byś Go odnalazł.

Dlaczego Bóg stworzył ludzi i podarował im określony czas życia?

Co Bóg nam obiecuje?

Bóg dał nam życie, abyśmy mogli Go znaleźć. To jest celem naszego życia! Kiedy żyjemy tylko dla siebie, nie znajdując Boga, żyjemy na darmo! Ale Bóg powiedział, że jest blisko nas. Tak blisko, że każda osoba, która naprawdę szuka, może Go znaleźć.

Plan 2

Bóg chciałby mieć z tobą bliską relację, opartą na miłości.

Jakiego porównania użył Bóg w Księdze Ozeasza 2, 18-19 by opisać relację ze swoim ludem?

Dlaczego, według Księgi Jeremiasza 31,3, Bóg przyciąga cię do siebie?

Bóg pragnie mieć z tobą bliski kontakt. Jego pragnieniem jest, byś odpowiedział na Jego miłość. Nie mógł użyć mocniejszego obrazu, by opisać rodzaj relacji, jaką chciałby mieć z tobą, niż przykład związku małżeńskiego. Bóg walczy o ciebie, ponieważ Cię kocha. Przyciąga cię do siebie, abyś mógł odpowiedzieć na Jego miłość.

Plan 3

Bóg pragnie wybaczyć ci twoje grzechy.

Co obiecuje Bóg w Księdze Izajasza 44,22? Do czego nas zaprasza?

Nasze grzechy, jak gęste chmury, oddzielają nas od Boga! Bóg pragnie relacji bez przeszkód. Pragnie usunąć winy i grzechy, które nas niszczą. Więc zaprasza nas, byśmy do Niego przyszli. O, jak głębokie jest Jego pragnienie przebaczenia naszych grzechów oraz zbawienia nas!

Plan 4

Bóg pragnie zmienić twój charakter.

Jaki dar Bóg chce nam dać według Księgi Ezechiela 36, 26-27?

Jak Bóg chce nas zmienić? (List do Rzymian 8,29)

Jezus nie jest zainteresowany tylko wybaczeniem Twoich grzechów. On chce zmienić Twoje wnętrze. Obiecuje dać ci nowe serce, wypełnić cię Swoim Duchem, po to by twój charakter stał się podobny do charakteru Jezusa. Bóg pragnie pokazać całemu wszechświatu, co może zrobić z człowiekiem, który w pełni Mu się podda. Chce uczynić twoje życie przykładem Jego łaski!

Plan 5

Bóg chce ci dać spełnione (zaspokojone) życie już teraz.

Co Jezus chce nam dać?

Ewangelia Jana 10,10

Jezus zapewnił nam życie w obfitości. Nie oznacza to życia pełnego bogactwa, władzy i zaszczytów. Taki rodzaj życia jest tylko tanim substytutem oferowanym przez szatana, po to by ludzie rozminęli się z tym, co może dać im tylko Jezus. Oczywiście Jezus może nas błogosławić bogactwem, władzą i zaszczytami, jeżeli będzie to dla nas dobre. Co ważniejsze jednak, On chce wypełnić nasze życie rzeczami, które przygotowują nas do życia wiecznego. Chce dać nam radość, która wypływa ze służenia innym i może być znaleziona tylko w relacji z Nim.

Plan 6

Bóg chce cię użyć do tego, byś przyprowadzał innych do Niego.

Jak Jezus chce cię użyć w tym świecie? Zobacz Ewangelię Mateusza 5, 13-16.

Jak, wg Ewangelii Marka 1,17 Jezus chce wpłynąć na życie innych przez ciebie?

Bóg potrzebuje ludzi, którzy na tym świecie będą kierować innych do Niego. Ludzi, którzy nie żyją dla siebie samych, ale dla Bożej chwały i dobra innych. Jezus chce, byś był na tym świecie solą i światłem. Chce uczynić z ciebie osobę, która będzie zdobywała innych dla Niego i Jego królestwa.

Plan 7

Bóg chce, abyś wrastał w wierze.

Jak Paweł opisuje doświadczenie, którego Bóg pragnie dla każdego swojego ucznia?

List do Filipian 1,9-11

Bóg nie chce, by twój chrześcijański marsz zatrzymał się. Życie z Bogiem oznacza wzrost, który nigdy się nie kończy, nawet w wieczności. Bóg pragnie, by twoja miłość i wiedza wzrastały coraz bardziej i bardziej. On ma dla ciebie przygotowane doświadczenia, które cię zadziwią.

Plan 8

Bóg chce, abyś żył wiecznie.

Czego Jezus pragnie odnośnie twojej przyszłości?

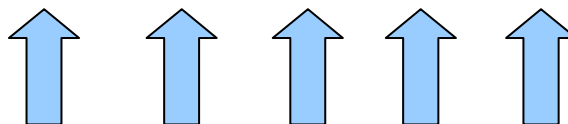
Ewangelia Jana 6,39-40

Salomon napisał: „...nawet wieczność włożył w ich serca”. Co wskazuje na to, że Bóg umieścił w każdym z nas pragnienie życia. Oczywiście nie zrobiłby tego, gdyby nie chciał tego pragnienia zaspokoić. Jezus powiedział, że Bożym planem jest wzbudzić nas do życia wiecznego, lub dać nam żywo doczekać przyjścia Jezusa, tak byśmy mogli być częścią proroczych 144 tysięcy.

Boży plan dla naszego życia jest większy niż wszystko, co potrafimy sobie wyobrazić. Tych osiem punktów zdecydowanie nie może opisać tego wszystkiego, co Bóg zamyśla dla nas uczynić, ponieważ Jego plan jest znacznie wspanialszy. Te osiem punktów to taki ogólny plan dla każdego chrześcijanina. Ale nie zapominaj, że Bóg ma specjalny plan tylko dla ciebie. Jednakże może stać się on rzeczywistością jedynie wtedy, kiedy w twoim życiu zacznie działać ten plan ogólny, stanowiący fundament, na którym Bóg może zbudować wszystko inne co ma dla ciebie przygotowane.

Szczególne Boże plany dla twojego życia

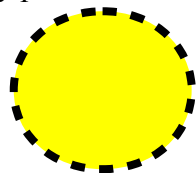
Boży plan dla każdego człowieka

Ta idea jest bardzo ważna! Jeżeli chcemy aby ten szczególny Boży plan stał się w naszym życiu rzeczywistością to musimy najpierw pozwolić Bogu założyć fundament. Dopiero kiedy to zrobi, będzie mógł nam ten plan objawić.

Człowiek został stworzony na obraz Boga. Nasi pierwsi rodzice żyli zgodnie z Bożym planem do momentu wkroczenia grzechu, który sprawił, że nasza rzeczywistość została spaczona.

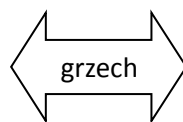
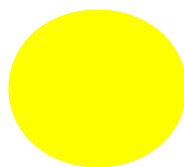
człowiek na obraz Boga

Boży plan = nasze życie

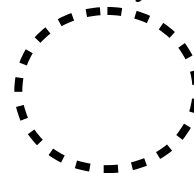

wypaczony obraz Boga w człowieku

Boży plan

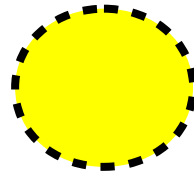
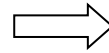
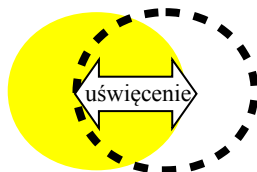
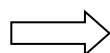
nasze życie

Chrystus przyszedł, by osiągnąć nas tam, gdzie jesteśmy. Stał się taki jak my, abyśmy my mogli stać się tacy jak On. Chce nas zmienić tak, by Jego wola stała się naszą i byśmy byli chętni do robienia rzeczy, które przynoszą Mu radość. W taki sposób, odnawia w nas obraz Boga (Kol. 3,10). Biblia nazywa ten proces *uświęceniem*. Przy powtórny przyjsciu Jezusa, będziemy żyli zgodnie z Jego planem. Jego obraz będzie perfekcyjnie odnowiony w nas, a my będziemy mogli zobaczyć Boga twarzą w twarz.

Odnawianie obrazu Boga

Odnowiony obraz Boga

Wprowadzenie W poprzednim temacie dowiedzieliśmy się, że Bóg ma plan dla naszego życia. Ten plan jest większy i lepszy niż wszystko, co sami, o własnych siłach, możemy sobie w tym świecie wypracować. Ale uczniostwo ma też swoją cenę. Podczas pobytu na ziemi Jezus jasno wyłożył swoim naśladowcom prawdę na ten temat. Jego słowa i czyny wywierały na ludziach ogromne wrażenie. Wielu pragnęło podążać za nim, chcąc jednak w ten sposób realizować swoje egoistyczne pragnienia. Chcieli zostać uzdrowieni, zdobyć wysoką pozycję lub doświadczyć przygód. Wtedy Jezus bez ogródek wyjawiał im konsekwencje bycia Jego uczniem. Te słowa dotyczą również nas, ponieważ my dzisiaj także stoimy przed decyzją: czy być uczniami Jezusa.

Ewangelia
Marka
10,17-22

Przeczytaj przypowieść o bogatym młodzieńcu i odpowiedz na następujące pytania.

1. Co motywowało tego młodzieńca do przyjścia do Jezusa?

2. Jak Jezus przyjął tego młodzieńca? (w. 21)

3. Co oddzielało tego młodzieńca od Jezusa?

4. Na pierwszy rzut oka, to pieniądze były tą rzeczą, której młodzieniec nie chciał zostawić. Ale co było jego prawdziwym problemem?

Przeczytaj poniższy cytat Ellen White i znajdź więcej odpowiedzi na to pytanie.

Cytat 1

„Chrystus czytał w jego sercu. Brakowało temu człowiekowi tylko jednej rzeczy, mającej jednak podstawowe znaczenie – potrzebował w swoim sercu miłości Bożej. Jej brak mógłby dla niego być zgubny; cała jego natura uległaby spaczeniu. Poblężanie samemu sobie prowadzi do wzrostu egoizmu. Aby otrzymać miłość Boga, należało zrezygnować z egoistycznej miłości do siebie.

Chrystus wystawił tego człowieka na próbę. Wezwał go, aby dokonał wyboru między skarbami niebios a wielkością na tym świecie. Skarby nieba miałyby zapewnione, gdyby poszedł za Chrystusem, lecz należało zrezygnować z siebie i poddać swą wolę Chrystusowi. Przed młodym człowiekiem stanęła otworem świętość Boża; mógł mieć przywilej stania się synem Bożym i współdziedzicem wraz z Chrystusem skarbów nieba. Przedtem jednak musiał podjąć krzyż i iść za Chrystusem drogą wyrzeczenia” (*Życie Jezusa*, s. 371).

**Każdy musi
podjąć
decyzję!**

**Ewangelia
Łukasza
14,25-33**

Jezus nie wzywa każdego z nas do sprzedania wszystkiego, co mamy i rozdania pieniędzy ubogim. Musimy jednak dokonać takiego samego wyboru, jak ten bogaty młodzieniec. Albo oddamy całe nasze serce Jezusowi albo pozwolimy by przywiązało się do rzeczy tego świata. Oczywiście zbawienie jest darem dla każdego; nie możemy nań zarobić żadną naszą pracą. A jednak istnieje cena, którą musimy zapłacić jeśli chcemy być uczniami Jezusa.

W poniższych wersetych Jezus przemawia do tłumów na temat ceny uczniostwa. Nawołuje ludzi do tego by przyjrzeni się kosztom i świadomie zdecydowali czy rzeczywiście chcą być Jego naśladowcami. Jezus trzykrotnie mówi: „(...) nie może być uczniem moim.” Kiedy ktoś **nie** może być uczniem Jezusa?

w. 26: _____

w. 27: _____

w. 33: _____

**Nic nie może
być ważniej-
sze niż Jezus!**

Te wypowiedzi brzmią nieco drastycznie. Mówiąc o nienawidzeniu rodziny, Jezus stawia sprawę na ostrzu noża, by dobitnie uświadomić ludziom o co chodzi. Jezus przecież sam kocha naszą rodzinę. Chodziło tu o to by ludzie zrozumieli, że **nic** nie powinno być dla nich ważniejsze niż Jezus: żadna osoba (w. 26), żadne zadanie (w. 27) ani żadna rzecz (w. 33).

Jezus wzywa każdego kto chce być Jego uczniem do rozważenia kosztów uczniostwa i podjęcia decyzji o postawieniu Go na pierwszym miejscu. Zastanów się przez chwilę jakie rzeczy w Twoim życiu mogą zajmować miejsce Chrystusa?

**Ewangelia
Łukasza 9,23**

Jezus wymienia tu 3 kroki, które musi wykonać każdy jego naśladowca. Jakie to kroki?

a.) _____

b.) _____

c.) _____

1. krok

Zaparcie się samego siebie

Co według Ciebie znaczy zaprzeć się samego siebie?

Co to (nie) oznacza

Kiedy Jezus mówił o zaparciu się samego siebie, nie wzywał nas do tego, byśmy porzucili naszą tożsamość, indywidualność czy podstawowe potrzeby. Wszyscy jesteśmy stworzeni indywidualnie na obraz Boga ze zdolnością myślenia i podejmowania decyzji. Problem w tym, że często używamy tych zdolności wybierając własną drogę, z dala od Boga. Nasze „ego” jest największą przeszkodą stojącą pomiędzy nami a zbawieniem, które Jezus zapewnił na krzyżu. Z tego powodu wzywa On nas do porzucenia samolubnego stylu życia, który obraca się wokół naszych własnych zachcianek i pragnień. On chce nas uratować od życia skoncentrowanego na „ja, mnie i moje”. Jest to możliwe tylko wtedy, kiedy w 100% podporządkujemy naszą wolę Bogu. On zaprasza nas, byśmy Mu zaufali i powierzyli nasze cele, plany, pragnienia i potrzeby. On poukłada wszystko we właściwy sposób.

W jakim systemie słonecznym żyjesz?

W przeszłości ludzie wierzyli, że nasz system słoneczny, włączając w to Słońce, krąży wokół Ziemi (geocentryzm). Później odkryli, że Ziemia odgrywa znacznie skromniejszą rolę; jest tylko jedną z wielu planet, które krążą wokół Słońca (heliocentryzm).

Geocentrycy przypominają osoby żyjące bez Chrystusa. Widzą siebie jako punkt centralny swojej egzystencji. Niestety to złudzenie prowadzi do egoistycznego życia, które kończy się rozczarowaniem. Natomiast heliocentryzm jest analogią, prawdziwą rzeczywistością osoby, która żyje, koncentrując się na Jezusie Chrystusie, Słońcu Sprawiedliwości.

List do Galacjan 2, 19-20

Jak Paweł opisuje zaparcie się samego siebie?

Wyrzeczenie się samego siebie jest początkiem czegoś całkiem nowego. Jak Paweł opisuje to nowe życie?

2 List do Koryntian 5,15

Dla kogo **nie** powinniśmy już dłużej żyć?

Dla kogo powinniśmy żyć?

Dla siebie czy dla Boga?

Każdy musi zadać sobie pytanie: czy powinienem żyć dla siebie czy dla Boga? Te dwie opcje wzajemnie się wykluczają; prowadzą w przeciwnych kierunkach. Pierwsza opcja to droga szeroka. Można na niej doświadczyć wiele uciech, ale ostatecznie wiedzie ona do zatracenia. Druga opcja to droga wąska. Są na niej pewne przeciwności, jak również dużo prawdziwej radości. Ta droga wiedzie do życia wiecznego. Każdy może, a nawet musi zdecydować, którą z tych dwóch dróg będzie podążać.

Ten świat jest pełen osób, które żyją tylko dla siebie. Jezus szuka i powołuje ludzi, którzy są gotowi, usunąć samych siebie z centrum swojego życia, by żyć dla Niego. Ludzi, którzy nie będą martwić się jedynie o zaspokajanie swoich własnych pragnień lecz zaczną służyć innym. Ludzi, dzięki którym ten świat będzie mógł się stać odrobinę lepszym miejscem.

Zapieranie się siebie a wielki bój

Każdy człowiek jest wplątany w wielki bój między Chrystusem a szatanem. Biblia naucza, że przez naszą upadłą naturę staliśmy się dziećmi gniewu (List do Efezjan 2, 1.3) i przeciwnikami Bożymi. Jest tylko jedna droga ratunku – porzucenie naszego starego, bezbożnego życia, tak by Chrystus mógł wzbudzić w nas nowe życie, skoncentrowane na Nim. Tylko wtedy, gdy zdeponujemy nasze „ego” i przekazemy Chrystusowi kierownictwo nad naszym życiem, może On pracować w naszym imieniu, dając nam sprawiedliwość, dzięki której możemy być ocaleni.

Cytat 2

„Najcięższą walką jest walka z samym sobą. Poddanie własnego ja, podporządkowanie wszystkiego woli Boga łączy się ze zmaganiem. Jednak człowiek musi poddać się Bogu zanim dostąpi odnowienia w świętości” (*Droga do Chrystusa*, s. 34).

Cytat 3

„Życie wykorzystywane wyłącznie dla siebie jest przyrównane do życia zjadanych przez nas ziaren pszenicy, które znikają, ale nie pomnażają się. Człowiek może zebrać wszystko, co jest mu potrzebne, może też myśleć i planować odpowiednio do swoich potrzeb, lecz życie jego mija, a on sam pozostaje bez niczego. Prawo służenia sobie jest prawem samozniszczenia” (*Życie Jezusa*, s. 446).

Cytat 4

„Jeśli kto chce iść za mną, niech się zaprze samego siebie [...] (Ewangelia Mateusza 11,29; 16,24), niech zdeponuje własne ja, by przestało panować nad sercem” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 17-18).

Cytat 5

„Poddanie siebie jest istotą nauki Chrystusa. Często przykazanie to dawane jest w formie, która może się wydać bezwzględna, lecz nie ma innej drogi zbawienia ludzi niż odcięcie się od tego wszystkiego, co, gdyby zostało zachowane, zdemoralizowałoby całą istotę człowieka” (*Życie Jezusa*, s. 373).

Cytat 6

„To miłość do własnego ja niszczy pokój. Wciąż żywe ja sprawia, że jesteśmy w każdej chwili gotowi bronić je przed zniewagą. Lecz jeśli umrzemy dla własnego ja, by żyć w Chrystusie, nie będziemy brać sobie do serca obrazy ani przejmować się brakiem zainteresowania. Ogłuchniemy na zniewagę i przestaniemy dostrzegać drwiny i pogardę” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 19).

2. krok

Dźwiganie swojego krzyża, codziennie

Zaparcie się samego siebie oznacza w praktyce powiedzenie „nie” naszemu staremu egoistycznemu życiu. Natomiast „dźwiganie swojego krzyża” jest powiedzeniem „tak” nowemu życiu, i tym samym podporządkowanie się we wszystkim woli Bożej. Trzeba przenieść wzrok z samego siebie na Jezusa, który dźwigał swój krzyż przed nami. Dźwiganie naszego krzyża to gorliwe naśladowanie Jezusa i układanie naszego życia za Jego przykładem. Jezus prosi nas tutaj byśmy *codziennie* dźwigali nasz krzyż. A więc nie jest to jakieś jednorazowe doświadczenie, ale codzienna praktyka.

Jezus wziął na siebie krzyż, który był przeznaczony dla nas. To był krzyż, na którym wycierpiał przekleństwo grzechu. Nam ten krzyż przyniósłby wieczną śmierć. Ale teraz Jezus oferuje nam inny krzyż. Krzyż, który Jego naśladowcom daje życie wieczne.

Cytat 7

„Jezus tłumaczył teraz uczniom, że Jego życie pełne samozaparcia było przykładem dla nich. Zwołując wokół siebie oprócz uczniów ludzi, którzy znajdowali się w pobliżu, Chrystus rzekł: *Jeśli kto chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie i weźmie krzyż swój, i niech idzie za mną* [Ewangelia Mateusza 16,24]. Krzyż kojarzył się z panowaniem Rzymu i był narzędziem najbardziej okrutnej i poniżającej śmierci. Najgorsi przestępcy zmuszani byli do dźwigania krzyża na miejsce stracenia i często, gdy krzyż wkładano im na ramiona, protestowali z rozpaczliwą gwałtownością, aż wreszcie ulegali przemocy i nieśli na sobie to narzędzie tortury. Lecz Jezus prosił swych wyznawców, aby wzięli swój krzyż i poszli Jego śladem. Słowa Chrystusa skierowane do uczniów, tak słabo przez nich rozumiane, mówiły im o konieczności poddania się najgorszemu poniżeniu, a nawet śmierci w imię Chrystusa. Nie mogło istnieć większe samo-wyrzeczenie nad to, które opisał Zbawiciel w swych słowach. On wszystko to przyjął dla nich. Dla Jezusa niebo nie byłoby miejscem upragnionym, gdybyśmy my byli straceni. Odszedł z królestwa niebios do życia pełnego oskarżeń i obelg, śmierci i pohańbienia. Ten, który miał bezcenne skarby nieba, stał się ubogi, abyśmy przez Jego ubóstwo mogli się stać bogatymi. Musimy iść drogą, którą On poszedł” (*Życie Jezusa*, s. 300).

List do Filipian 2,5-9

Co uczynił Jezus, gdy wziął na siebie krzyż?

Co przykład Jezusa znaczy dla nas, kiedy mówi On nam, byśmy wzięli na siebie swój krzyż?

Cierpienia i próby

Kiedy podążamy za przykładem Jezusa i dźwigamy swój krzyż, to nie szukamy już więcej najłatwiejszej i najbardziej komfortowej drogi w swoim życiu. Jesteśmy gotowi zrezygnować z naszej woli. Ze względu na Niego jesteśmy gotowi odsunąć nasze potrzeby na dalszy plan oraz znosić próby i cierpienia.

List Jakuba 1,2-4

Co Bóg obiecał tym, którzy doświadczają prób i cierpień?

3. krok

Podążanie za Jezusem

Jezus powiedział nam nie tylko o tym, co mamy za sobą zostawić i co w zamian nosić. On nie mówi nam tylko: „Idź!”, ale zaprasza nas do podążania za Nim. Każdy krok, o który nas prosi, Sam już wcześniej wykonał. On bardzo dobrze zna wszystkie kroki wzdłuż tej drogi! Jak Paweł wyraził tę myśl w Liście do Hebrajczyków?

List do Hebrajczyków

2, 17-18 _____

4, 15-16 _____

Naśladowanie Jezusa czyni nas podobnymi do Niego

Kiedy spędzamy czas z Jezusem i rozmyślamy nad Jego Słowem i przykładem, kiedy bierzemy Jego życie jako model dla naszego – zaczynamy się zmieniać, krok za krokiem. Możemy wzrastać w wierze i uświęceniu tylko wtedy, gdy podążamy za Jezusem. Zobacz, jak opisała to Ellen White:

Cytat 8

„Bóg przyjmuje ludzi takimi, jakimi są, z ich ludzkimi cechami i przygotowuje ich do swej służby, jeśli pragną poddać się Jego nauce. Bóg wybiera ich nie ze względu na ich doskonałość, lecz mimo ich niedoskonałości, aby przez poznanie i praktykowanie prawdy oraz łaskę Chrystusa przywrócone im zostało podobieństwo Boże” (*Życie Jezusa*, s. 207).

Podążać za Jezusem znaczy...

Kiedy decydujesz się, podążać za Jezusem, stajesz się Jego uczniem. W pierwszym temacie mówiliśmy o tym, co to znaczy być uczniem Jezusa. Kiedy podążasz za Jezusem, to będziesz:

- Mieć z Nim relację i pozwolić Mu być Panem Twojego życia.
- Akceptować Jego cele dla Twojego życia i będziesz pracować nad tym, by je osiągnąć.
- Iść w tym samym kierunku co Jezus, kierując się Słowem Bożym.
- Poddawać swoje życie Jego autorytetowi i żyć posłusznie względem wszystkich Jego przykazań.

Uczniostwo i małżeństwo

Wiele razy w Biblii relacja człowieka z Bogiem przyrównana jest do małżeństwa. „Dlatego opuści mąż ojca swego i matkę swoją i złączy się z żoną swoją, i staną się jednym ciałem” (1. Księga Mojżeszowa 2, 24). Myśląc o tych słowach, Paweł napisał z wielką bojaźnią: „Tajemnica to wielka, ale ja odnoszę to do Chrystusa i Kościoła”(List do Efezjan 5, 32). Kiedy porównamy trzy kroki małżeństwa z trzema krokami uczniostwa, ujrzymy fascynującą analogię.

Małżeństwo

1. Opuszczenie
2. Przyłączenie
3. Jedno ciało

Uczniostwo

1. Wyrzeczenie się samego siebie
2. Branie na siebie swojego krzyża
3. Podążanie za Jezusem / relacja

Kto się żeni, rezygnuje z możliwości samodzielnego podejmowania wszystkich decyzji i związuje się ze swoim partnerem, by doświadczyć głębokiej relacji. Jednak to nie jest żadna ofiara w porównaniu ze szczęściem jakiego można doświadczyć w związku małżeńskim. Tak samo wzywa nas Bóg do porzucenia naszych egoistycznych dróg i związania się z Nim. A wszystko dlatego, że pragnie mieć z nami szczęśliwą i pełną relację. Czy to za duże poświęcenie? Nie, w porównaniu z tym, co czeka nas w relacji z Jezusem - w tym życiu a także w wieczności! Zapłata jest wielka!

Nagroda ucznia

Uczniostwo ma swoją cenę. Jezus oczekuje, że zaprzemy się samych siebie, weźmiemy na siebie nasze krzyże i będziemy podążać za Nim. Ale uczniostwo ma również wspaniałą zapłatę. Jak następujące teksty opisują zapłatę ucznia?

Ewangelia Marka 10, 28-31 _____

Jezus obiecuje nam nagrodę w wieczności. Ale ponadto obiecuje korzyści dzisiaj. Już teraz możemy doświadczyć bezcennych darów Bożych, których świat nam podarować nie może: wewnętrznego pokoju, przebaczenia, poczucia sensu życia, obecności braci i sióstr oraz dużo, dużo więcej. Cały wszechświat jest pełen podziwu dla tego, co Bóg może uczynić z osobą, która całkowicie Mu się podda.

Cytat 9

„Nic nie ogranicza przydatności człowieka, który swoje sprawy odłożył na drugi plan, swoje serce udostępnił na działanie Ducha Świętego i poświęcił zupełnie życie swoje Bogu” (*Życie Jezusa*, s. 173).

Cena nie jest zbyt wysoka

Jeżeli zachowamy w pamięci nagrodę, wtedy nigdy nie zaczniemy myśleć o tym, że koszt jest zbyt wygórowany. Zwłaszcza, że mamy porzucić tylko to, co jest dla nas szkodliwe. To co jest dla nas dobre otrzymujemy z powrotem wzbogacone o Boże błogosławieństwo. Poza tym, czymże jest nasza ofiara w porównaniu z tym, z czego zrezygnował dla nas Jezus!

Ellen White opisuje, jak w swojej pierwszej wizji zobaczyła chwałę Nieba i porównała ją z trudnościami jakie lud Boży napotyka na wąskiej drodze wiodącej do życia wiecznego. Jak niewielka wydała jej się cena uczniostwa w porównaniu z chwałą Nieba!

Cytat 10

„Próbowaliśmy przywołać w pamięci nasze najtrudniejsze doświadczenia, ale one wydawały się tak niewielkie, w porównaniu z otaczającą nas chwałą, że nie mogliśmy o nich mówić. Tylko wszyscy wołaliśmy: *Alleluja, niebo jest wystarczająco łatwe do zdobycia!*” (Early writings, p.17, przekład własny).

Jak już będziemy w Niebie, to nie będziemy myśleć o ofiarach, jakie ponieśliśmy dla wiary! Społeczność z Bogiem, jakiej możemy doświadczać już dzisiaj, a którą będziemy rozwijać w wieczności, jest bezcenna. Utkwij swój wzrok w chwalebnej przyszłość!

Wprowadzenie Biblia opisuje, że Bóg pragnie mieć z nami prawdziwą, głęboką relację już dziś, oraz że chce spędzić z nami wieczność. Nie jest mu obojętne to, czy żyjemy z Nim czy też bez Niego; czy zmierzamy ku wiecznemu życiu czy też wiecznej zagładzie. Wręcz przeciwnie, Bogu zależy na każdym człowieku i On walczy o to by każdy przyjął życie wieczne. Ta Boża walka o nasze zbawienie jest głównym tematem Biblii. Bo okazuje się, że możemy od dzieciństwa znać Biblię, być członkami Kościoła, a nawet być aktywistami zborowymi, a jednocześnie stracić to co najważniejsze: życie wieczne z Bogiem!

**Ewangelia
Jana 6, 40**

Jaka, według słów Jezusa, jest wola Ojca odnośnie naszego życia?

**Życie
z Jezusem
rozpoczyna
się dzisiaj!**

Bóg zaszczerpił w sercu każdego człowieka pragnienie wieczności, tak by tylko On mógł je zaspokoić (Księga Kaznodziei Salomona 3, 11). Już tu na ziemi możemy odnaleźć życie wieczne. Nie dotyczy to jedynie jakiejś bliżej nieokreślonej przyszłości. Prawdziwe życie z Jezusem może rozpocząć się już teraz. Biblia wielokrotnie wspomina, że życie wieczne jest czymś, czego możemy doświadczać już dzisiaj, np.: „Kto wierzy w Syna **ma** żywot wieczny” (Ewangelia Jana 3, 36). Właśnie teraz, w tym życiu, Jezus oferuje nam prawdziwie spełnione życie dzięki bezpośredniej relacji z Nim. Mówi: „Ja przyszedłem, aby miały życie i obfitowały” (Ewangelia Jana 10. 10).

Nasuwa się jednak pytanie: Jak odnaleźć to życie z Jezusem, które zaczyna się już dzisiaj a trwa aż do wieczności? Właściwie to przeczytaliśmy odpowiedź w tekście zacytowanym powyżej. Każdy, kto wierzy w Jezusa, otrzyma to życie wieczne. Ale jaka jest ta wiara, która prowadzi nas do życia wiecznego?

Jan i Paweł dają nam odpowiedź, której poszukujemy. Zgodnie z ich słowami, jaki jest warunek otrzymania życia wiecznego?

Ewangelia Jana 17,3: _____

List do Filipian 3, 10-11: _____

Drogą do życia wiecznego jest znajomość Jezusa Chrystusa. Chodzi tu nie o znajomość faktów na temat życia Jezusa na ziemi, ale o osobistą i głęboką relację z Nim. Jak więc możemy poznać Jezusa? Biblijna droga jest właściwie bardzo prosta. Tak prosta, że każde dziecko może ją zrozumieć. Biblia opisuje pięć kroków do życia wiecznego. Odkryjmy te kroki!

1. krok

Akceptuję, że Bóg mnie kocha!

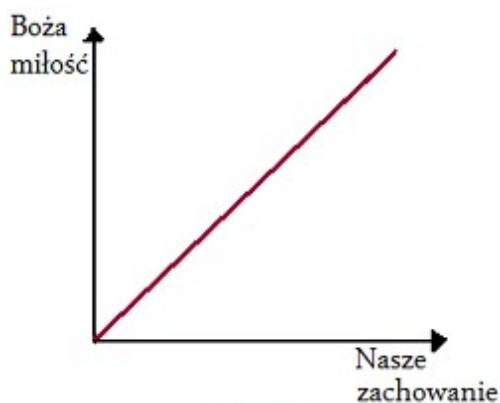

Pierwszym krokiem jest uświadomienie sobie, że Bóg jest miłością. Jak poniższe teksty opisują Bożą miłość do nas? Jaki jest wynik Bożej miłości?

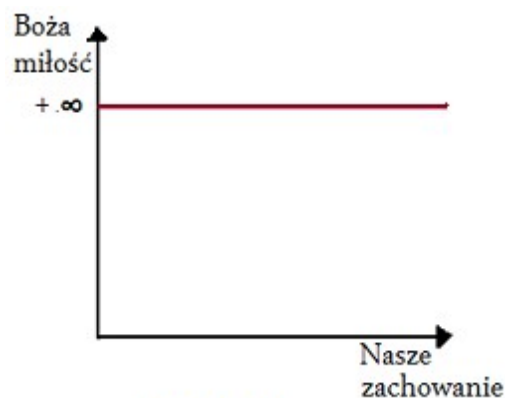
1 List Jana 4, 8-10: _____

List do Rzymian 5, 6-8: _____

Miłość Boga prowadzi Go do działania. Dał Swego Syna, byśmy mogli zostać uratowani. Boża miłość jest bezwarunkowa. Ona była, zanim jeszcze zrobiliśmy cokolwiek by na nią zasłużyć. Wielu ludzi wierzy, że Bóg nas kocha, kiedy jesteśmy dobrzy i że przestaje, kiedy jesteśmy źli. Ludzie ci uważają więc, że Boża miłość jest zależna od naszego zachowania. Ale to jest nieprawda! Nasze zachowanie nie ma wpływu na Bożą miłość. Ona jest nieskończenie wielka i niezmienna. Nawet gdy upadamy bardzo nisko, On kocha nas wielką miłością.

FAŁSZ!

PRAWDA!

Czy osobiście przyjąłeś Bożą bezwarunkową miłość? Czy naprawdę uznajesz to, że On kocha Ciebie mimo tego, że zna wszystkie Twoje słabości? Zapisz odpowiedź jakiej chcesz udzielić Bogu!

2. krok

Wyznaję, że jestem grzesznikiem i moje grzechy oddzielają mnie od Boga.

Od samego początku człowiek był powołany do wspólnoty z Bogiem. Jednak korzystając z daru wolnej woli odłączył się od Niego. Chciał stać się przez to niezależnym. W ten sposób Adam i Ewa stracili tę intymną relację ze Stwórcą. Tego typu decyzję człowieka Biblia nazywa „grzechem”. I nie ma tu znaczenia czy jest ona wynikiem otwartego buntu czy też biernej obojętności wobec Boga.

Jak Biblia opisuje nasz stan?

1 List Jana 1, 8.10: _____

List do Rzymian 3, 22-23: _____

Zadna osoba nie jest od tego wolna. Wszyscy jesteśmy grzesznikami! I to nie z powodu naszych grzesznych czynów, ale z powodu naszych grzesznych serc. Grzech mocno w nas wrosł. Jest częścią naszej natury, tak jak krew w naszych żyłach. Nie możemy go zmyć czy wyciąć. Nic nie pomaga nawet najlepsze wychowanie czy najsilniejsza wola. Sami nie możemy zmienić naszych serc. Musimy przyznać przed Bogiem, że jesteśmy winni! Jesteśmy winni wobec samych siebie, innych a przede wszystkim Boga.

Grzech ma straszliwe skutki! Jak Biblia opisuje konsekwencje grzechu?

Księga Izajasza 59,1-2: _____

List do Rzymian 6,23: _____

Grzech oddziela nas od Boga! A bez Niego, jesteśmy w beznadziejnej sytuacji i zmierzamy do pewnej śmierci. O własnych siłach nie jesteśmy w stanie pokonać przepaści, którą stworzył grzech. Nasze uczciwe czy też nobożne życie nic nie pomaga w tej kwestii.

Wielu ludzi uważa, że naprawdę nie są tacy źli i że przecież Bóg musi ich zaakceptować takimi, jakimi są. Kto tak wierzy i trzyma się tej idei, nie może otrzymać i doświadczyć pomocy, jakiej Bóg chce mu udzielić. Tak jak alkoholik, który chce być uleczony, musi najpierw dojść do momentu, w którym wyzna: „jestem alkoholikiem”, my także musimy uświadomić sobie, że jesteśmy grzesznikami. Musimy też zrozumieć i przyznać, że bez Chrystusa jesteśmy zgubieni.

**1 List Jana
1,9**

Ważnym jest również abyśmy wyznali te grzechy, które Bóg nam wskazał, każdy z osobna. Zgodnie z tym, co napisał Jan, co zrobi Bóg, gdy wyznamy Mu nasze grzechy?

Gdzie ty osobiście znajdujesz się w świetle tego drugiego kroku?

3. krok

**Księga
Izajasza
53,4-6.8.10-12**

Przyjmuję Jezusa jako mojego osobistego Zbawiciela, który umarł za moje grzechy.

Co, według Biblii, Jezus osiągnął przez swoją śmierć na krzyżu?

Nasz grzech w żaden sposób nie zmienił Bożej miłości. Bóg nie pozostawił nas w naszym beznadziejnym stanie lecz, w osobie Jezusa Chrystusa, stał się człowiekiem, zamieszkał wśród nas, na krzyżu zapłacił za nasze grzechy, oraz poprzez swoje zmartwychwstanie zwyciężył śmierć. Jezus, poprzez swoją śmierć i zmartwychwstanie, zbudował most nad przepaścią, stworzoną przez grzech. Dzięki Niemu, jako ludzie, ponownie możemy wejść w głęboką, osobistą relację z Bogiem.

Ile dróg zbawienia przygotował Bóg dla człowieka?

Ew. Jana 14,6: _____

Dzieje Apostolskie 4,12: _____

Istnieje tylko ta jedna droga! Na tym świecie możemy się spotkać z wieloma teoriami, mówiącymi o różnych drogach do zbawienia. Jednak wszystkie te drogi prowadzą donikąd. Nie ma innej drogi jak tylko przez Jezusa Chrystusa! On jest jedynym mostem i drogą jakie dał nam Bóg.

Jak Apostoł Paweł opisuje zbawienie?

List do Efezjan 2,8-9: _____

Ap. Paweł opisuje zbawienie jako dar, który otrzymujemy od Boga. Możemy go przyjąć albo odrzucić. Ale zdecydowanie nie możemy na niego zasłużyć przez nasze dobre uczynki. Wiedza, że zbawienie jest darem, również nie zapewni nam zbawienia. Musimy ten dar przyjąć.

Co dla Ciebie oznacza ofiara Jezusa?

4. krok

Przekazuje Jezusowi ster swojego życia.

Ten czwarty krok wiąże się ściśle z dwoma poprzednimi. Jeżeli wyznamy każdy grzech Jezusowi, ale równocześnie dalej chcemy sami kierować naszym życiem, to nadal żyjemy w grzechu. Jak moglibyśmy wobec tego otrzymać przebaczenie? Tak naprawdę przyjmujemy ofiarę Jezusa dopiero wtedy, kiedy czynimy Go Panem naszego życia. Sama wiara w to, że Jezus umarł za nasze grzechy nie otworzy nam Nieba. Rodzimy się jako „dzieci gniewu” z grzeszną naturą (List do Efezjan 2,3). Tylko wtedy, gdy w całości oddamy nasze życie Chrystusowi, może On zmienić nasze serca tak, byśmy w społeczności bezgrzesznych niebiańskich istot czuli się jak w domu. Jezus zrobił dla nas wszystko. Ale jest jedna rzecz, której nie może zrobić: podjąć za nas decyzję o uczynieniu Go Panem naszego życia. Od tej decyzji zależy czy otrzymamy życie wieczne czy też nie.

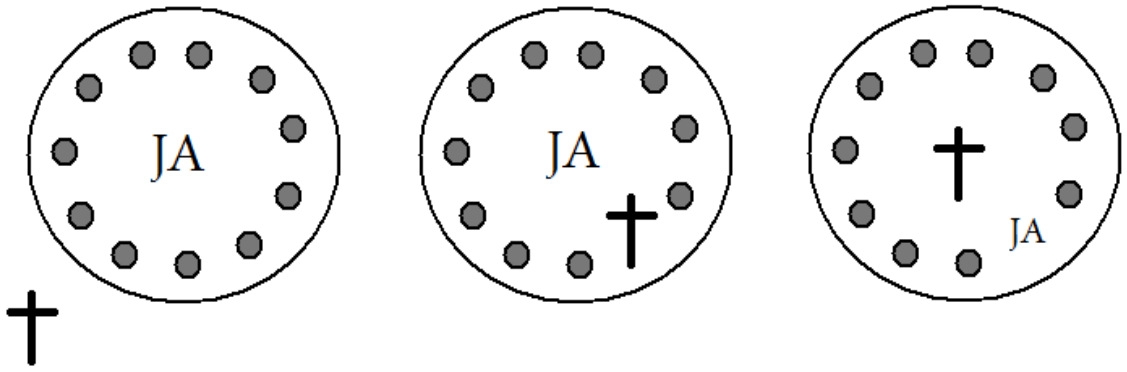

1 List Jana 5, 11-13

Jak Jan opisał tę decyzję i jej konsekwencje?

Jan pokazał nam dwie drogi: życie z Jezusem i *bez* Niego. Ta druga dzieli się jeszcze na dwie. Poniższy rysunek to wyjaśnia. Duże koło reprezentuje nasze życie. Te mniejsze okręgi to różne aspekty naszego życia, które obracają się wokół punktu centralnego, którym jest albo Chrystus albo nasze ego.

3 drogi

1 List do Koryntian 2,12-3,3

Paweł opisuje trzy rodzaje ludzi. Przeczytaj podany fragment z 1 Listu do Koryntian 2,12-3,3 i uzupełnij puste miejsca, wpisując, jaki typ ludzi przedstawia dany obrazek!

1. _____

2. _____

3. _____

Człowiek zmysłowy

Paweł najpierw opisuje człowieka zmysłowego. Tacy ludzie nie chcą mieć nic wspólnego z Bogiem. Rzeczy Boże są dla nich głupstwem. Zazwyczaj nie chodzą do kościoła. W rzeczywistości nie są prawdziwymi chrześcijanami nawet, jeżeli ich imiona widnieją na jakiejś liście kościelnej. Ich cele i zainteresowania dotyczą spraw tego świata. Są reprezentowani przez pierwszy obrazek, gdzie wszystko kręci się wokół nich, a Chrystus jest poza sferą ich życia.

Człowiek duchowy

Następnie Paweł przedstawia człowieka duchowego. Jest to chrześcijanin napełniony Duchem Świętym. Zgodnie z tekstem jest on „myśli Chrystusowej”, co oznacza, że narodził się na nowo poprzez Ducha Świętego i otrzymał nowe serce od Chrystusa. Ludzie duchowi całkowicie ufają Jezusowi. Nie są bezgrzeszni, ale są gotowi przekazać Jezusowi kontrolę nad każdym aspektem swojego życia. Mają relację z Bogiem i są prowadzeni we wszystkich sprawach przez Jego Słowo. Jak napisał Jan, tylko ci ludzie mogą naprawdę poznać Jezusa oraz doświadczać radości zbawienia. Są reprezentowani przez trzeci obrazek.

Człowiek cielesny

Na koniec Apostoł opisuje trzecią grupę, którą można nazwać ludźmi cielesnymi. Są reprezentowani przez środkowy obrazek. Jezus jest ważny dla tych ludzi, ale nie poddali Mu całego życia. Interesują się rzeczami duchowymi, ale nie mają w ogóle lub mają jedynie zaburzoną relację z Jezusem Chrystusem. Nękają ich wątpliwości i lęki. Wyznają, że są chrześcijanami, ale ukrywają, że mają grzechy w swoim życiu, których jeszcze nie wyznali i nie poddali Chrystusowi. W konsekwencji to ogranicza ich życie duchowe.

Jezus jako autostopowicz

Wyobraź sobie, że Jezus stoi jak autostopowicz przy drodze życia. Są tacy ludzie, którzy po prostu go ignorują i jadą dalej. Nie chcą Jezusa w samochodzie. To są ludzie zmysłowi. Są też tacy, którzy chętnie się zatrzymują i zapraszają Jezusa do samochodu. Oferują Mu

miejsce pasażera, bo wolą sami siedzieć za kierownicą i decydować o kierunku oraz prędkości podróży. To są ludzie cielesnymi.

Istnieje jednak jeszcze trzeci rodzaj kierowców. Oni nie tylko zatrzymują się, by Jezus mógł wsiąść, ale mówią Mu: „Po pierwsze, Ty, Jezus, jesteś lepszym kierowcą niż ja. Po drugie, znasz lepiej drogę niż ja. Po trzecie, całkowicie Ci ufam. Czy możesz usiąść za kierownicą?”. To są ludzie duchowi, którzy całkowicie ufają Jezusowi i oddają mu kontrolę nad całym swoim życiem.

Całkowite poddanie

Kiedy całkowicie poddajemy się Chrystusowi, nie stajemy się bezwolnymi robotami czy kukiełkami. Jezus nadal szanuje naszą wolną wolę. Nasze całkowite poddanie się Jezusowi nie jest jednorazowym aktem. Dzień po dniu musimy podejmować decyzję czy naprawę chcemy, by Jezus był Panem naszego życia i czy chcemy żyć zgodnie z Jego wolą. Przy tym chce nas zmienić tak, by Jego wola, w naturalny sposób, stała się naszą wolą. Tak by posłuszeństwo wynikało z pragnienia naszego własnego serca i sprawiało nam największą przyjemność.

Ellen White w swoich książkach wspaniale wyraziła, czym jest całkowite poddanie się Chrystusowi. Przeczytaj poniższe cytaty i podkreśl te fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze.

Cytat 1

„Bóg pragnie nas uzdrowić i uwolnić. Ponieważ jednak wymaga to całkowitej przemiany, odnowienia całej naszej natury, musimy poddać się Jemu całkowicie” (*Droga do Chrystusa*, s. 34).

Cytat 2

„Zaprasza nas, abyśmy oddali mu siebie, by mógł w nas sprawować swoją wolę. Od nas zależy czy wybierzemy uwolnienie z więzów grzechu, aby mieć udział w chwalebnej wolności dzieci Bożych.

Oddając się Bogu, koniecznie musimy wyzbyć się wszystkiego, co mogłoby nas od Niego oddzielić. Dlatego też Zbawiciel mówi: *Tak więc każdy z was, który się nie wyrzeknie wszystkiego, co ma, nie może być uczniem moim* (Ewangelia Łukasza 14,33). Cokolwiek odciąga nasze serce od Boga, musi być porzucone. Pieniądz jest bożkiem wielu ludzi. Umiłowanie pieniędzy i pragnienie bogactwa są złotym łańcuchem wiążącym ich z szatanem. Inna grupa ludzi na pierwszym miejscu stawia sławę i ziemskie zaszczyty. Życie oparte na samolubnej wygodzie i uwolnieniu się od odpowiedzialności jest bożkiem jeszcze innych ludzi. Jednak te niewolnicze więzy muszą zostać zerwane. Nie możemy w połowie należeć do Pana, a w połowie do świata. Nie jesteśmy dziećmi Bożymi, jeśli nie jesteśmy nimi w zupełności” (*Droga do Chrystusa*, s. 35).

Cytat 3

„Z czego tak naprawę rezygnujemy, gdy oddajemy wszystko? Jest to skażone grzechem serce, które Jezus oczyści swoją własną krwią i zbawi przez swoją niezrównaną miłość. Mimo to człowiek uważa, że trudno jest oddać wszystko! Wstyd mi, gdy o tym słyszę, wstyd mi o tym pisać.

Bóg nie wymaga, abyśmy oddali cokolwiek, co jest dla naszego dobra, ponieważ we wszystkim, co czyni ma na uwadze pomyślność swoich dzieci. Oby wszyscy, którzy nie wybrali Chrystusa mogli zdać sobie sprawę, że On oferuje im coś niewspółmiernie lepszego niż to, czego oni sami szukają. Człowiek wyrządza sobie największą krzywdę i największą niesprawiedliwość, jeśli jego myśli i czyny są sprzeczne z wola Boga. Nie można przeżywać prawdziwej radości na ścieżce zakazanej przez Tego, który wie, co jest najlepsze dla człowieka i którego plany mają na względzie dobro Jego stworzeń. Droga grzechu jest drogą niedoli i zniszczenia” (*Droga do Chrystusa*, s. 36-37).

Cytat 4

„Wielu ludzi pyta: *Jak mogę poddać się Bogu?* Pragniesz oddać mu siebie, ale jesteś moralnie słaby, targany wątpliwościami i we władaniu zwyczajów grzesznego życia.

Twoje obietnice i postanowienia są jak sznur z piasku. Nie potrafisz panować nad swoimi myślami, odruchami i uczuciami. Świadomość złamanych obietnic i niedotrzymanych ślubowań osłabia twoje zaufanie do własnej szczerości i powoduje, iż czujesz, że Bóg nie może Cię przyjąć. Ale nie popadaj w rozpacz. Musisz zrozumieć prawdziwą siłę woli. W naturze ludzkiej jest ona siłą rządzącą, mocą podejmowania decyzji lub dokonywania wyboru. Wszystko zależy od właściwego działania woli. Bóg dał ludziom siłę woli, aby robili z niej użytek. Nie możesz zmienić swojego serca i sam nie możesz odpowiedzieć Bogu uczuciem miłości, ale możesz wybrać służbę dla Niego. Możesz poddać Mu swoją wolę, a wtedy On będzie w Tobie działał, abyś chciał i czynił to, co jest zgodne z Jego upodobaniem. W ten sposób cała Twoja natura będzie pod kontrolą Ducha Chrystusa. Na Nim będą skupione Twoje uczucia i Twoje myśli również będą z Nim zgodne” (*Droga do Chrystusa*, s. 37-38).

Cytat 5 „Przez właściwe wykorzystanie woli może dokonać się w Twoim życiu całkowita zmiana. Poddając ją Chrystusowi łączysz się z mocą przewyższającą wszelkie władze i zwierzchności. Otrzymasz moc z wysokości pozwalającą Ci stać niewzruszenie. Przez stałe poddawanie się Bogu będziesz mógł prowadzić nowe życie, życie wiary” (*Droga do Chrystusa*, s. 38).

Cytat 6 „Niech pierwszą rzeczą, którą czynisz z poranka będzie poświęcenie się Bogu. Niech Twoją modlitwą będą słowa: *Przyjmij mnie, Panie, na własność. Składam wszystkie moje plany u Twoich stóp. Użyj mnie dzisiaj w swojej służbie. Bądź dzisiaj ze mną i spraw, aby każda moja praca była dokonana w Tobie.* Tak powinno działać się każdego dnia. Każdego poranka poświęć siebie Bogu na nadchodzący dzień. Poddaj mu wszystkie swoje plany, aby były wykonane lub porzucone według wskazań Jego opatrności. Tak możesz każdego dnia oddawać swoje życie w ręce Boga i w ten sposób będzie ono coraz wyraziściej odzwierciedlało życie Chrystusa” (*Droga do Chrystusa*, s. 55-56).

Cytat 7 „Jeśli nie oddamy się Bogu w pełni, pograżymy się w ciemności. Zatrzymując cokolwiek dla siebie, zostawiamy otwarte drzwi, przez które może wejść szatan, by nas zwiść swoimi pokusami” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 84).

Cytat 8 „Życie chrześcijanina jest marszem i walką, ale zwycięstwa w nim nie można odnieść siłą ludzką. Polem, na którym rozgrywa się konflikt, jest serce, a odbywająca się walka - największa jaką kiedykolwiek toczył człowiek - jest walką o poddanie własnego ja woli Bożej, o oddanie serca we władanie miłości” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 126).

Cytat 9 „Czy czujesz, że oddanie Chrystusowi wszystkiego jest zbyt wielką ofiarą? Zadaj sobie pytanie: *Co Chrystus dał za mnie?* Dla naszego odkupienia Syn Boży dał wszystko - życie, miłość i cierpienie. Czy to możliwe, że my, jako istoty niegodne tak wielkiej miłości, odwrócimy od Niego nasze serca?” (*Droga do Chrystusa*, s. 36).

Pomyśl przez chwilę o tych cytatach, przykładzie z autostopowiczem oraz 3 obrazkach przedstawiających różne rodzaje ludzi. Następnie odpowiedz na poniższe pytania.

Jak wygląda twoja relacja z Jezusem? Który obrazek reprezentuje ciebie?

Jakie miejsce Jezus powinien zajmować w twoim życiu?

Jeżeli odnajdujesz siebie w lewym lub środkowym obrazku, chciałbym Cię zaprosić do zaufania Jezusowi z całego serca i zaakceptowania zbawienia, jakie zapewnił Ci, kiedy umarł na krzyżu. Jezus Cię kocha i pragnie nadać Twojemu życiu znaczenie oraz wypełnić je radością. Może już kiedyś podjąłeś tę decyzję, ale czujesz, że Twoja relacja z Nim się rozluźniła i oziębła. Widzisz przyzwyczajenia i grzechy, które stały się dla Ciebie ważniejsze niż Jezus. Możesz wrócić do Jezusa teraz, taki, jaki jesteś, i ponownie oddać się Jemu! Nie zwlekaj!

Objawienie Jana 3,20

W jaki sposób Jezus może zająć pierwsze miejsce w twoim życiu?

Jezus stoi przed drzwiami Twojego serca i chce być zaproszony do środka. On nie wyważy drzwi, aby wejść samemu. Jak możemy zaprosić Jezusa do środka? Możemy to zrobić za pomocą prostej modlitwy.

Jezus czeka aż go zaprosisz

Jezu, mój Panie,

Stało się dla mnie jasne, że to z miłości do mnie umarłeś i zmartwychwstałeś. Dziękuję, że zrobiłeś to dla mnie osobiście. Wiem, że sam nie mogę się zbawić ani w żaden sposób zasłużyć na życie wieczne. Dlatego chcę zaufać Tobie w 100%. Proszę, przejmij kontrolę nad moim życiem. Uwolnij mnie od mocy wroga. Daj mi siłę do tego by każdego dnia żyć z Tobą. Dziękuję za dar życia wiecznego i za to, że teraz całkowicie należę do Ciebie.

Amen.

Jezus nigdy nie odrzuci osoby, modlącej się szczerze w ten sposób. On powiedział: „Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz” (Ewangelia Jana 6,37).

Przeczytaj tę modlitwę jeszcze raz! Czy wyraża ona pragnienie Twojego serca? Jeżeli tak, to poświęć teraz chwilę by zwrócić się do Boga. Możesz uczynić to cytując tą modlitwę, ale możesz też użyć własnych słów. Najważniejsze, by pochodziły z głębi serca.

5. krok

Dziękuję Jezusowi za to, że dał mi dar życia wiecznego.

1 List Jana 5,14-15

Bóg jest wiarygodny i dotrzymuje obietnic, które nam złożył. Czego możesz być pewien, gdy wyznajesz swoje grzechy Jezusowi, akceptujesz Jego zastępczą ofiarę i oddajesz Mu swoje życie?

Jezus dotrzymuje słowa i daje Ci wszystko, co obiecał. On...

- ...przejął kontrolę nad Twoim życiem,
- ...przebaczył grzechy, które wyznałeś,
- ...uczynił Cię dzieckiem Bożym,
- ...napęlnia Cię Duchem Świętym,
- ...przemienia Cię i daje siłę do życia zgodnie z Jego przykazaniami,
- ...dał Ci życie wieczne.

Możesz ufać, że Jezus uczynił to wszystko w Twoim życiu!

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które dla Ciebie są najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **1 Liście Jana 5, 11-12**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
3. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla ciebie odkryciem.

Wprowadzenie W pierwszej lekcji odkryliśmy dziesięć cech prawdziwego uczniostwa w podobieństwie o krzewie winnym. Jedną z tych cech było to, że uczniowie żyją zgodnie z Bożym Słowem. Jezus powiedział: „Jeśli we mnie trwać będziecie i słowa moje w was trwać będą, proście o cokolwiek będziecie chcieli, stanie się wam”(Ewangelia Jana 15.7). Boże Słowo w nas to źródło społeczności z Bogiem!

Pomyśl o tym! Co to znaczy mieć Boże Słowo w sobie?

Boże Słowo w nas oznacza...

Mamy Słowo Boże w sobie jeśli dajemy mu główną rolę w naszym życiu, regularnie je czytamy, rozmyślamy nad nim, modlimy się i żyjemy zgodnie z tym, czego się dowiedzieliśmy. Ale jest jeszcze jeden ważny aspekt – uczenie się tekstów biblijnych na pamięć. Podczas tego kursu uczniowskiego zagłębialiśmy się w Słowie Bożym i mamy możliwość, przy każdym temacie, nauczenia się jednego wersetu biblijnego na pamięć. W tej lekcji dowiesz się dlaczego to jest ważne oraz uzyskasz ważne wskazówki i narzędzia, które pomogą Ci napełniać Twój umysł Słowem Bożym.

Z pewnych względów uczenie się Biblii na pamięć staje się staromodne czy passé. Jednak w przeszłości odgrywało bardzo ważną rolę. Jedną z najważniejszych części żydowskiej edukacji było uczenie się na pamięć Słowa Bożego. Wiemy również, że Waldensi zapamiętywali obszerne fragmenty Biblii. Ellen White napisała:

Cytat 1

„Zasady te wszczepiali również w serca młodzieży. Od wczesnych lat życia nauczano dzieci prawd Pisma Świętego, a także wpajano im posłuszeństwo wobec wymagań zakonu. Ponieważ istniało bardzo mało odpisów Biblii, uczono się Słowa Bożego na pamięć, a wielu waldensów potrafiło odtworzyć obszerne partie Starego i Nowego Testamentu” (*Wielki Bój*, s. 38).

Duchowi giganci

Nic dziwnego, że ci mężczyźni, kobiety, dzieci i młodzież byli duchowymi gigantami Boga. Boże Słowo było wyryte w ich sercach i umysłach i dawało im siłę, by pozostawać wiernymi! Bóg wzywa ludzi, by byli wypełnieni Duchem Świętym i mogli być używani przez Niego tak samo jak w przeszłości. Jeżeli rozejrzemy się dokoła, znajdziemy wielu muzułmanów czy żydów pamiętających obszerne fragmenty ich świętych ksiąg. A co z nami? Jak adwentyści obchodzą się ze Słowem Boga? Jak dużą rolę odgrywa ono w naszym życiu? Teraz jest czas, by ponownie ożywić to źródło mocy. Bez tego nigdy nie doświadczymy ożywienia, którego tak pragniemy!

Dwa pytania

W tym temacie odpowiemy sobie na dwa pytania. Pierwsze: dlaczego ważne jest, byśmy uczyli się tekstów biblijnych na pamięć? Poznamy 8 biblijnych powodów. Drugie: w jaki sposób możemy zapamiętać Słowo Boże tak, by zapadło nam w pamięć i byśmy nigdy go nie zapomnieli? Zaczniemy od pierwszego pytania!

1. Powód

Bóg tak powiedział!

Ten powód powinien nam wystarczyć. Bóg jasno powiedział, że nie tylko powinniśmy czytać Jego Słowo, ale także powinniśmy je zapisać w naszych sercach. Przeczytaj podane teksty biblijne i wypisz sformułowania, które jasno o tym mówią!

Przypowieści Salomona 7,1-3: _____

5 Księga Mojżeszowa 11,18-19: _____

Cytat 2

„Kilka razy dziennie, drocenne, złote chwile powinny być poświęcone na modlitwę i studiowanie Pisma, nawet jeśli będzie to tylko nauczenie się tekstu na pamięć, aby duchowe życie mogło istnieć w duszy” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 46).

Cytat 3

„Boże bezcenne Słowo jest standardem dla młodzieży, która chce być wierna Królowi nieba. Niech młodzi studiują Pismo Święte. Niech uczą się na pamięć tekstu za tekstem i przyswajają wiedzę o tym, co powiedział Pan” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 46).

Cytat 4

„W pamięci powinny być zachowywane cenne słowa Chrystusa. Cenić je trzeba więcej niż srebro i złoto” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 46).

Cytat 5

„W pracy miejcie przy sobie kieszonkową Biblię i wykorzystujcie każdą okazję, by uczyć się na pamięć jej cennych obietnic” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 47).

2. powód

Możemy bardziej kochać Boga, kiedy mamy w pamięci Jego słowa.

Kiedy zapytano Jezusa, które przykazanie jest największe, przytoczył 5 Księgę Mojżeszową 6,4-5. To czyni ten tekst istotnym również dla nas. Jeżeli chcemy zobaczyć praktyczne zastosowanie tego fragmentu, musimy czytać dalej - wersety 6-9. Które zwroty wskazują na potrzebę przyswajania sobie Słowa Bożego?

5 Księga Mojżeszowa 6,4-9: _____

Istnieje ścisłe powiązanie pomiędzy przykazaniem miłowania Boga z całego serca, duszy i umysłu a przykazaniem, by wpajać sobie Słowo Boże. Jezus pokazał ważność tego połączenia w Ewangelia Jana 15,7. Bądźmy szczerzy. Uczenie się tekstów Pisma na pamięć nie wzbudzi w nas miłości do Boga. Nie, to byłaby jedynie marna, ludzka próba wyprodukowania miłości, którą w naszych sercach może wytworzyć tylko Duch Święty (List do Rzymian 5,5). A jednak nasza miłość do Boga wzrasta gdy, z miłości do Niego i Jego Słowa traktujemy Jego wypowiedzi na tyle poważnie, że uczymy się ich na pamięć i rozmyślamy nad nimi. Wtedy mamy *zawsze Pana przed sobą* (zob. Psalm 16,8), co sprzyja wzrostowi naszej miłości do Niego.

Jest też inny punkt widzenia dotyczący tego fragmentu. Mojżesz powiedział: „Przywiążesz je jako znak do swojej ręki i będą jako przepaska między twoimi oczyma” (w. 8). Czy coś ci to przypomina? Pomyśl o Bożej pieczęci opisanej w Objawieniu Jana jako znaku wierności w czasach końca. Nie jest to widzialny znak na czole, ale raczej symbol reprezentujący poświęcenie wiernych, którzy podążają za Jezusem. Pieczęć na czole reprezentuje Boże przykazania w naszych sercach. Jeżeli odcisniemy Boże Słowo w naszych umysłach, Bogu łatwiej będzie wypisać Swoje prawo w naszych sercach i zapieczętować nas.

3. powód

Boże Słowo działa w nas i przemienia nas.

Wszystko, co odbierają nasze zmysły, wywiera na nas wpływ. Niezależnie od tego czy jest to dobre czy złe. Kiedy uczymy się wersetów z Biblii na pamięć, nie jest to tylko jakaś tam informacja wrzucona do naszego mózgu. Boże Słowo pracuje w nas i zmienia nas. Jak tabletki rozpuszcza się w wodzie i napełnia swoimi składnikami wnętrze szklanki, tak Boże Słowo ciągle wpływa na nasze myśli i uczucia. Z tą różnicą jednak, że Boże Słowo nigdy nie przestaje działać (jak tabletki gdy już się rozpuści)! Biblia jest nie tylko informacją, lecz także żywym Słowem Bożym dającym życie.

Jak poniższe teksty wyrażają tę prawdę?

List do Hebrajczyków 4,12: _____

1 List do Tesaloniczan 2,13: _____

1 List Piotra 1,23: _____

Kiedy Bóg zmienia nas poprzez Ducha Świętego, używa swego Słowa jako szczególnego rodzaju nośnika. Zapamiętane Słowo Boga jest jak zasiane nasionko, rosnące i wydające dobre owoce. Jezus wyjaśniał to w wielu swoich przypowieściach, w których przyrównywał Słowo Boże do nasienia, a serce człowieka do gleby (np. Ewangelia Mateusza 13.1-9,18-23).

4. powód

Boże Słowo w nas daje siłę do posłuszeństwa i pomaga nam odpierać pokusy.

Kiedy Boże Słowo nas zmienia, to uzdalnia nas do posłuszeństwa wobec Boga. Bóg daje nam poprzez nie siłę do tego by być posłusznymi chętnie i z całego serca oraz by odpierać pokusy. Przeczytaj poniższe teksty i wypisz jak wyrażają tę myśl!

5 Księga Mojżeszowa 30,14: _____

Psalm 17,3-5: _____

Psalm 40,9: _____

Psalm 119,11.16.93: _____

Ew. Mateusza 4,1-11: _____

Przypowieści Salomona 6,20-23: _____

Kiedy Jezus był kuszony przez szatana na pustyni, nie miał czasu, zajrzeć do konkordancji w poszukiwaniu właściwej odpowiedzi. W jaki sposób był więc w stanie odpowiedzieć tak szybko na wszystkie pokusy? On znał Boże Słowo! Powiedzmy sobie szczerze, kiedy jesteśmy kuszeni, to zazwyczaj nie mamy czasu, na to by usiąść, studiować Biblię i rozmyślać, nad tym co powinniśmy zrobić. Musimy być w stanie przywołać Boże Słowo w kilka sekund, a to może się zdarzyć tylko wtedy, gdy jest ono wrośnięte w nasze serca i umysły. Tylko wtedy Duch Święty przypomni nam słowa Jezusa (Ewangelia Jana 14,26).

Zapamiętane teksty biblijne są także bronią przeciwko negatywnym myślom. Możemy się ich pozbyć tylko wtedy, kiedy zastąpimy je pozytywnymi myślami. Jeżeli w chwilach, kiedy jesteśmy kuszeni i opadają nas negatywne myśli, przypomnimy sobie Boże obietnice z Jego Słowa, powołamy się na nie, i podziękujemy za nie Bogu, to negatywne myśli stracą swoją władzę nad nami i nie będą w stanie pozostać w naszym umyśle.

Cytat 6

„Budujcie biblijny mur wokół siebie, a zobaczycie, że świat nie będzie mógł go zburzyć. Uczcie się Pisma Świętego na pamięć, a odeprzecie szatana słowem „napisano”, gdy przyjdzie ze swymi pokusami. W ten sposób nasz Pan przeciwstawił się pokusom szatana i odparł je” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 46).

5. powód

Możemy jaśniej poznać wolę Bożą odnośnie naszego życia.

Kiedy Słowo Boże wpływa na nas, możemy jaśniej rozpoznać Bożą wolę dla naszego życia. Przeczytaj poniższe teksty!

Psalm 25,4-5: _____

Psalm 119,105: _____

Przypowieści Salomona 15,24: _____

Księga Izajasza 30,21: _____

6. powód

Bóg może nas użyć w bardziej skuteczny sposób do zachęcania i prowadzeniu innych do Chrystusa.

Do czego wzywa nas Piotr?

1 Piotra 3,15: _____

Piotr mówi, że zawsze powinniśmy być gotowi do wytłumaczenia się z naszej nadziei. To odnosi się również do chwil kiedy nie mamy Biblii przy sobie lub gdy studiujemy z kimś Pismo Święte, a osoba ta zadaje pytania z innego tematu niż aktualnie omawiany. Nasza gotowość do odpowiedzi na takie pytania może zachęcić i/lub poprowadzić daną osobę do podjęcia decyzji dla Chrystusa.

Spójrzmy na klasyczne kazanie Jezusa, Pawła czy Piotra. Oni ciągle cytowali z Pisma Świętego, nie mając pod ręką zwojów Starego Testamentu. To byłoby również nieporęczne i czasochłonne – znalezienie odpowiedniego zwoju, rozwinięcie go, znalezienie odpowiedniego wersu, zacytowanie, zwinięcie zwoju, odłożenie go i powtórzenie całego procesu od nowa przy następnym tekście. Nie, oni mieli Boże Słowo w swoich umysłach. Wyposażyło ich to do wygłaszania pełnych mocy i autentycznych przemówień. Bez względu na to czy jest to kazanie, studium Biblii, grupa domowa czy zwykła rozmowa z kimś na temat naszej wiary, Bóg może nas używać lepiej i z większą mocą, gdy Jego Słowo jest w nas.

Cytat 7

„Niektórzy uczący prawdy na czas obecny nie są zapoznani ze swoimi Bibliami. Mają tak małą wiedzę biblijną, że trudno im poprawnie zacytować z pamięci tekst biblijny. Przez popełnianie błędów w tym, jak niezgrabnie to robią, grzeszą przeciwko Bogu. Psują Biblię i przypisują jej rzeczy, które nie są w niej zapisane” (*Testimonies for the church*, Vol. 2, p. 341, przekład własny).

7. powód

Zawsze mamy Słowo Boże ze sobą, nawet jeśli Biblia nie jest dostępna.

Po prostu tak się zdarza, że w codziennych sytuacjach nie zawsze mamy Biblię pod ręką. A jak to będzie w czasie prześladowań? Czy myślicie, że będziemy mogli mieć Biblię? W Piśmie wielokrotnie jest wspomniane o tym, że naśladowcy Boga byli wtrącani do więzienia. Pamiętacie Jeremiasza, który był więziony wielokrotnie? Jak myślicie, skąd zawsze czerpał siłę?

Księga Jeremiasza 15,16: _____

Wielu chrześcijan z powodu swojej wiary zostało wtrąconych do więzienia i nie miało dostępu do Biblii! Nawet dzisiaj chrześcijanie odsiadują karę w więzieniach i obozach. Tak jak Jeremiasz mogą otrzymywać siłę ze Bożego Słowa, ponieważ jest ono wrośnięte w ich umysły! Mogą oni również wzmacniać i zachęcać innych chrześcijan, którzy także są uwięzieni!

Cytat 8 „Przyjdzie czas, gdy wielu nie będzie miało dostępu do pisanego Słowa. Jeśli jednak Słowo to zostanie zachowane w pamięci, nikt nam go nie zabierze” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 47).

Cytat 9 „Studiujcie Słowo Boże. Uczcie się jego cennych obietnic, abyście mieli Słowo Boże nawet wtedy, gdy zostaniecie pozbawieni waszych Biblii” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 47).

8. powód **Wzrastają nasze możliwości intelektualne pod każdym względem.**

Ci, którzy systematycznie zapamiętują fragmenty Biblii i rozmyślają nad Bożym Słowem, lepiej zapamiętują i rozumieją rzeczy nie tylko z Pisma Świętego, ale wszystkie inne, którym poświęcą swoją uwagę. Ich zdolności intelektualne wzrastają na każdej płaszczyźnie życia.

Psalm 119,99: _____

Cytat 10 „Bóg pragnie, aby człowiek ćwiczył swoje zdolności rozumowania. Studiowanie Pisma Świętego wzmocni i ożywi jego umysł, tak jak żadne inne studium tego nie uczyni” (*Umysł, charakter, osobowość*, s. 83).

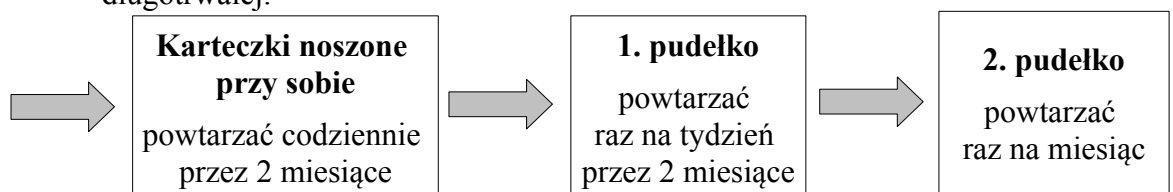
Cytat 11 „Gdy umysł spełnia zadanie studiowania Pisma Świętego celem zdobycia wiadomości, zdolności rozumowania zostaną wzmocnione. Studiowanie Pisma Świętego poszerza nasz horyzont myślowy i umysł staje się nawet bardziej zrównoważony, niż gdybyśmy zajęli się uzyskiwaniem informacji ogólnych z książek, które nie mają związku z Biblią. Żadna wiedza nie jest tak trwała, tak logiczna i dalekosiężna, jak ta, którą uzyskujemy ze studiowania Słowa Bożego. To jest źródło prawdziwej wiedzy” (*Umysł, charakter, osobowość*, s. 87).

Ale jak? Biblia konsekwentnie mówi o ważności wrośnięcia w nas Bożego Słowa i podaje wiele powodów, dlaczego tak jest. Pozostaje jednak pytanie: W jaki sposób możemy tak zapamiętać teksty biblijne, że nie zapomnimy ich po paru dniach lub tygodniach, ale zostaną na zawsze w naszej pamięci długotrwałej? Jest to możliwe! Zobaczmy jak to osiągnąć!

Wskazówki dot. uczenia się tekstów bibl. na pamięć

1. Uwierz w to, że jesteś w stanie nauczyć się tekstów biblijnych na pamięć! Na początku może się to wydawać ciężkie i dziwne. Potrzeba do tego dyscypliny i wytrwałości. Ale jest to możliwe, jeżeli naprawdę chcesz. Wystarczy poświęcić kilka minut każdego dnia.
2. Użyj właściwych narzędzi. Tak jak każda złota rączka ma odpowiednie narzędzia do swojej pracy, by być skuteczną i dobrą, tak my potrzebujemy właściwych narzędzi do zapamiętywania tekstów biblijnych. Najlepiej jest mieć karteczki o wymiarach mniej więcej 5 x 7 cm, które można wszędzie ze sobą zabierać. Na jednej stronie napisz adres tekstu (księga, rozdział, werset), a na drugiej jego treść. Noś te karteczki zawsze przy sobie. Innym ważnym narzędziem jest zakreślacz którym możesz podkreślać najważniejsze słowa w tekście.
3. Kiedy uczysz się tekstu biblijnego, sprawdź jaki jest jego kontekst. Dużo łatwiej jest nauczyć się danych słów, jeśli wiadomo dlaczego i do kogo zostały napisane, niż kiedy mamy jedynie odizolowany tekst.

4. W każdym wolnym czasie przypominaj sobie teksty. Możesz się ich uczyć, kiedy spacerujesz, czekasz na autobus i w każdej innej wolnej chwili. Jest to znakomity sposób uczenia się tekstów biblijnych na pamięć bez konieczności rezerwowania na to szczególnego czasu w ciągu dnia. Pamiętaj, że potrzebujesz tylko kilku minut dziennie.
5. Wybierz tłumaczenie Biblii, które jest najbardziej wierne oryginałowi. Praca, którą wykonujesz, wkładając słowa do umysłu, jest tego warta. Biblie, które są parafrazą, mają swoje miejsce, ale nie są najlepsze do zapamiętywania Bożego Słowa. W końcu chcemy wypełnić nasze umysły tym, co Bóg powiedział, a nie przybliżeniem czy interpretacją.
6. Ucz się tekstu słowo w słowo. Boże Słowo jest święte. Dlatego powinniśmy traktować je poważnie i, nawet nieświadomie, nic do niego nie dodawać ani z niego nie ujmować (zob. 5 Księga Mojżeszowa 4,2). Inwestujemy cenny czas w naukę tekstów biblijnych. Byłoby szkoda mieć w umyśle niedokładne wersje pełne błędów! A więc od początku ucz się tekstów dokładnie tak, jak są napisane. Nie zapomnij! Nauczanie się tekstu poprawnie nie wymaga więcej wysiłku niż nauczenie się go źle. Uczyń swoją zasadą uczenie się tekstu słowo w słowo.
7. Kiedy chcesz, by nowy tekst wrósł na trwałe w Twą pamięć, powtarzaj pierwszą część tekstu do tej pory, aż będziesz mógł ją odtworzyć z pamięci. Następnie dodaj do tego kolejny fragment i utrwal obydwa. I tak dodawaj kolejne części aż do momentu gdy będziesz potrafił powtórzyć całość słowo w słowo.
8. Ucz się także adresów. Na początek i na koniec recytacji tekstu powiedz, gdzie jest on zapisany. W ten sposób nauczysz się, gdzie znaleźć dany tekst, a nie tylko tego, że jest on zapisany gdzieś w Biblii.
9. Zaczynij od zapamiętywania krótkich tekstów. Dłuższe fragmenty są trudniejsze do zapamiętania i powtarzania. Kiedy będziesz miał większą praktykę i stanie się to częścią Twojego życia, możesz zacząć pracować z dłuższymi tekstami.
10. Spędź trochę czasu, rozmyślając nad tekstami, których się uczysz. Pomyśl o każdym słowie i jego znaczeniu. Zadaj sobie pytanie, co Bóg chce Ci powiedzieć przez ten wers.
11. Aby nie zapomnieć nauczonego wersetu po paru dniach, należy go regularnie powtarzać. Jak już nauczysz się dokładnie nowego tekstu biblijnego, zapisz przy nim datę i noś przy sobie. Powtarzaj ten tekst przez następne dwa miesiące codziennie. Potrzebujesz tylko kilku minut dziennie, by powtórzyć wszystkie wersety. Pamiętaj, by wykorzystać wolne minuty w ciągu dnia! Kiedy dojdiesz do końca drugiego miesiąca (sprawdź datę), odłóż kartkę do pudełka. Teraz będziesz powtarzać ten tekst tylko raz w tygodniu. Później (po kolejnych dwóch miesiącach), kiedy znasz już ten tekst bardzo dobrze, możesz go przełożyć do następnego pudełka. To pudełko jest na wersety, które powtarzasz raz w miesiącu. Jeżeli użyjesz tej metody, biblijne teksty zostaną zakodowane w twojej pamięci długotrwałe.

12. Zdecyduj, ile tekstów chcesz się nauczyć w ciągu tygodnia. Możesz zacząć od jednego tekstu biblijnego w tygodniu. Liczba karteczek, które będziesz nosić przy sobie, będzie stale wzrastać: 1, 2, 3,...8. Potem pierwsza kartka powędruje do

1 pudełka. Każdego tygodnia jeden tekst będzie dodawany i jeden będzie wędrował do pudełka. W ten sposób każdego dnia będziesz powtarzał 8 tekstów. Wytrwaj w swoim postanowieniu!

13. Podczas studium Biblii stale będziesz napotykał teksty, których chcesz się nauczyć na pamięć. Zapisuj je na kartkach. Kiedy nadejdzie czas nauki nowego tekstu, będziesz mógł sobie wybrać jeden z pośród nich. Poproś Boga, by wskazał ci teksty, które On chce, by teraz stały się częścią Ciebie. Gdy jakieś teksty naprawdę do ciebie przemawiają, nie czekaj do następnego tygodnia czy miesiąca, by się ich nauczyć. Dodaj je od razu do codziennej nauki.
14. Znajdź kogoś, z kim będziesz mógł zapamiętywać teksty. Postanówcie sobie i sprawdzajcie się nawzajem jak wywiązujecie się ze swoich postanowień. Recytujcie wersety sobie nawzajem. Odpowiadanie przed sobą nawzajem jest ważnym kluczem do pozostania oddanym sprawie.

By zapamiętywać teksty biblijne, potrzebujesz dyscypliny, wytrwałości i oddania. Ale pomyśl, ile wersetów możesz nauczyć się na pamięć w ciągu roku! Jeśli uczysz się jednego fragmentu tygodniowo, daje to ponad 50 tekstów rocznie! Po pięciu latach będziesz pamiętał ponad 250 wersetów. Jeżeli wytrwasz w tym to zgromadzisz sobie ogromny, bezcenny skarb. Przyjrzyj się jeszcze raz powodom, które przemawiają za tym byś przyjął to wyzwanie. Wystarczają, by cię zmotywować? Chcesz przyjąć to wyzwanie? Ile wersetów chcesz się uczyć w tygodniu? Napisz swoją odpowiedź poniżej!

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które dla Ciebie są najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Psalmy 119,11**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
3. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Relację możemy zbudować tylko z kimś, kogo znamy. Jeżeli mamy niewłaściwy obraz danej osoby, będzie to źle wpływało na naszą relację z nią. Uczniostwo jest przede wszystkim więzią miłości z Bogiem. Aby mieć z Nim dobrą relację, potrzebujemy mieć jasny obraz tego, kim On jest. Paweł wiedział, że jest to niezbędne do tego by ludzie mogli znaleźć swoją drogę do Chrystusa.

Cytat 1 „Paweł wiedział, że zanim ludzie pokochają Chrystusa, muszą przedtem zrozumieć Jego charakter i spojrzeć na krzyż oczami wiary” (*Działalność Apostołów*, s. 166).

Boży charakter a wielki bój Właśnie dlatego kwestia Bożego charakteru jest w samym centrum wielkiego boju pomiędzy Chrystusem i szatanem. Szatan robi wszystko, co może, by Boży charakter przysłonić, zniekształcić i oszukać ludzi, by nie chcieli mieć relacji z Bogiem. A Jezus Chrystus właśnie po to przyszedł, by pokazać, jakim Bóg jest naprawdę. A nawet więcej. Przyszedł, by Boży charakter mógł być ukształtowany w nas.

**Ewangelia
Jana 17,3**

Jakie znaczenie ma poznanie Bożego charakteru?

**Obraz Boga
w nas**

Kiedy Bóg stworzył Adama i Ewę na Swój obraz, widzieli oni Boży charakter takim, jaki jest. Dlatego też mogli odbijać Jego obraz. Wszystko zmieniło się po upadku. Szatan zaszczepił człowiekowi kłamstwa na temat Bożego charakteru i przez to pchnął go w grzech. Rezultatem tego było zniszczenie obrazu Boga w człowieku oraz zburzenie jego relacji ze Stwórcą. Aby ludzkość mogła na nowo nawiązać relacje z Bogiem, musi zobaczyć Boga takim, jaki jest naprawdę. To jest powód, dla którego Jezus przyszedł na Ziemię!

**1 Księga
Mojżeszowa
3,1-5,8**

W jaki sposób szatan wykrzywił Boży charakter przy upadku pierwszych ludzi? (w. 1-5)

Co było wynikiem grzechu? (w. 8)

Cytat 2

„Przez takie samo fałszywe przedstawienie charakteru Boga, jakie szatan stosował w niebie, zarzucając Mu srogość i despotyzm, skłonił on człowieka do grzechu. Gdy nastąpiło, oświadczył, że to boskie niesprawiedliwe ograniczenia przywiodły człowieka do upadku, podobnie jak jego do buntu” (*Wielki Bój*, s. 266).

Szatan pilnie pracował, by okłamać ludzkość, przedstawiając jej fałszywy obraz Boga. To jest podstawa każdej fałszywej religii. Największą tragedią posiadania fałszywego obrazu Boga jest to, że ludzie nie mogą zbudować relacji z Nim, bo wierzą w boga, który nie istnieje.

Cytat 3

„Od początku szatan opracowywał plan, w wyniku którego ludzie zapomną o Bogu i w ten sposób zatrzyma ich dla siebie. Stąd starał się w niewłaściwym świetle przedstawić charakter Boży i sprawić, by ludzie wysoko cenili tę fałszywą koncepcję. Stwórca został przedstawiony ich umysłom z atrybutami samego księcia zła – jako arbitralny, surowy i bezlitosny - tak by ludzie stronili od Niego, bali się Go, a nawet darzyli nienawiścią. Szatan miał nadzieję tak zmylić umysły tych, których oszukał, by usunęli z nich wszelką wiedzę o Bogu. Wtedy wymazałby z pamięci człowieka święty obraz i odbił w duszy swoje własne podobieństwo; wpoiłby ludziom swojego własnego ducha i zrobiłby z nich jeńców zgodnie ze swoją wolą” (*Testimony Treasures*, vol. 5, p. 738, przekład własny).

Cytat 4

„Pomimo tych wszystkich dowodów ludzie spoglądali na Boga z lękiem, ponieważ wróg tego, co dobre przyćmił ich umysły. Myśleli o Bogu jako o istocie surowej i nieprzebaczącej. Szatan spowodował, że ludzie zaczęli postrzegać Boga jako istotę cechującą się srogą sprawiedliwością, która jest surowym sędzią i szorstkim, wymagającym wierzycielem. Malował obraz Stworzyciela, który zawistnym okiem wychwytyje błędy i potknięcia ludzi, tak aby mógł wykonać na nich wyrok. Jezus żył wśród ludzi, aby usunąć ten okropny cień objawiając światu nieskończoną miłość Boga” (*Droga do Chrystusa*, s. 6-7).

1 Księga Mojżeszowa 3,8-21

Po upadku Bóg ani jednym słowem nie bronił się przed oskarżeniami szatana. On po prostu pokazał, że jest zupełnie inny niż mówił szatan. Przeczytaj następujący fragment i napisz, jak Bóg odsłania Swój charakter!

Bóg demonstruje Swoj charakter

W tekstach, które przeczytaliśmy, Boży charakter jest wyraźnie przedstawiony na kilka sposobów:

1. Zamiast rozmawiać z Adamem i Ewą z niebiańskiej sali sądowej, Bóg opuścił niebo i zszedł na ziemię. Później Chrystus zrobił dokładnie to samo, kiedy zostawił Niebo i stał się człowiekiem.
2. Bóg szukał Adama i Ewy i zadawał im pytania. Nie dlatego, że nie znał na nie odpowiedzi, ale dlatego, że chciał, by okazali skruchę. Bóg, który zadaje pytania, jest Bogiem, który ocala.
3. Boża odraza do grzechu jest jasno ukazana w wyroku jaki został wydany na szatana. I chociaż Bóg nienawidzi grzechu to jednak kocha grzesznika.
4. Bóg jest także sprawiedliwy. Adam z Ewą musieli opuścić raj i ponieść konsekwencje swojego grzechu. Ale Bóg nie odprawił ich z raju bez nadziei. W wypowiedzi skierowanej przez Boga do szatana została dana obietnica o przyjsciu Odkupiciela, który zniszczy diabla i wyzwoli ludzkość.
5. Bóg objawia się jako istota opiekuńcza. Zobaczył ludzi w ich odzieniu zrobionym z liści i wiedział, że to nie będzie wystarczające, kiedy wkroczą w ten zimny, nieprzyjazny świat. Zabił więc jakieś zwierzęta i zrobił ubrania ze skór, by ubrać Adama i Ewę. Jest to obraz zbawienia, jakie Bóg nam ofiaruje, dzięki życiu, śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa.

Bóg nie angażuje się w wojnę na słowa z szatanem by obalić jego oskarżenia. Jednak poprzez swoje działanie pokazuje: „Jestem inny niż to przedstawia szatan”. Przez całą historię Bóg objawiał się ludzkości na różne sposoby. Zobaczmy jakie.

1. sposób

List do
Rzymian
1,19-20

Bóg objawia się przez Swoje stworzenie.

W jaki sposób Bóg objawia Siebie każdemu człowiekowi?

Co natura mówi Ci o Bożym charakterze?

Cytat 5

„Słowa *Bóg jest miłością* wypisane są na każdym rozwijającym się pączku i na każdym źdźble kielkującej trawy. Piękne ptaki napełniające powietrze swoimi radosnymi melodiami, delikatnie ubarwione kwiaty w swojej doskonałości wydające cudowną woń, wyniosłe drzewa pokryte żywą zielenią liści - wszystko to świadczy o łagodnej ojcowskiej opiece naszego Boga i Jego pragnieniu uczynienia swoich dzieci szczęśliwymi” (*Droga do Chrystusa*, s. 6).

2. sposób

Oni Go znali

2 Księga
Mojżeszowa
33,18-34,7

Bóg objawia się poprzez Swoje prawo.

Bóg otwarcie objawia się tym, którzy Go szukają. Enoch, Noe, Abraham, Izaak i Jakub znali Go takim, jaki naprawdę jest. Przez wiarę żyli w głębokiej społeczności z Bogiem. Ale już z ich potomkami było inaczej. Po 400 letniej niewoli Egipskiej, większość Izraelitów nie znała Boga ani Jego prawdziwego charakteru. Na Górze Synaj Bóg na nowo objawił im Swoją charakter.

O co Mojżesz poprosił Boga? (w. 18)

Czym jest ta *chwała* ? (w. 19)

Mojżesz poprosił: „Pokaż mi chwałę Twoją!” A Bóg odpowiedział: „Sprawię, że całe dostojeństwo moje przejdzie przed tobą, i ogłoszę imię >>Pan<< przed tobą”. Bożą *chwałą* jest Jego charakter! (Uwaga: *Imię* jest synonimem *charakteru*.) Kiedy Mojżesz zapytał Boga o pokazanie Jego chwały, nie chciał zobaczyć wielkiego światła, któremu towarzyszą głośne grzmoty. Mojżesz miał palące pragnienie zobaczyć i poznać, jaki jest Bóg.

Jakie polecenie dał Bóg Mojżeszowi? (w. 1-2)

Bóg się nie zmienia

2 Księga Mojżeszowa 34,6-7

To polecenie było odpowiedzią na prośbę Mojżesza: „Pokaż mi swoją chwałę!” Poprzez danie Mojżeszowi Swojego prawa, Bóg domyślnie objawiał Swoją charakter. Niezwykle ważnym jest, by to zrozumieć! Boże prawo nie jest jedynie listą zasad. Jest odbiciem Jego charakteru. Dlatego też Boże prawo jest, tak jak On Sam, niezmiennie i wieczne.

Jakie cechy Boga dostrzegł Mojżesz w dziesięciu przykazaniach?

Często słyszy się opinię, że obraz Boga w Starym Testamencie jest inny niż ten z Nowego Testamentu. Ale to nieprawda. Bóg powiedział o Sobie „Zaiste, ja, Pan nie zmieniam się” (Księga Malachiasza 3,6).

Co następujące teksty biblijne mówią o Bożym charakterze?

Psalm 89,15: _____

Psalm 103,8-13: _____

Księga Jeremiasza 30,11: _____

Księga Jeremiasza 31,3: _____

Miłość i sprawiedliwość

Wiele fragmentów Starego Testamentu mówi o Bożej miłości i sprawiedliwości. Bóg kocha grzeszników, ale nienawidzi grzechu. Kocha wybaczać ludziom ich grzechy, ale jest także sprawiedliwym Sędzią. Miłość i sprawiedliwość nie są dwiema wykluczającymi się cechami Bożego charakteru. Są nierozdzielne, a ostatecznie identyczne, ponieważ u Boga nie ma miłości bez sprawiedliwości ani sprawiedliwości bez miłości.

3. sposób

List do Hebrajczyków 1,1-3

Bóg objawia Siebie przez Jezusa Chrystusa.

Jak Bóg objawiał siebie w przeszłości? (w. 1)

Jak Bóg objawił się w czasach apostołskich? (w. 2)

Jak nazwany jest Jezus w wersecie 3?

Bóg objawiał się poprzez stworzenie, Swoje prawo i proroków. Najwyraźniejsze objawienie charakteru Bożego nastąpiło poprzez osobę Jezusa Chrystusa. On jest odbłaskiem *chwały* Bożej i odbiciem Jego *istoty*. On przyszedł, by pokazać ludzkości prawdziwy charakter Boga. Poprzez Jego słowo i życie ludzie mogą zobaczyć, kim naprawdę jest Bóg.

**Ewangelia
Jana 1,14**

Co zobaczyli ludzie według wypowiedzi Jana?

Jan pisze o chwale Jezusa w nawiązaniu do chwały Ojca, do Jego charakteru. Charakter Jezusa objawia łaskę i prawdę.

**Ewangelia
Jana 14,9**

Jak Jezus odpowiedział na prośbę Filipa: „Pokaż nam Ojca”?

Cytat 6

„Chrystus przyszedł, by objawić światu Boga, jako Boga miłości, pełnego łaski, czułości i współczucia. Nieprzenikniona ciemność, którą szatan próbował spowić tron Bóstwa została rozproszona przez Odkupiciela świata i Ojciec na nowo został ukazany ludziom jako światło życia. (...) Chrystus oświadczył, że został przysłany na świat jako przedstawiciel Ojca. W szlachetności Jego charakteru, w Jego łasce i litości, w Jego miłości i dobroci stanął przed nami jako ucieleśnienie boskiej doskonałości i obraz niewidzialnego Boga” (*Testimony Treasures*, vol. 2, p. 335-336, przekład własny).

Cytat 7

„Chodził czyniąc dobrze i uzdrawiając wszystkich, których gnębił szatan. Były takie wioski, w których nie słyszano żadnego jęku, ponieważ wcześniej Jezus w nich był i uzdrowił wszystkich chorych. Jego praca świadczyła o Jego boskim powołaniu. W każdym Jego czynie widać było miłość, miłosierdzie i współczucie. Z sercem przepelnionym łagodnością i zrozumieniem podchodził do ludzkich dzieci. Przyjął na siebie ludzką naturę, aby doświadczyć potrzeb człowieka. Najbiedniejsi i najpokorniejsi nie bali się do Niego podejść. Przychodziły do Niego nawet małe dzieci. Uwielbiały wspinać się na Jego kolana i wpatrywać się w Jego zamyśloną twarz promieniejącą miłością.

Jezus nigdy nie zataił ani jednego słowa prawdy, ale zawsze wypowiadał je z miłością. Przebywając z ludźmi był w najwyższym stopniu taktowny i zwracał się do nich z uprzejmością i troskliwością. Nigdy nie był szorstki i nie wypowiadał zbędnie ostrych słów, i nigdy niepotrzebnie nie zadawał bólu wrażliwej osobie. Nie potępiał ludzkiej słabości, mówił prawdę, ale zawsze z miłością. Demaskował hipokryzję, niewiarę i nikczemność, ale Jego głos załamywał się, gdy wypowiadał słowa ostrej nagany” (*Droga do Chrystusa*, s. 7-8).

Cytat 8

„I oto dar Chrystusa objawił serce Ojca. Dał świadectwo temu, że myśli Boga względem nas są *myślami o pokoju, a nie o niedoli* (Księga Jeremiasza 29,11), że jakkolwiek nienawiść Boga do grzechu jest silna jak śmierć, Jego miłość do grzesznika silniejsza jest od śmierci” (*Życie Jezusa*, s. 33).

**1 List Jana
4,9-10**

Przez co najwyraźniej został objawiony charakter Boga?

Cytat 9

„Niezrównana miłość Boga do świata, który Go nie kochał! Myśl ta wpływa na człowieka z wielką mocą i czyni jego umysł posłusznym woli Boga. Im więcej badamy boski charakter w świetle krzyża, tym więcej dostrzegamy miłosierdzia, delikatności i przebaczenia połączonego ze sprawiedliwością i tym wyraźniej dostrzegamy niezliczone dowody nieskończonej miłości i łagodnego współczucia przewyższającego współczucie matki dla jej niesfornego dziecka” (*Droga do Chrystusa*, s. 11).

**Boży
charakter
zmienia nas**

Zrozumienie Bożego charakteru nie jest zadaniem czysto intelektualnym. Kiedy spędzamy czas na poznawaniu Boga, na szczerym szukaniu Go, nasza miłość do Niego rozbudza się. Im więcej będziemy o Nim rozmyślać, tym bardziej będziemy się zmieniać.

**2 List do
Koryntian 3,18**

Co się z nami dzieje, gdy przyglądamy się chwale (charakterowi) Boga?

Cytat 10

„Jeżeli mamy prawidłową wiedzę o charakterze Boga, szatan nie będzie w stanie obezwładnić naszych dusz wątpliwościami i zniechęceniem” (*Signs of the Times*, April 11, 1892, przekład własny).

**2 List do
Koryntian 4,6**

W następnym fragmencie Boża moc przemiany ludzkiego serca jest porównana do Jego mocy stwórczej. On powiedział: „niech światłość zaświeci” w świecie wypełnionym ciemnością i tak się stało. Podobnie On „rozświecił serca nasze” obezwładnione ciemnością, która okrywa naturalne serce człowieka, objawiając się nam. To ma swoje konsekwencje. Co, według apostoła Pawła, dzieje się wtedy przez nas?

Jezus już nie przebywa widzialnie na tej ziemi i też nie może pokazywać ludziom charakteru Bożego. Jednak poprzez Ducha Świętego uzdalnia On swoich naśladowców, do tego by odzwierciedlali Jego charakter. Przez nas ma zajaśnieć „poznanie chwały (charakteru) Bożej, która jest na obliczu Chrystusowym”.

Cytat 11

„Chrystus stara się odtworzyć siebie w sercach ludzi i robi to dzięki tym, którzy w Niego wierzą. Przedmiotem chrześcijańskiego życia jest przynoszenie owoców – odtworzenie charakteru Chrystusa w wierzącym, prowadzące do odtworzenia go w innych” (*Christ's Object Lessons*, p. 67, przekład własny).

Cytat 12

„Chrystus tęsknie wyczekuje chwili kiedy zostanie objawiony w Swoim Kościele. Kiedy charakter Chrystusa zostanie doskonale odtworzony w Jego naśladowcach, wtedy przyjdzie, by zabrać ich, jako swoją własność. Przywilejem każdego chrześcijanina jest nie tylko oczekiwać, ale także przyspieszyć przyjście naszego Pana Jezusa Chrystusa (2 List Piotra 3,12). Gdyby wszyscy, którzy wyznają Jego imię, przynosili owoce dla Jego

chwały, to cały świat szybko zostałby obsiany nasieniem ewangelii. Szybko dojrzałyby ostatnie wielkie żniwo a Chrystus przyszedłby zebrać cenne zboże” (*Christ's Object Lessons*, p. 69, przekład własny).

Cóż za przywilej i odpowiedzialność! Bóg objawia się nam, abyśmy mogli Go poznać i wejść z Nim w relację. On pokazuje nam jakim jest poprzez: stworzenie, Swoje słowo oraz Jezusa Chrystusa. Przez dawanie nam możliwości poznawania Jego charakteru, On chce odnowić nasze charaktery. Obraz Boga, który został zniekształcony po upadku, jest już dziś, krok po kroku, odnawiany dzięki Jezusowi Chrystusowi (List do Kolosan 3,10). W ten sposób Jezus czyni nas nosicielami światła, by inni ludzie mogli zobaczyć, jakim jest Bóg i przez to też mogli zostać przemienieni.

Ludzie, którzy w ostatnich dniach będą tak właśnie odzwierciedlać Boży charakter zostaną zapieczętowani. W Księdze Objawienia jest to opisane jako posiadanie imienia Boga wypisanego na czołach. Bóg, który włożył poprzez Ducha Świętego w ich serca Swoją miłość i prawo, będzie rozwijał w nich Swoją charakter do tego stopnia, że będą raczej gotowi zginąć niż zdradzić Boga. Przez pieczętowanie Bóg obiecuje, że zachowa w nich ten piękny charakter pomimo trudności, przed którymi przyjdzie im stanąć. Co za obietnica! Chrystus w nas, nadzieja chwały (List do Kolosan 1,27)!

Wprowadzenie Ujrzeliśmy dotąd, jak wiele dobra pragnie uczynić dla nas Bóg. Największym wrogiem tego wszelkiego dobra jest grzech. Niszczy ostatecznie wszystko, co Bóg pragnąłby nam ofiarować. Nie mamy żadnej szansy, aby o własnych siłach wyrwać się z tego śmiertelnego uścisku. Jezus przyszedł, aby wyzwolić nas z niewoli grzechu, czyniąc nas swoimi uczniami. Będąc uczniami Jezusa, potrzebujemy jasnego zrozumienia istoty grzechu, by móc prowadzić zwycięskie życie wiary. Dopiero wtedy możemy zrozumieć i docenić, co Jezus oferuje nam przez zbawienie.

Pochodzenie grzechu Aby pojąć istotę grzechu, ważne jest przede wszystkim zrozumienie, jak w ogóle doszło do jego powstania. Ostatecznie nie jesteśmy w stanie pojąć w pełni, jak mogło dojść do grzechu. Jak mógł powstać w sercu doskonałego anioła, w doskonałym otoczeniu, przed doskonałym Bogiem? Nie ma na to wyczerpującej odpowiedzi. Lecz jedno jest jasne: Pojawienie się grzechu nie jest błędem Boga.

Cytat 1 „Jest rzeczą niemożliwą, żeby w pełni wyjaśnić pochodzenie grzechu w tym sensie, aby uzasadnić jego istnienie. Jednak posiadamy dostateczne wiadomości na temat pochodzenia grzechu i ostatecznego zniweczenia go, aby móc wykazać sprawiedliwość i dobro Boga we wszelkim Jego postępowaniu wobec zła. Nie ma wyraźniejszej nauki w Piśmie Świętym jak ta, że Bóg w żadnej mierze nie jest odpowiedzialny za powstanie grzechu, że nie wstrzymał celowo łaski, że nie było żadnego błędu w systemie Jego rządów, który dałby sposobność do powstania buntu. Grzech jest intruzem i jego istnienia nie da się niczym uzasadnić. Jest on niepojęty i niedający się wytłumaczyć. Usprawiedliwiać go, to znaczy bronić go. Gdyby można było znaleźć wytłumaczenie lub wskazać powód jego istnienia, przestałby być grzechem” (*Wielki Bóg*, s. 262).

Mimo że nie możemy całkowicie uzasadnić, jak doszło do grzechu, Biblia podaje nam cały szereg informacji na ten temat, które pomogą nam zrozumieć źródło i istotę grzechu.

Przeczytaj poniższe wypowiedzi i zapisz, co mówią o pochodzeniu grzechu!

Księga Izajasza 14,12-14: _____

Księga Ezechiela 28,11-17: _____

Ewangelia Jana 8,44: _____

- Ellen White o pochodzeniu i istocie grzechu** Poza tymi prostymi wypowiedziami Biblii Bóg objawił Ellen White przez wiele snów i wizji pochodzenie i istotę grzechu. Opisuje ona, szczególnie w książkach *Patriarchowie i prorocy* oraz *Wielki bój*, co Bóg ukazał jej w tej sprawie. Przeczytaj uważnie poniższe wypowiedzi i zaznacz te, które według Ciebie szczególnie wyraźnie wyjaśniają, jak powstał grzech!
- Cytat 2** „Znalazł się ktoś, kto nadużył wolności danej przez Boga stworzonym istotom. Grzech zrodził się w tym, który zaraz po Chrystusie był najbardziej uczczony przez Boga, a mocą i chwałą górował ponad wszystkimi mieszkańcami nieba. Lucyfer, *syn jutrzeńki*, był pierwszym z cherubów nakrywających, istotą świętą i nieskalaną. Stał w obecności wielkiego Stwórcy, a nieustannie płynące promienie chwały, otaczające wiecznego Boga, oświecały go (Księga Ezechiela 28,12-15)” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 20).
- Cytat 3** „Chociaż cała jego chwała pochodziła od Boga, potężny anioł zaczął przypisywać ją sobie. Niezadowolony ze swojego stanowiska, choć wywyższony ponad niebiańskie zastępy, ośmielił się pożądać hołdu, należnego jedynie Stwórcy. Zamiast umacniać prymat Boga w uczuciach i posłuszeństwie wszystkich stworzonych istot, odważył się zabiegać o ich służbę i lojalność dla siebie. Pożądając chwały, jaką nieskończony Ojciec obdarzył swego Syna, ten książę aniołów zapragnął władzy, która była jedynie przywilejem Chrystusa” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 21).
- Cytat 4** „Aniołowie z radością uznali zwierzchnictwo Chrystusa i padając na twarz przed Nim okazali Mu swą miłość oraz uwielbienie. Lucyfer pokłonił się wraz z nimi, ale w jego sercu toczyła się dziwna, gwałtowna walka. Prawda, sprawiedliwość i lojalność walczyły przeciwko zazdrości i zawiści. Wpływ świętych aniołów pociągał go do pewnego stopnia. Kiedy pieśni chwały rozbrzmiewały melodyjnymi dźwiękami tysięcy wdzięcznych głosów, duch zła wydawał się pokonany. Niewysłowiona miłość wstrząsnęła całą jego istotą, jego dusza przyłączyła się do chóru bezgrzesznych czcicieli w miłości do Ojca i Syna. Jednak gdy uroczysty nastrój minął, znów opanowały go pycha i samouwielbienie. Powróciło pragnienie wywyższenia, ponownie dał upust zawiści do Chrystusa. Lucyfer nie traktował wielkich zaszczytów, jakimi otoczył go Bóg, jako czegoś, co było Bożym darem, nie okazywał więc żadnej wdzięczności Stwórcy. Chwalił się swą jasnością i wywyższeniem, i miał aspiracje do tego, by być równym Bogu. Był miłowany i poważany przez zastępy niebiańskie. Aniołowie z największą przyjemnością spełniali jego rozkazy, gdyż mądrością i chwałą przewyższał ich wszystkich. Tylko Syn Boży zajmował wyższe stanowisko od niego, gdyż był jedno w mocy i władzy z Ojcem. Uczestniczył w radzie Ojca, podczas gdy Lucyfer nie miał dostępu do wszystkich Bożych zamierzeń. *Dlaczego* - pytał potężny anioł - *Chrystus ma mieć zwierzchnictwo? Dlaczego jest czczony bardziej niż Lucyfer?*
- Opuściwszy swe miejsce w bezpośredniej obecności Ojca, Lucyfer poszedł, by szerzyć ducha niezadowolenia wśród aniołów. Działał w sposób skryty i do pewnego czasu pod pozorem czci dla Boga ukrywał swoje prawdziwe zamiary. Zaczął podawać w wątpliwość prawa rządzące niebiańskimi istotami. Sugerował, że prawa mogą być potrzebne mieszkańcom różnych światów, ale aniołowie, będący istotami wyższymi, nie potrzebują tego rodzaju ograniczeń, gdyż ich własna mądrość jest dla nich wystarczającym przewodnikiem. Nie byli istotami, które by mogły przynieść hańbę Bogu, wszystkie ich myśli były święte, niemożliwością dla nich było, tak jak dla samego Boga, by popełnili błąd. Wywyższenie Syna Bożego jako równego Ojcu zostało przedstawione jako niesprawiedliwość wobec Lucyfera, który, jak sam twierdził, także miał prawo do czci i chwały. Gdyby ten książę aniołów mógł zdobyć należną mu wysoką pozycję, byłoby to wielkim dobrodziejstwem dla wszystkich zastępów niebieskich, jego celem bowiem było zapewnienie wolności wszystkim. Obecnie jednak nawet ta wolność, którą się dotychczas cieszyli, była zagrożona, ponieważ wyznaczono nad nimi absolutnego Władcę, i jego

władzy wszyscy mają składać hołd. Takie były chytre podstępny, które dzięki sztuczkom szatana szybko szerzyły się na niebiańskim dworze” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 22-23).

Cytat 5

„Wykorzystując miłość i ufność pokładane w nim przez święte istoty, będące pod jego przywództwem, Lucyfer tak mistrzowsko siał w ich umysłach własną nieufność i niezadowolenie, że nie zauważyli jego działań. Lucyfer przedstawiał Boże zamierzenia w fałszywym świetle – błędnie je tłumaczył i zniekształcał, by budzić niepokój i niezadowolenie. Sprytnie doprowadzał swoich słuchaczy do tego, że wyrażali swe negatywne uczucia, potem powtarzał te wypowiedzi, jeśli mogło to służyć jego celom, jako dowód na to, że aniołowie nie w pełni zgadzają się z rządami Boga. Chociaż utrzymywał, iż jest całkowicie lojalny wobec Boga, przekonywał, że konieczne są zmiany w prawie i porządku nieba, aby zapewnić rządowi Bożemu stabilność. I tak podczas gdy działał, by wzbudzić sprzeciw wobec prawa Bożego i siał w umysłach podległych mu aniołów własne niezadowolenie, rzekomo starał się usunąć niezadowolenie i pogodzić niezadowolonych aniołów z porządkiem nieba. Potajemnie wzbudzając niechęć i podżegając do buntu, czynił to z tak doskonałą zręcznością, iż wyglądało, jak gdyby jego jedynym celem było zachęcenie do wierności i chronienie zgody oraz pokoju” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 23).

Widownia zdarzeń - Ziemia

1 Księga Mojżeszowa 3, 1-8

Szatan, po zrzuceniu go na Ziemię, zrobił wszystko, aby skłonić człowieka do grzechu i w ten sposób przeciągnąć go na swoją stronę. Cóż mogłoby go jeszcze powstrzymać, jeśli udałoby mu się zbuntować przeciw Bogu człowieka, stworzonego na obraz Boga?!

Przeczytaj 1 Księgę Mojżeszową 3,1-8 i odpowiedz na poniższe pytania!

Jakiej strategii użył szatan by zwieść Ewę? (w. 1-5).

Jakie były kroki do zaistnienia grzechu? (w. 6)

Jakie były skutki grzechu? (w. 7-8)

Definicja grzechu

Szatan kontynuował na Ziemi strategię, dzięki której w niebie przeciągnął na swą stronę trzecią część aniołów. W umyśle człowieka zaszczerpił kłamstwo o charakterze Boga i skłonił go w ten sposób do grzechu. Jego grzech nie był tylko pojedynczym uczynkiem, był nadużyciem zaufania, postawą odwrócenia się od Boga. Jak dokładnie możemy zdefiniować grzech? W Biblii wymienione są trzy wyraźne definicje.

Przeczytaj poniższe wypowiedzi i zapamiętaj dobrze, jak definiują grzech!

1 List Jana 3,4: _____

List Jakuba 4,17: _____

Ewangelia Jana 16,9: _____

Mamy tutaj trzy definicje grzechu: bezprawie, nieczynienie dobra i niewiara w Jezusa. Ostatecznie nie są to trzy różne definicje, lecz tylko różne aspekty tej samej sprawy. Jeśli nie wierzę w Jezusa, oznacza to, że odwracam się od istoty Boga. Jego prawo jest z kolei wyrazem Jego istoty. Dlatego niewiara oznacza bezprawie, a bezprawie niewiarę.

Cytat 6

„Jedyną definicją grzechu, jaką znamy, jest ta, którą podaje słowo Boże - *grzech jest przestępstwem zakonu* (1 List Jana 3,4), jest wytworem zasady przeciwstawnej wielkiemu prawu miłości, które stanowi podstawę rządów Bożych” (*Wielki bój*, s. 262).

Grzech i serce

Grzech w swojej naturze jest buntem przeciwko Bogu, pragnieniem życia bez Jego panowania. Przyczyna grzechu tkwi nie w grzesznych uczynkach, lecz w grzesznym sercu. Przecież dokładnie tu rozpoczął się grzech u Lucyfera. „Ty, który mówiłeś w swoim sercu” (Księga Izajasza 14,13) „Serce twoje stało się wyniosłe z powodu twej piękności...” (Księga Ezechiela 28,17). Grzech jest więc czymś więcej niż uczynek, jest stanem serca, postawą ucieczki, odsunięcia się od Boga.

Jak poniższe biblijne wypowiedzi opisują podstawowy problem grzechu?

Ewangelia Mateusza 15,19.20: _____

Księga Jeremiasza 13,23: _____

Księga Jeremiasza 17,9: _____

List do Rzymian 7,14-20: _____

List do Hebrajczyków 3,8.10.12: _____

Nasza grzeszna natura

Nie urodziliśmy się winni, lecz wszyscy mamy grzeszną naturę. Grzech nie jest po prostu czymś, co obnosimy na zewnątrz siebie. Jest on głęboko zakorzeniony w naszym sercu. Jest wirusem, który przeniknął całe nasze jestestwo. Dlatego dobre uczynki nie rozwiązują problemu. Jediną szansą jest nowe narodzenie przez Ducha Świętego, przez które Bóg ofiaruje nam nowy charakter.

Cytat 7

„Sami nie jesteśmy w stanie uciec z pułapki grzechu, w którą wpadliśmy. Nasze serca są złe i nie możemy ich zmienić. *Jak może czyste pochodzić od nieczystego. Nie ma ani jednego* (Księga Hioba 14,4). *A to dlatego że dążność ciała wroga jest Bogu, nie podporządkowuje się bowiem prawu Bożemu, ani nawet nie jest do tego zdolna* (List do Rzymian 8,7 BT). Wykształcenie, kultura, ćwiczenie woli, ludzki wysiłek mają właściwe sobie miejsce, ale w tym względzie są bezsilne. Ich wynikiem może być zewnętrznie właściwe zachowanie, ale nie mogą zmienić serca, nie mogą oczyścić źródeł życia. Musi zadziałać moc od wewnątrz, nowe życie dane człowiekowi z góry, zanim przejdzie on z grzechu do świętości. Tą mocą jest Chrystus. Tylko Jego łaska może ożywić martwe władze człowieka i przyciągnąć do Boga, do świętości” (*Droga do Chrystusa*, s. 13).

Cytat 8

„Bóg, patrząc na grzechy, różnie ocenia ich ogrom. W Jego ocenie charakteryzują się one różnym stopniem winy. Podobnie ma się sprawa w ocenie ludzkiej. Mimo to, jakkolwiek drobny byłby zły czyn w oczach człowieka, przed Panem żaden grzech nie jest mało znaczący. Ludzki osąd jest jednostronny i niedoskonały, Bóg zaś ocenia wszystko takim, jakim to naprawdę jest. Ludzie pogardzają pijakiem i mówią, że jego grzech wykluczy go z nieba. Często jednak w ogóle nie piętnuje się dumy, samolubstwa i chciwości, choć te grzechy są szczególnie obrzydliwe dla Boga, ponieważ są przeciwne życzliwości i hojności Jego charakteru i niesamolubnej miłości, która stanowi atmosferę nieupadłego wszechświata. Ci, którzy popełniają bardziej rażące grzechy, mogą mieć poczucie wstydu, niedoskonałości i potrzeby łaski Chrystusa. Natomiast człowiek pełen pychy nie odczuwa żadnej potrzeby i zamyka swoje serce przed Jezusem i nieogarniętymi błogosławieństwami, które Zbawiciel przyszedł nam darować” (*Droga do Chrystusa*, s. 23).

Ponieważ grzech jest przede wszystkim problemem naszego serca, także nasze zbawienie musi się rozpocząć od serca. Jak poniższe teksty biblijne opisują to zagadnienie?

Księga Ezechiela 36,26-27: _____

Ewangelia Jana 3,3.5: _____

Skutki grzechu

Skutki grzechu opisane są w Biblii bardzo drastycznie. Adam i Ewa przed upadkiem w grzech cieszyli się społecznością z Bogiem, ponieważ cała ich istota była w harmonii ze Stwórcą, natomiast po upadku uciekali przed Nim. Nie mogli dłużej znieść patrzenia w Jego oblicze. Grzech i istota Boga są tak przeciwne sobie, jak ogień i woda. Nie mogą współistnieć.

Jak poniższe teksty biblijne opisują skutki grzechu?

Księga Izajasza 59,1.2: _____

Ewangelia Jana 8,34: _____

List do Rzymian 5,12; 6,23: _____

Cytat 9

„W swojej bezgrzeszności człowiek miał radosną społeczność z Tym, w którym są ukryte wszystkie skarby mądrości i poznania (List do Kolosan 2,3). Jednak po upadku w grzech świętość nie sprawiała mu radości i starał się uciec przed obecnością Boga. Taki też jest wciąż stan nieodrodzonego serca. Nie jest w harmonii z Bogiem i nie cieszy się z duchowej więzi, jaką mogłoby z Nim mieć. Grzesznik nie mógłby czuć się szczęśliwym w Bożej obecności. Uciekałby od towarzystwa świętych istot. Nie znalazłby żadnej radości, gdyby pozwolono mu dostać się do nieba. Panujący tam duch niesamolubnej miłości, gdy każde serce odpowiada na Nieskończoną Miłość wypływającą z serca Boga, nie poruszyłby w tym człowieku żadnej pozytywnej struny. Jego myśli, zainteresowania i motywy działania byłyby różne od tych, które przyświecają bezgrzesznym mieszkańcom nieba. Byłby on fałszywie brzmiącym dźwiękiem w niebiańskiej melodii. Niebo byłoby dla niego miejscem tortur i chciałby schować się przed Tym, który jest światłością i ośrodkiem wszelkiej radości. Wykluczenie bezbożnych z nieba nie jest rezultatem arbitralnego dekretu Boga. Odgradzają się od tego miejsca, ponieważ nie pasują do istot tam przebywających. Chwała Pana byłaby dla nich pożerającym ogniem. Woleliby raczej zginąć i w ten sposób ukryć się przed obliczem Tego, który zmarł, aby ich odkupić” (*Droga do Chrystusa*, s. 12-13).

Cytat 10

„Adam i Ewa wmówili sobie, że tak drobna rzecz jak zjedzenie zakazanego owocu nie może przynieść tak strasznych konsekwencji zapowiedzianych przez Boga. Jednak ta mała sprawa była przestąpieniem niezmiennego i świętego prawa Bożego, oddzieliła człowieka od Boga i otworzyła śluzę śmierci i nieopisanemu nieszczęściu, które zalało nasz świat. Stulecia po stuleciu z naszej ziemi wciąż unosił się okrzyk żałoby, *a całe stworzenie wespół wzdycha i wespół boleje* w wyniku nieposłuszeństwa człowieka. Samo niebo odczuwało skutki jego buntu przeciwko Bogu. Golgota jest pomnikiem zdumiewającej ofiary potrzebnej, aby zadośćuczynić przestąpieniu boskiego prawa. Nigdy nie uważajmy grzechu za rzecz mało znaczącą” (*Droga do Chrystusa*, s. 26).

Cytat 11

„Po zjedzeniu zakazanego owocu Adam i Ewa mieli poczucie wstydu i przerażenia. Od razu ich pierwszą myślą było, jak usprawiedliwić swój grzech i uniknąć okropnego wyroku śmierci. Kiedy Pan zadał pytanie dotyczące ich grzechu, Adam obarczył częścią winy Boga, a częścią swoją towarzyszkę: *Kobieta, którą mi dałeś, aby była ze mną, dała mi z tego drzewa i jadem*. Kobieta zrzuciła winę na węża: *Wąż mnie zwiódł i jadłem* (1 Księga Mojżeszowa 3,12-13). Dlaczego uczyniłeś węża? Dlaczego pozwoliłeś, aby znalazł się w Edenie? To były ukryte pytania dające się wyczuć w jej usprawiedliwieniu grzechu. A zatem człowiek na Boga złożył odpowiedzialność za swój upadek. Duch samo-usprawiedliwienia pochodzi od ojca kłamstwa i był przejawiany przez wszystkich synów i córki Adama. Tego rodzaju wyznanie grzechu nie jest inspirowane przez Bożego ducha i nie zostanie przez Boga przyjęte. Prawdziwa skrucha powoduje, że człowiek sam ponosi swoją winę i przyznaje się do niej bez żadnego oszustwa lub hipokryzji” (*Droga do Chrystusa*, s. 32-33).

Grzech nigdy nie jest nieszkodliwy

Grzech nigdy nie jest nieszkodliwy, nigdy nie jest drobnostką, na którą Bóg mógłby przymknąć oko. Przeciwnie, jest on straszny, niszczycielski, nikczemny, podły. Jest jak wrzód rakowy, który wciąż się rozszerza i uśmierca całego człowieka. Kto chciałby nosić w sobie wrzód raka, jakkolwiek byłby on niewielki? Straszliwość grzechu najwyraźniej widać na krzyżu. Na nim Jezus wziął na siebie straszny ciężar grzechu.

Cytat 12

„Przyjrzyjcie się Mu na pustyni, w Getsemane i na krzyżu! Niewinny Syn Boży przyjął na siebie ciężar grzechu. Ten, który był jedno z Bogiem, odczuwał w swojej duszy straszliwy rozdział, jaki grzech czyni między Bogiem a człowiekiem. To było powodem okrzyku, który wyrwał się z Jego udręczonych ust: *Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?* (Ewangelia Mateusza 27,46). Ciężar grzechu, poczucie jego straszego ogromu i spowodowanego nim oddzielenia człowieka od Boga doprowadziły do tego, że serce Syna Bożego zostało złamane” (*Droga do Chrystusa*, s. 8-9).

Cytat 13

„Nikt jednak nie powinien oszukiwać się, myśląc, że Bóg w swojej wielkiej miłości i miłosierdziu zbawi również tych, którzy odrzucili Jego łaskę. Potworność grzechu można ocenić tylko w świetle krzyża. Jeśli ktoś przekonuje, że Bóg jest zbyt dobry, aby odrzucić grzesznika, niech spojrzy na Golgotę. Nie było innego sposobu zbawienia człowieka. Bez tej ofiary rodzaj ludzki nie mógł uniknąć hańbiącej mocy grzechu, nie mógł być przywrócony do społeczności ze świętymi istotami i nie mógł znowu uczestniczyć w życiu duchowym. Właśnie dlatego Chrystus przyjął na siebie winę nieposłusznych i cierpiał w zastępstwie grzesznika. Miłość, cierpienie i śmierć Syna Bożego świadczą o potwornym ogromie grzechu i o tym, że nie można uciec od jego mocy i mieć nadziei na wznioślejsze życie, jak tylko przez poddanie się Chrystusowi” (*Droga do Chrystusa*, s. 24-25).

Chrystus jest naszą jedyną nadzieją

Jesteśmy wydani na pastwę grzechu bez możliwości obrony, a przez to skazani na śmierć. Możemy czynić, co chcemy jednak nie możemy przezwyciężyć grzechu. Nie możemy go wypędzić z naszego ciała. Jest on częścią naszej istoty, jak krew, która płynie w naszych żyłach. Potrzebujemy pomocy z zewnątrz. Chrystus przyszedł, aby dać nam tę pomoc. On nie pozostawił nas samych z naszym grzechem. Przyjął ludzką naturę i przezwyciężył grzech, aby dać nam drogę ratunku.

Jak poniższe wypowiedzi opisują to, co Chrystus uczynił dla nas?

Psalm 25,8: _____

Ewangelia Mateusza 1,21: _____

List do Rzymian 8,3.4: _____

Cytat 14

„Przed upadkiem Adam mógł ukształtować sprawiedliwy charakter przez posłuszeństwo prawu Bożemu. Jednak nie uczynił tego, a przez jego grzech nasza natura jest upadła i nie możemy uczynić siebie sprawiedliwymi. Ponieważ jesteśmy grzeszni i upadli, nie możemy być posłusznymi prawu Bożemu w sposób doskonały. Nie mamy w sobie sprawiedliwości, dzięki której moglibyśmy sprostać wymaganiom prawa Bożego. Jednak Chrystus przygotował dla nas drogę ocalenia. Żyjąc na ziemi, przechodził próby i był

poddany pokusom, przez które i my musimy przejść. Jezus prowadził bezgrzeszne życie, umarł za nas, a teraz pragnie zabrać nasze grzechy i dać nam swoją sprawiedliwość. Jeśli oddajesz siebie Jezusowi i przyjmujesz Go jako swego Zbawiciela, wtedy, niezależnie od tego, jak grzesznym może być twoje życie, dzięki Niemu jesteś uznany za sprawiedliwego. Charakter Chrystusa zajmuje miejsce twojego charakteru, a Bóg przyjmuje Cię tak, jak gdybyś nie zgrzeszył” (*Droga do Chrystusa*, s. 49-50).

Chrystus jest rozwiązaniem! Jeśli rozpoznaliśmy prawdziwą istotę grzechu, możemy lepiej zrozumieć, jak pilnie potrzebujemy Jezusa jako naszego Odkupiciela i jak głęboko musi sięgać Jego zbawienie. Możemy być wdzięczni, że Jezus otworzył drogę wyjścia z naszej całkowitej zguby i beznadziejności. Tę drogę będziemy razem odkrywać w następnych tematach.

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestuduj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które dla Ciebie są najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Ewangelii Łukasza 19,10**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
3. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Przez doprowadzenie pierwszych ludzi do grzechu szatan chciał postawić Boga w sytuacji bez wyjścia. Oskarżył Go o to, że nie jest ani kochający ani sprawiedliwy. Jeśliby Bóg uśmiercił grzesznika, gdzie byłaby jego miłość? Jeśliby natomiast pobłażliwie nie zwrócił uwagi na grzech, gdzie byłaby Jego sprawiedliwość? Biblia daje wyraźnie do zrozumienia, że Bóg kocha ponad wszystko grzesznika, ale nienawidzi bezgranicznie grzechu. Jak może On uratować grzesznika, a przy tym potępić grzech? Krzyż jest Bożą odpowiedzią na ten dylemat.

**1 Księga
Mojżeszowa
3,15**

Grzech nie mógł pozostać bez konsekwencji. Adam i Ewa musieli opuścić raj. Jednak Bóg dał im nadzieję. W wyroku wypowiedzianym nad wężem zawierała się obietnica dla człowieka. Co to za obietnica?

Bóg powiedział szatanowi, że ustanowi nieprzyjaźń między nim a człowiekiem. Przez upadek w grzech zmieniła się natura człowieka. Stała się naturą grzeszną, która nie była w stanie znieść obecności Boga i już Go nie kochała. Zamiast tego ludzie pokochali to, co podobało się diabłu. Bóg przepowiedział, że zniszczy tę przyjaźń, aby człowiek znowu mógł nawiązać z Nim właściwe relacje. Stało się to możliwe dzięki temu, że potomstwo niewiasty (=Chrystus) rozdeptało wężowi (=szatanowi) głowę. Jednak przy tym szatan zadał Chrystusowi ranę. Ta ilustracja wskazuje na krzyż, na którym Jezus zwyciężył szatana raz na zawsze, jednak otrzymał przy tym od szatana śmiertelną ranę.

**1 Księga
Mojżeszowa
3,21**

Ludzie przyodziali się w liście figowca. Jest to obraz wszelkich ludzkich usiłowań, aby rozwiązać problem grzechu we własnym zakresie. Jednak nie jest to możliwe. Co czyni Bóg, gdy widzi Adama i Ewę ubranych w liście drzewa figowego?

Aby można było przyodziać ludzi, musiały umrzeć dwa zwierzęta. Po raz pierwszy Adam i Ewa zobaczyli, że ich grzech kosztował życie niewinnego stworzenia. Był to obraz Jezusa Chrystusa, który umarł za nasze grzechy jako bezgrzeszna ofiara. Te skóry są obrazem odkupienia (patrz Księga Izajasza 61,10). Problem grzechu może być rozwiązany wyłącznie przez Jezusa Chrystusa.

Kiedy powstał plan zbawienia człowieka?

List do Efezjan 1,4: _____

1 List Piotra 1,20: _____

Cytat 1

„Upadek człowieka nappełnił całe niebo smutkiem. Świat stworzony przez Boga znalazł się pod przekleństwem grzechu, a zamieszkujące go istoty zostały skazane na nędzę i śmierć. Wydawało się, że nie ma ratunku dla przestępców prawa. Aniołowie przestali śpiewać pieśni pochwalne. Na niebiańskich dworach zapanowała żałoba z powodu zguby, spowodowanej przez grzech.

Syn Boży, wspaniały niebiański Wódz, odczuwał głęboką litość dla upadłego rodzaju ludzkiego. Jego serce wezbrało nieskończonym współczuciem, gdy rozmyślał nad nieszczęściem zgubionego świata. Boska miłość powzięła jednak plan, za pomocą którego człowiek mógł być odkupiony. Złamane prawo Boże żądało śmierci grzesznika. W całym wszechświecie był tylko jeden, który w zastępstwie człowieka mógł spełnić to żądanie. Ponieważ prawo Boże jest tak święte jak sam Bóg, jedynie ktoś równy Bogu mógł zapłacić cenę za grzech. Nikt prócz Chrystusa nie mógł odkupić upadłego człowieka z przekleństwa prawa i przywieść na nowo do jedności z niebem. Chrystus weźmie na siebie winę i hańbę grzechu – grzechu tak ohydneho dla świętego Boga, że musi rozłączyć Ojca i Syna. Chrystus sięgnie dna nędzy, by wyratować zgubioną ludzkość.

Chrystus wstawiał się u Ojca za grzesznikami, a zastępy niebiańskie z zainteresowaniem, które nie sposób wyrazić słowami, oczekiwały wyników. Długo trwało to tajemnicze spotkanie – *rada pokoju* (Księga Zachariasza 6,13 BG) w sprawie upadłych synów ludzkich. Plan zbawienia został ustalony już przed stworzeniem ziemi, Chrystus jest bowiem *Barankiem zabitym przed założeniem świata* (Objawienie Jana 13,8), a jednak była to walka, nawet dla Króla wszechświata, by poświęcić Syna na śmierć za grzeszny rodzaj ludzki. Jednak *Bóg tak umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny* (Ewangelia Jana 3, 16). O, tajemnico odkupienia! Miłości Boża do świata, który Go nie kochał! Kto może poznać głębię miłości przekraczającej *wszelki rozum*? Przez nieskończone wieki nieśmiertelne umysły, usiłując zgłębić tę niezgłębianą miłość, będą trwać w zachwycie i uwielbieniu” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 44).

Cytat 2

„Całe niebo zostało wciągnięte w tę nieskończenie wielką ofiarę, jakiej wymagał plan zbawienia człowieka. Aniołowie nie mieli powodu do radości, gdy Chrystus przedstawił im plan odkupienia, gdyż zrozumieli, że dla zbawienia człowieka ich umiłowany Wódz musi ponieść niewysłowioną niedolę. W smutku i zdumieniu słuchali Jego słów, gdy mówił im, iż będzie musiał opuścić niebo, jego pokój, radość i chwałę nieśmiertelnego życia, i zetknąć się z degradacją ziemi, przecierpieć smutek, hańbę i śmierć. Będzie stać pomiędzy grzesznikiem a karą za grzech. Niewielu jednak przyjmie Go jako Syna Bożego. Opuści swe wysokie stanowisko Majestatu Nieba, pojawi się na ziemi i unży jako człowiek, z własnego doświadczenia pozna smutki i pokusy, na które narażeni są ludzie. Wszystko to będzie konieczne, by mógł wspierać tych, którzy są kuszeni (patrz List do Hebrajczyków 2,18). Gdy jego nauczycielska misja dobiegnie końca, zostanie wydany w ręce występnych ludzi i poddany wszelkim zniewagom i torturom, jakie szatan zdoła wymyślić i podpowiedzieć oprawcom. Umrze najokrutniejszą śmiercią, zawiśnie pomiędzy niebem a ziemią jako winny grzesznik. Przeżywać będzie długie godziny agonii, tak strasznej, że aniołowie nie będą mogli się temu przyglądać i zasłonią swoje twarze przed takim widokiem. Przeżyje udrękę duszy, Ojciec skryje przed Nim swą twarz, a wina przestępstwa – ciężar grzechów całego świata – zaciąży na Nim.

Aniołowie padli na twarz u stóp swego Wodza i ofiarowali się, że mogą stać się ofiarą za człowieka. Jednak życie aniołów nie mogło spłacić długu, jedynie Ten, który stworzył człowieka, miał moc go odkupić” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 45).

Wykonało się! Gdy Jezus umierał na krzyżu, zawołał: „Wykonało się!”. Ten moment był szczytowym punktem historii świata, w którym zdecydował się jego los. W dalszej części tego tematu przyjrzymy się 7 rzeczom, których Jezus dokonał na krzyżu. Jest to 7 wywalczonych zwycięstw.

1. zwycięstwo Jezus zadośćuczynił za grzech

Zadośćuczynienie oznacza, że Jezus wziął na siebie naszą winę i uwolnił nas od niej. Gdzie w poniższych dwóch wypowiedziach apostoła Pawła znajduje się ta myśl?

List do Kolosan 2,14: _____

List do Hebrajczyków 9,26-27: _____

Cytat 3

„On [Chrystus] ustawił krzyż między niebem i ziemią, a gdy Ojciec ujrzał ofiarę swego Syna, skłonił się, uznając doskonałość tej ofiary. *Wystarczy*, rzekł, *zadośćuczynienie jest doskonałe*” (*The Review and Herald*, 24 września 1901, przekład własny).

2. zwycięstwo Jezus wziął na siebie naszą śmierć

Jako grzesznicy zasłużyliśmy na wieczną śmierć. Nie może być mniejszej kary za grzech. Jedynym sposobem uratowania nas od wiecznej śmierci było to, że Jezus sam wziął ją na siebie. Znajdź tę myśl w poniższych cytatach z Biblii!

Księga Izajasza 53,4-6.8.10-12: _____

List do Rzymian 5,6.8: _____

1 List Piotra 1,18-19: _____

List do Hebrajczyków 2,9: _____

List do Hebrajczyków 9,12-15: _____

Cytat 4

„Chrystusa potraktowano stosownie do naszych uczynków, aby nas potraktowano stosownie do Jego uczynków. Potępiono Go za nasze grzechy, w których popełnieniu nie uczestniczył, abyśmy mogli być usprawiedliwieni Jego prawością, do której nie wnosimy naszego wkładu. Poniósł śmierć, która była nam sądzona, abyśmy mogli otrzymać życie będące Jego własnością. *Jego ranami jesteśmy uleczeni*” (Księga Izajasza 53,5) (*Życie Jezusa*, s. 15).

Cytat 5

„Nieskalany Syn Boży wisiał na krzyżu, a Jego ciało było pokaleczone od uderzeń. Jego ręce, tak często udzielające błogosławieństwa, teraz przybite były gwoździami do krzyża; stopy, nie znające zmęczenia w sprawowaniu służby miłości, były skrępowane i przybite do drewna; królewska głowa była zraniona cierniową koroną, a drżące wargi układały się w jęk niedoli. Zbawiciel zniósł to wszystko. Krew brocząca z Jego okaleczonej głowy, rąk i stóp, ból agonii rozdzierający Jego ciało i niewymowne cierpienia, które wypełniały Jego duszę, gdy ukryła się przed Nim twarz Ojca, są składnikami ofiary przemawiającymi do każdej ludzkiej istoty. Wszystko to woła: To dla ciebie Syn Boży przyjął na Siebie ciężar winy, dla ciebie pokonał śmierć i otworzył bramy raj! Ten, który uciszał rozszalałe fale i chodził po wodzie, Ten, na widok którego drżały złe duchy, a choroby opuszczały ludzi, który otwierał niewidomym oczy i powoływał umarłych do życia, złożył z siebie ofiarę na krzyżu, z miłości do nas. Ten, który przyjął na Siebie grzechy świata, musiał znieść gniew boskiej sprawiedliwości stając się grzechem za nas” (*Życie Jezusa*, s. 544).

3. zwycięstwo Jezus pojednał świat z Bogiem

Grzech nie może istnieć w obecności świętego Boga. Bóg kocha grzesznika, ale nienawidzi grzechu. Grzech odsuwa człowieka od Boga. Dzięki krzyżowi człowiek ma możliwość ponownego nawiązania relacji z Bogiem. Biblia mówi o tym, że Bóg pojednał ze sobą świat. Ważne jest tutaj abyśmy zrozumieli, że to nie krzyż wywołał miłość Boga do nas. Miłość Boża istnieje od zawsze. Dlatego właśnie Bóg zrobił pierwszy krok i pojednał się z nami. Teraz zaprasza nas do przyjęcia tego pojednania.

Odkryj pojednanie w poniższych tekstach biblijnych!

List do Rzymian 5,10: _____

2 List do Koryntian 5,19-21: _____

List do Kolosan 1,19-23: _____

1 List Jana 2,2: _____

4. zwycięstwo Jezus otworzył drogę do Ojca

Pojednanie zawsze prowadzi do odtworzenia relacji. Znowu mamy dostęp do Boga. Przez Chrystusa możemy zbliżyć się do Boga i przyjąć Go jako naszego Ojca. Z tym związana jest służba Jezusa jako naszego arcykapłana, w której Jezus pracuje aktywnie nad tym, abyśmy znaleźli drogę do Ojca w naszym codziennym życiu.

Poniższe wypowiedzi wyrażają myśl, że przez śmierć Jezusa mamy znowu dostęp do Ojca. Zapisz najważniejsze fragmenty.

List do Efezjan 1,13-18: _____

List do Hebrajczyków 10,19-22: _____

Cytat 6

„Jednak dzięki Chrystusowi ziemia znowu może zostać połączona z niebem. Dzięki swoim własnym zasługom Chrystus rozciągnął most nad przepaścią utworzoną przez grzech tak, że służebni aniołowie mogą utrzymywać kontakt z ludźmi. Chrystus łączy upadłego człowieka w jego słabości i bezradności ze źródłem nieskończonej mocy” (*Droga do Chrystusa*, s. 15).

5. zwycięstwo Jezus zwyciężył szatana i śmierć

Gdy szatan zbuntował się przeciwko Bogu, przypisał Mu nieczyste intencje i złe cechy charakteru, i to tak subtelnie, że jedna trzecia aniołów stanęła po stronie Lucyfera, a w umysłach pozostałych pojawiła się niepewność. Jezus przez swoją śmierć na krzyżu zwyciężył raz na zawsze szatana i śmierć. To zwycięstwo Jezusa głosi dobitnie Nowy Testament, a szczególnie jego ostatnia księga, Objawienie Jana. Dzięki temu zwycięstwu mamy życie.

Jak poniższe wersety opisują zwycięstwo Jezusa nad szatanem i śmiercią przez Jego śmierć na krzyżu?

1 Księga Mojżeszowa 3,15: _____

Ewangelia Jana 12,31-32: _____

List do Kolosan 2,15: _____

2 List do Tymoteusza 1,10: _____

List do Hebrajczyków 2,14-15: _____

Cytat 7

„Na krzyżu Golgoty miłość i nienawiść stanęły twarzą w twarz, tu nastąpiło zwieńczenie tych uczuć. Chrystus żył tylko dla pokrzepienia i błogosławieństwa, a szatan doprowadzając Go do śmierci, ukazał całe zło swej nienawiści do Boga. Stało się jasne, że prawdziwym celem jego buntu było pozbawienie Boga jego tronu i zniszczenie Tego, przez którego objawiła się miłość Boża” (*Życie Jezusa*, s. 33).

6. zwycięstwo Jezus usprawiedliwił Boga i objawił Jego charakter

Szatan zarzucił Bogu, że jest On samolubny, bez serca i niesprawiedliwy. Jezus na krzyżu raz na zawsze udowodnił całemu wszechświatu, że Bóg jest sprawiedliwy, miłosierny i gotowy na to, aby oddać wszystko dla stworzonych przez siebie istot. Ten dowód przedstawiony na krzyżu jest tak przytłaczający, że grzech nigdy nie będzie mógł powstać ponownie.

W tych dwóch fragmentach Biblii znajdź myśli usprawiedliwiające Boga!

List do Rzymian 3,25-26: _____

Objawienie Jana 5,11-14: _____

Cytat 8

„Owa wielka ofiara nie została złożona po to, by wzbudzić w sercu Ojca miłość do człowieka lub chęć obdarzenia go zbawieniem. W żadnym wypadku! *Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał...* (Ewangelia Jana 3,16). Ojciec kocha nas nie dlatego, że złożona została tak wielka ofiara, lecz poniósł tak wielką ofiarę, ponieważ nas kocha. Za pośrednictwem Chrystusa Bóg udzielił upadłemu światu swojej nieskończonej miłości. *Bóg był w Chrystusie, świat z samym sobą jednając* (2 List do Koryntian 5,19 BG). Ojciec cierpiał razem ze swoim Synem. W śmiertelnej udręce ogrodu Getsemane, w śmierci na krzyżu Golgoty, serce o Nieskończonej Miłości zapłaciło cenę naszego odkupienia” (*Droga do Chrystusa*, s. 9).

Cytat 9

„Im więcej badamy boski charakter w świetle krzyża, tym więcej dostrzegamy miłosierdzia, delikatności i przebaczenia połączonego ze sprawiedliwością i tym wyraźniej dostrzegamy niezliczone dowody nieskończonej miłości i łagodnego współczucia przewyższającego współczucie matki dla jej niesfornego dziecka” (*Droga do Chrystusa*, s. 11).

Cytat 10

„Serce Boga tęskni do Jego ziemskich dzieci z miłością silniejszą niż śmierć. Oddając swojego Syna, darował nam całe niebo” (*Droga do Chrystusa*, s. 15).

Cytat 11

„Plan zbawienia miał jeszcze szerszy i głębszy cel niż zbawienie człowieka. Chrystus nie tylko w tym celu przyszedł na ziemię, nie tylko po to, by mieszkańcy tego małego świata traktowali prawo Boże tak jak powinno być taktowane, ale by objawić charakter Boga

przed całym wszechświatem, Na ten rezultat swej wielkiej ofiary – jej wpływ zarówno na mieszkańców innych światów, jak i na człowieka – oczekiwał Zbawiciel, gdy tuż przed swym ukrzyżowaniem powiedział; *Teraz odbywa się sąd nad tym światem; teraz władca tego świata będzie wyrzucony. A gdy Ja będę wywyższony ponad ziemię, wszystkich do siebie pociągnę* (Ewangelia Jana 12, 31-32). Śmierć Chrystusa na krzyżu dla zbawienia człowieka nie tylko sprawi, że niebo będzie dostępne dla człowieka ale przed całym wszechświatem usprawiedliwi postępowanie Boga i Jego Syna w buncie szatana. Dowiedzie wieczności prawa Bożego i objawi naturę oraz skutki grzechu” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 48-49).

Cytat 12

„A gdy Chrystus, w swej śmiertelnej męce na krzyżu zawołał: *Wykonało się* (Ewangelia Jana 19,30), okrzyk triumfu zabrzmiał we wszystkich światach i w niebie. Wielki bój, który tak długo toczył się na tym świecie, był teraz rozstrzygnięty, a Chrystus stał się zwycięzcą. Jego śmierć odpowiedziała na pytanie, czy Ojciec i Syn mają dość miłości do człowieka, by wyrzec się siebie i okazać ducha poświęcenia. Szatan objawił swój prawdziwy charakter kłamcy i mordercy. Okazało się, że ten sam duch, w którym rządził ludźmi pozostającymi w jego mocy, kierowałby także jego rządami w niebie, gdyby mu było pozwolone panować nad istotami niebieskimi. Jednogłośnie wierny wszechświat złączył się w hołdzie uwielbienia dla Bożego sposobu zarządzania” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 49).

7. zwycięstwo Jezus udowodnił, że prawo Boże jest niezmienne

Ten punkt wiąże się z poprzednim (szóstym). Prawo Boga jest odbiciem Jego istoty. Szatan, przedstawiając charakter Boga w fałszywym świetle, oskarżył Go o to, że prawo Boże jest niesprawiedliwe i hamuje swobodny rozwój Jego stworzeń. Chrystus przyszedł, aby pokazać człowiekowi, że prawo Boże jest dobre i sprawiedliwe, i że stanowi fundament pomyślności całego wszechświata.

Kto na Synaju dał Izraelowi prawo? (1 List do Kor. 10,4; List Jakuba 4,12; Ewangelia Jana 5,22)

Chrystus był tym, który towarzyszył Izraelitom na pustyni i dał im prawo. Tylko On jako prawodawca mógł wziąć na siebie karę wynikającą z łamania prawa.

Co Jezus wziął na siebie? (List do Galacjan 3,13)

Jezus wziął na siebie przekleństwo zakonu, a więc karę za grzech wynikającą z prawa. Zgodnie z Listem do Rzymian 6,23 zapłatą za grzech jest śmierć. Tego żądało prawo. Fakt, że Jezus wziął na siebie karę za grzech, zgodnie z prawem, dowodzi, że nie można zmienić tego prawa.

Co potępił Jezus, a co miało zostać usprawiedliwione? (List do Rzymian 8,3.4).

Poprzez swoje bezgrzeszne życie i swoją śmierć na krzyżu Jezus potępił grzech, aby wymagania prawa pozostały utrzymane.

Cytat 13

„Gdyby prawo mogło zostać zmienione, człowiek mógłby być zbawiony bez ofiary Chrystusa, ale fakt, iż konieczne było, aby Chrystus oddał życie za upadły rodzaj ludzki, dowodzi tego, że prawo Boże nie uwalnia grzesznika od swoich wymagań. Pokazane zostało, że zapłatą za grzech jest śmierć. Gdy Chrystus umarł, zniszczenie szatana stało się pewne. Gdyby jednak prawo zostało zniesione na krzyżu, jak wielu dowodzi, wówczas udręka i śmierć umiłowanego Dyna Bożego zostałyby poniesione jedynie po to, by dać szatanowi to, czego żądał, wówczas księżę zła triumfowałby, a jego oskarżenia przeciwko rządowi Bożemu zostałyby podtrzymane. Sam fakt, że Chrystus poniósł karę za przestępstwo człowieka, jest dla wszystkich inteligentnych stworzeń potężnym argumentem na poparcie tego, że prawo Boże jest niezienne, Bóg jest sprawiedliwy, miłosierny i ofiarny, a pod Jego rządami łączą się ze sobą nieskończona sprawiedliwość i miłosierdzie” (*Patriarchowie i prorocy*, s. 50).

Ewangelia Jana 12,32-33

Zastanów się nad tym wszystkim, czego Jezus dokonał na krzyżu. W jaki sposób rozmyślanie o znaczeniu krzyża powinno zmieniać nas samych?

Zrozumienie znaczenia krzyża nie jest czynnością czysto intelektualną. Spojrzenie na krzyż powinno prowadzić nas do pokuty, wzbudzić w naszych sercach miłość do Boga i uczynić nas zdecydowanymi naśladowcami Jezusa. To nie powinno, ani też nie może powodować w nas mniejszych zmian!

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przystudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które dla Ciebie są najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Wersety pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Ewangeliu Jana 12,32**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
3. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie W ostatniej lekcji mówiliśmy o tym, co Jezus osiągnął przez swoją śmierć na krzyżu. Dzisiaj przyjrzymy się temu, co Jezus rzeczywiście poniósł na krzyżu i co był gotów wziąć na Siebie. Oczywiście, On zmarł dla nas. To tak łatwo się mówi. Lecz co rzeczywiście Jezus wziął na Siebie? Czego doświadczył, gdy grzech świata został na Niego złożony? Rozpocznijmy nasze poszukiwanie w ogrodzie Getsemane.

**Ewangelia
Mateusza
26,36-46**

Wieczorem przed swoim ukrzyżowaniem Jezus wycofał się wraz ze swoimi uczniami do ogrodu Getsemane. Tęsknił za tym, aby spędzić czas ze swoimi uczniami i znaleźć w tych chwilach siłę i odwagę na te straszne godziny, które były przed Nim.

O co Jezus prosił swoich uczniów? (w. 36, porównaj z Ewangelia Łukasza 22,40)

Jak Jezus czuł się w tej godzinie? (w. 37 i 38)

O co Jezus prosił Boga trzy razy? (w. 39-44)

Z czym zmagał się Jezus w tej ciężkiej godzinie? (Ewangelia Łukasza 22,44)

Co się wtedy działo? Dlaczego Jezus tak bardzo cierpiał? Oczywiście w grę wchodziły też cierpienia cielesne. Lecz czy one były powodem Jego udręki duchowej? Strach przed śmiercią jest rzeczą normalną. Jednak wielu męczenników oddało życie za swoją wiarę; niektórzy także byli ukrzyżowani i przechodzili gorsze tortury niż Jezus. Szli jednak odważnie na śmierć, z radością cierpieli dla Boga, niektórzy śpiewali hymny uwielbienia, ponieważ wiedzieli, że ich życie jest ukryte w Bogu. Mieli pewność, że oczekuje ich cudowne zmartwychwstanie. Czyżby Jezus miał mniej odwagi niż oni? Czy sytuacja, w której się znalazł, różniła się od tej, w której byli męczennicy? Jest napisane, że Jezus walczył ze śmiercią. Ale dlaczego? Jeszcze nikt, Go nie uderzał. Jego cierpienie musi mieć głębsze znaczenie. Lecz jakie? Prześledźmy to zagadnienie!

Co Jezus wziął na Siebie na krzyżu?

Księga Izajasza 53,4-6.8.10-12: _____

2 List do Koryntian 5,19-21: _____

List do Hebrajczyków 2,9: _____

Biblia mówi w wielu miejscach, że Jezus, jako Bóg Stwórca, stał się naszym Odkupicielem. Wziął na Siebie karę, którą musiałyby wymierzyć nam. Na jaką karę zasłużyliśmy jako grzesznicy?

List do Rzymian 6,23: _____

Biblia mówi bardzo wyraźnie, że zapłatą za grzech jest śmierć. Pojawia się jednak pytanie, o jaką śmierć tutaj chodzi. Jak Biblia opisuje pierwsze zmartwychwstanie i drugą śmierć?

Objawienie Jana 20,6: _____

Objawienie Jana 20,11-15: _____

Biblia nie nazywa wyraźnie pierwszej śmierci. Lecz jeżeli istnieje druga śmierć, musi także istnieć pierwsza. Pierwsza śmierć dotyczy zarówno wierzących jak i niewierzących. Określa się ją jako sen, ponieważ w obu przypadkach ludzie będą z niej obudzeni (Ew. Jana 5,28-29). Wierzący będą wzbudzeni do życia wiecznego w trakcie powtórnego przyjścia Jezusa. Jest to pierwsze zmartwychwstanie. Niewierzący będą wzbudzeni na sąd kiedy skończy się okres 1000 lat. Ich kara opisana jest jako wieczna śmierć. Ta śmierć jest ostatecznym unicestwieniem, z którego już nikt nie będzie zmartwychwzbudzony. Jest ona wyrazem gniewu Bożego w stosunku do grzechu.

Teraz zastanów się! Która śmierć jest karą za grzech, pierwsza czy druga?

A więc od której śmierci Jezus musiał nas uwolnić, aby umożliwić nam życie wieczne?

W związku z tym, którą śmierć musiał wziąć na Siebie, skoro poniósł naszą karę?

Karą za grzech jest druga śmierć. Paweł napisał: „Zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem łaski Bożej jest żywot wieczny w Jezusie Chrystusie” (List do Rzymian 6,23). Śmierć jest tu przeciwieństwem życia *wiecznego*. Jest więc rozumiana jako śmierć *wieczna*. Dokładnie tę śmierć Jezus musiał wziąć na Siebie, aby nas odkupić. W przeciwnym razie nie mógłby wziąć naszej kary na Siebie i zdjąć jej z nas. To jest tak, jakby ktoś miał dług w wysokości 1 miliarda Euro. Ten, kto chciałby go uwolnić od tego długu, musiałby zapłacić całą sumę. W przeciwnym razie dług nadal by istniał. Dokładnie na tej samej zasadzie Jezus musiał wziąć na Siebie naszą karę w pełnym wymiarze, aby nas od niej uwolnić.

Jak Izajasz opisuje doświadczenie Jezusa na krzyżu? (Księga Izajasza 53,8.12)

Prorok Izajasz pisze, że Jezusa „z więzienia i sądu zabrano”, „wyrwano Go bowiem z krainy żyjących” i „śmiertelnie został zraniony”. Jezus wziął na Siebie wyrok Boży dla tego świata. Kiedy to się stało? (Ewangelia Jana 12,31-33)

Gdy Jezus zawisł na krzyżu, dokonał się sąd Boga nad tym światem. Jezus zawisł między niebem a ziemią i wziął wyrok na Siebie.

Jak Paweł opisuje, co Jezus zniósł na krzyżu? (List do Galacjan 3,13).

Jezus poniósł na krzyżu przekleństwo zakonu, czyli karę za grzech (przestąpienie tego zakonu). Jest nią druga śmierć. Poniósł przekleństwo zakonu czyli przekleństwo Boga. Czym jest to przekleństwo Boga? Na pewno nie oznacza to, że Bóg musiał dać upust swojemu gniewowi. Jednak musimy zrozumieć, jak straszny jest grzech w oczach Boga! Jest on czymś znacznie więcej niż jedynie uczynkiem. Jest zasadą, która niszczy cały wszechświat. Grzech jest przeciwieństwem istoty Boga. Aby ochronić wszechświat, grzech musi być zniszczony jak wrzód raka. Gdy Jezus umarł na krzyżu, został położony fundament pod to, aby grzech mógł raz na zawsze zostać unicestwiony.

Błogosławieństwem Bożym określamy to, że Bóg jest przy nas, pociesza, prowadzi, daje siłę i nadzieję. Jest to coś najlepszego, czego możemy życzyć drugiemu człowiekowi. Kiedy życzymy komuś błogosławieństwa Bożego, chcemy po prostu powiedzieć: „Życzę ci, aby Bóg był z tobą”. Przekleństwo jest przeciwieństwem błogosławieństwa. Oznacza, że Bóg się wycofuje i nie ma Go już przy nas, aby pomagać, pocieszać i udzielać siły. W oddzieleniu od Boga istnieje tylko ciemność i brak perspektyw, ponieważ nadzieję i pewność można mieć tylko będąc w łączności z Bogiem.

Powrót do Getsemane

Mając to zrozumienie, wróćmy do ogrodu Getsemane. Czy rozumiemy teraz lepiej, dlaczego Jezus tak cierpiał? Dlaczego tak bardzo wzdragał się przed decyzją przyjęcia kielicha cierpienia? Jezus miał podjąć decyzję, czy wziąć na Siebie grzech całego świata czy też nie. Podjął decyzję, aby w nasze miejsce wziąć przekleństwo Boga na Siebie. W tym przekleństwie, głębokiej odradzie Boga wobec grzechu, Chrystus nie widział już żadnej nadziei dla Siebie. Czekало go oddzielenie od Boga. Chrystus miał od wieczności głęboką społeczność z Ojcem. Jednak teraz wziął za nas przekleństwo Boga na Siebie i przez to odłączył się od Ojca. Ojciec wciąż był obecny, lecz Chrystus nie mógł odczuwać Jego bliskości. Ból tej rozłąki i świadomość obrzydliwości złożonego na Nim grzechu doprowadziły Go do łez rozpacz, powodując pęknięcie Jego serca.

Gdy Chrystus zdecydował się przyjąć kielich cierpienia, nie miał już nadziei, że zmartwychwstanie jako Zwycięzca. Gdy ginęli męczennicy, mieli przed sobą promienną nadzieję zmartwychwstania. To dodawało im siły i ufności. Lecz gdy na Jezusa złożono ciężar grzechu, nie miał żadnej pewności, żadnego światła na horyzoncie, żadnej nadziei na zmartwychwstanie. Mimo to zdecydował się, aby pójść za nas tą drogą. **Podjął decyzję, że rezygnuje z własnego życia wiecznego, abyśmy my mogli mieć życie wieczne.** A gdy wziął na Siebie karę za grzech świata, sąd Boga nad ludzkością dokonał się na osobie Chrystusa. W niewyobrażalnej rozpacz zawołał On: „Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścił?” Jezus poniósł drugą śmierć. Przeżył rozpacz, opuszczenie, brak nadziei, świadomość wiecznej zguby, wszystko to, czego doświadczą bezbożni na sądzie ostatecznym po zakończeniu tysiąclecia, ponieważ nie chcieli przyjąć zastępczej ofiary Jezusa. To ten ból złamał Jego serce.

Cytat 1

„Niewinny Syn Boży przyjął na siebie ciężar grzechu. Ten, który był jedno z Bogiem, odczuwał w swojej duszy straszliwy rozdział, jaki grzech czyni między Bogiem a człowiekiem. To było powodem okrzyku, który się wyrwał z Jego udęconych ust: *Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścił?* (Ewangelia Mateusza 27,46). Ciężar grzechu, poczucie jego strasznego ogromu, spowodowanego nim oddzielenia człowieka od Boga doprowadziły do tego, że serce Syna Bożego zostało złamane” (*Droga do Chrystusa*, s. 9).

Cytat 2

„Teraz Pan chwały umierał na krzyżu jako okup za rodzaj ludzki. Gdy Chrystus oddawał swe życie, nie towarzyszyła Mu triumfalna radość. Wszystko nikło w przynębiającym mroku. Chrystus nie obawiał się jednak śmierci. Ból i hańbiący krzyż nie były źródłem Jego niewysłowionej męki. Chrystus był księciem męczenników. Powodem Jego cierpienia była świadomość okropności grzechu i tego, że ludzie przez swoje oswojenie się ze złem zatracili poczucie jego ohydy. Chrystus wiedział, jak wielka jest władza grzechu nad sercem człowieka i jak niewielu jest tych, którzy pragnęliby wyłamać się spod jej kontroli. Wiedział, że bez pomocy Bożej ludzkość skazana jest na zagładę, i widział mnóstwo takich, którzy ginęli pomimo okazywanej im pomocy.

Na Chrystusa, jako naszego orędownika, złożone zostały nieprawości nas wszystkich. Został uznany za przestępcę po to, abyśmy mogli być uwolnieni od potępienia. Wina wszystkich potomków Adama uciskała Jego serce. Gniew Boży z powodu grzechów - groźny przejaw Jego niezadowolenia z powodu naszych nieprawości, wypełnił duszę Syna przerażeniem. W ciągu całego Swego życia Jezus głosił upadłemu światu dobrą nowinę o miłosierdziu i przebaczącej miłości Ojca. Zbawienie najgorszego z grzeszników było częstym tematem Jego nauczania. Lecz teraz gdy dźwigał na sobie straszne brzemię winy, nie mógł dostrzec przebaczącej twarzy Ojca. Odwrócenie Ojcowskiego oblicza od Zbawiciela w tej godzinie najwyższego cierpienia przenikało Jego serce bólem, którego człowiek nigdy nie będzie w stanie zrozumieć. Moralne cierpienie było tak wielkie, że ledwie odczuwał fizyczny ból.

Gwałtowne pokusy szatańskie nękały serce Jezusa. Zbawiciel nie mógł przebić się wzrokiem poza ciemności groby. Nie podtrzymała Go nadzieja, że wyjdzie z grobu jako zwycięzca i że Jego ofiara zostanie przyjęta przez Ojca. Obawiał się, że grzech był tak wielką obrazą Boga, iż spowoduje Jego rozdzielenie z Ojcem na wieki. Chrystus odczuwał strach, jakiego dozna grzesznik, gdy ustanie miłosierdzie dla upadłego świata. Z samej istoty grzechu wynikało, że jako na przedstawiciela ludzkości spadnie na Niego gniew Boży i kielich goryczy stanie się jeszcze bardziej gorzki. Serce Syna Bożego łamało się pod wpływem tych myśli...

W tych ciemnościach nie można było odczuć obecności Boga. Swą siedzibę uczynił niewidoczną i ukrył swą chwałę przed oczyma ludzkimi. Bóg wraz ze Swymi świętymi aniołami był obecny przy krzyżu. Ojciec był przy Synu, chociaż Jego obecność nie została objawiona. Gdyby Jego chwała świeciła z obłoków, każdy człowiek, który by ją widział, zginąłby niechybnie. W tej strasznej godzinie Chrystus nie doświadczył pokrzepienia obecnością Ojca. Sam musiał wykonać swe zadanie. Nikogo z ludzi przy Nim nie było” (*Życie Jezusa*, s. 542-543).

Cytat 3

Wielkość ofiary poniesionej dla naszego zbawienia nie może być należycie oceniona, dopóki zbawiony nie stanie wraz ze Zbawicielem przed tronem Bożym. Wówczas, gdy chwała wiecznego przybytku ogarnie nasze zachwycone umysły, powinniśmy przypomnieć sobie, że to wszystko Jezus porzucił dla nas, że nie tylko stał się wygnańcem z niebieskich krain, lecz że naraził się na zagładę i wieczne zatracenie. Dlatego winniśmy rzucić Mu do nóg wszelkie zaszczyty tego świata i zaintonować pieśń: *Godzien jest ten Baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę i błogosławieństwo* (Objawienie Jana 5,12” (*Życie Jezusa*, s. 86)

Cytat 4

„Pomyśl o tym, że Chrystus zaryzykował wszystko. We wszystkim kuszony jak my zaryzykował w tym konflikcie Swoją własną wieczną egzystencję. Samo niebo było zagrożone przez wzgląd na nasze odkupienie. Wartość człowieka możemy ocenić u stóp krzyża, jeśli tylko pomyślimy, że Jezus oddałby swoje życie za *jednego* grzesznika” (Biuletyn Generalnej Konferencji, 1. Grudnia 1895, przekład własny).

Przeczytaj proszę jeszcze raz dwa ostatnie teksty! Co ryzykował Jezus?

Ale...

Teraz może stawiasz pytanie: „Jak to możliwe, że Jezus wziął na siebie drugą, a zatem wieczną śmierć, skoro przecież zmartwychwstał?” Jezus był bez grzechu. On zmarł nie z powodu swojego grzechu, lecz naszego. Piotr powiedział, że niemożliwym było, aby śmierć panowała nad Nim (Dzieje Apostolskie 2,24). Mówiąc obrazowo: Jezus poniósł winę tego świata, na śmierć. Ponieważ jednak On sam nie miał żadnego udziału w tej winie i grzech nie przyłgnął do Niego, śmierć nie mogła Go zatrzymać. Poza tym zastanów się: Czy kara drugiej śmierci będzie odczuwana w chwilach poprzedzających drugą śmierć czy też dopiero później? Kara będzie odczuwana *przedtem*, ponieważ bezbożni *potem* po prostu nie będą istnieć. To te chwile przed śmiercią, którym towarzyszy pełna świadomość wiecznej zguby są karą. Właśnie to przeżył Jezus! Czuł że ginie na wieki! Myślał, że już na zawsze będzie oddzielony od Ojca i pozostanie martwy. Dlatego wziął na Siebie karę drugiej śmierci.

Można by również zapytać: Przecież Jezus powtarzał przedtem wielokrotnie, że zmartwychwstanie. Zgoda! Lecz czynił to w kontakcie z Ojcem. Nadzieja i ufność istnieją jednak tylko w łączności z Bogiem. W oddzieleniu od Boga nie ma najmniejszej iskielki nadziei. I właśnie w tym czasie oddzielenia Jezus nie widział żadnego światła na horyzoncie. Spoczywający na Nim grzech świata tak bardzo Go przygniótł, że nie widział już żadnej nadziei.

A co z łotrem na krzyżu, któremu Jezus powiedział, że będzie z Nim w raju? Przynajmniej w tym momencie Jezus miał pewność, że On sam będzie w raju! Zgoda! Tłumaczę to sobie w następujący sposób: Jest taka modlitwa, którą Bóg zawsze wysłuchuje. Jest to modlitwa grzesznika, który szczerze prosi Go o pomoc. Ten człowiek potrzebował nadziei i ufności – właśnie w tym momencie. Bóg przerwał wtedy najważniejsze wydarzenie w historii świata. Jeden jedyny promień światła przeniknął do Jezusa, a Jezus przekazał go łotrowi. Jednak potem najgłębsza ciemność ponownie otoczyła Jezusa, który w rozpaczycy zawołał: „Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścił!”

Pewna historia

To, co Jezus uczynił, chciałbym porównać z pewną historią. W swojej książce „Written in Blood” (Pisane krwią) Robert Coleman opowiada historię pewnego małego chłopca, którego siostra potrzebowała transfuzji krwi. Lekarz wyjaśnił chłopcu, że jego siostra miała taką samą chorobę, którą on przezwyciężył dwa lata wcześniej. Jediną szansą na jej wyzdrowienie była transfuzja krwi od kogoś, kto sam tę chorobę przezwyciężył. Ponieważ rodzeństwo miało tę samą rzadką grupę krwi, chłopiec był idealnym dawcą.

„Czy oddasz Mary swoją krew?”, zapytał lekarz. Johnny wahał się. Jego dolna warga zaczęła drżeć. Potem uśmiechnął się i powiedział: „No jasne, przecież to moja siostra”. Wkrótce oboje znaleźli się w gabinecie zabiegowym. Mary była blada i wycieńczona a Johnny mocny i zdrowy. Żadne z nich nie odzywało się, lecz gdy ich oczy się spotkały,

Johnny uśmiechnął się do swojej siostry. Gdy wprowadzono Mary igłę, uśmiech Johnny’ego zniknął. Patrzył, jak jego krew wypływa. Gdy zabieg był prawie na ukończeniu, zapytał drżącym głosem: „Doktorze, kiedy ja umrę?”

Dopiero teraz lekarz zrozumiał, dlaczego Johnny wahał się i dlaczego jego wargi drżały, gdy oświadczył, że jest gotów oddać swojej siostrze swoją krew. Myślał, że jeśli odda krew swojej siostrze, to odda też własne życie. Był gotów umrzeć dla siostry. Z tą świadomością podjął swoją decyzję. Miała ona taką samą wagę, jak gdyby musiał faktycznie oddać własne życie.

Jezus nie mógł dać nic więcej!

Gdy Jezus umierał za nas, czynił to w świadomości, że oddaje za nas Swoje własne życie wieczne. Jezus nie mógł dać więcej. Gdyby miał w perspektywie nadzieję zmartwychwstania, nie umarłby drugą śmiercią. Dałby jedynie 30 godzin Swojego snu za nasze odkupienie. To jednak nie wystarczyłoby, aby pozbawić mocy oskarżenia szatana, który twierdził, że Jezus nie jest gotów poświęcić się dla swoich stworzeń. Jednak Jezus oddał za nas wszystko, bez reszty!

Kiedy tak zastanawiasz się nad tym, to jak wiele chciałbyś dać Jezusowi? Nie mamy przecież zbyt wiele do zaoferowania. Jedynie grzeszne serce, które Jezus chce otrzymać od nas w całości. Tylko naszą słabą wolę, którą możemy postawić po Jego stronie. Czy jest w Twoim życiu jakiś obszar, którego jeszcze nie przekazałeś Chrystusowi? Jezus mówi: „Moje dziecko, dałem za ciebie wszystko. Byłem gotów dać za Ciebie Moje własne życie. Czy jesteś gotów oddać Mi swoje serce w pełni i bez zastrzeżeń?” Sformułuj swoją odpowiedź!

Wprowadzenie Biblia w wielu miejscach mówi o pokucie. Lecz co oznacza to słowo? W języku polskim używamy pojęcia „pokutne” (grzywna) i rozumiemy przez to karę, którą należy zapłacić. Czy ma to jednak coś wspólnego z biblijnym pojęciem pokuty? Z doświadczeń Lutra wiemy, że on sam usiłował, podobnie jak wielu ludzi jeszcze dzisiaj próbuje, usposobić łaskawie Boga przez ćwiczenia pokutne. Czy ma to swoje uzasadnienie w Biblii? W tej lekcji odkryjemy biblijne znaczenie pokuty.

Jakim poselstwem Jezus rozpoczął Swoją służbę? (Teksty dotyczące pokuty należy odczytywać z przekładu Biblii Gdańskiej – wszystkie przytoczono na końcu tej lekcji.)

Ewangelia
Mateusza 4,17

Jezus głosi poselstwo „Pokutujcie!” w związku z nadejściem królestwa Bożego. Tylko pokuta uzdalnia człowieka do tego by stał się częścią królestwa Bożego. Podobnie tylko pokuta przygotowuje ludzi na spotkanie z Jezusem, gdy On powróci.

Apostołowie
i pokuta

Jakie poselstwo głosili apostołowie?

Dzieje Apostolskie 2,38: _____

Dzieje Apostolskie 3,19: _____

Dzieje Apostolskie 17,30: _____

Dzieje Apostolskie 26,20: _____

Objawienie
Jana 3,19

Uczniowie Jezusa przyjęli Jego wezwanie, do pokutowania. Jezus był centrum i celem ich zwiastowania.

Jakie poselstwo kieruje Jezus do ostatniego zboru?

Wezwanie do pokuty kierowane jest nie tylko do ludzi, którzy jeszcze nie znają Jezusa. W listach do siedmiu zborów Jezus kieruje to wezwanie wyraźnie do wierzących (patrz Objawienie Jana 2,5.16.21; 3,3). W każdym pokoleniu wzywa On zbór do czynienia pokuty. Najwyraźniej jest nam to bardzo potrzebne! Piotr pisze, że Chrystus opóźnia Swoje przyjście „nie chcąc aby którzy zginęli, ale żeby się wszyscy do pokuty udali.” (2 List Piotra 3,9 BG). Brak pokuty jest tym, co opóźnia ponowne przyjście Jezusa!

Poniżej przypatrzymy się trzem historiom, które bardzo wyraźnie przedstawiają istotę prawdziwej pokuty.

Psalm 51

Po tym jak Dawid popełnił cudzołóstwo z Batszebą, żoną Uriasza, do króla przyszedł prorok Natan i niedwuznacznie uświadomił mu winę. Wtedy Dawid pokutował! Przeczytaj Psalm 51 i wypisz fragmenty ukazujące istotę prawdziwej pokuty!

Cytat 1

„Dawid widział ogrom swojego przestępstwa, splamienie swojej duszy i brzydził się swoim grzechem. Nie modlił się wtedy tylko o przebaczenie, ale o czystość serca. Pragnął odczuwać radość świętości i znowu być w harmonii i w społeczności z Bogiem..... Taka skrucha jest poza zasięgiem naszych możliwości. Otrzymujemy ją tylko od Chrystusa, który *wstąpiwszy na wysokość (...), ludzi darami obdarzył*” (*Droga do Chrystusa*, s. 19).

Jezus opowiedział przypowieść aby unaocznić istotę prawdziwej skruchy. Co w tej przypowieści pokazuje wyraźnie, że nie faryzeusz, lecz celnik prawdziwie pokutował?

Ewangelia Łukasza 18,9-14

Cytat 2

„Skromny celnik, który modlił się: *Boże, bądź miłostiw mnie grzesznemu* (Ewangelia Łukasza 18,13), uważał się za nikczemnego człowieka i takim postrzegali go również inni ludzie. On jednak odczuwał swoją potrzebę i przyszedł przed oblicze Boga z całym ciężarem winy i wstydu, aby prosić o miłosierdzie. Jego serce było otwarte na łaskawe działanie Ducha Bożego mające na celu uwolnienie go od mocy grzechu. Chełpliwa i obłudna modlitwa faryzeusza świadczy o tym, że jego serce było zamknięte na wpływ Ducha Świętego. Ponieważ był tak daleko od Boga, nie odczuwał swojego splamienia grzechem w porównaniu z doskonałością świętości Pana. Nie odczuwał żadnej potrzeby i niczego nie otrzymał” (*Droga do Chrystusa*, s. 23- 24).

Cytat 3

„Pokuta i upamiętanie obejmuje żal za grzech i odwrócenie się od niego. Nie zrezygnujemy z grzechu, dopóki nie zrozumiemy jego istoty. W naszym życiu nie dokona się żadna rzeczywista zmiana, jeśli nie odwrócimy się od niego w naszym sercu” (*Droga do Chrystusa*, s. 17).

2 List do Koryntian 7, 8-10

Paweł mówi o dwóch rodzajach skruchy (smutku). Sprawdź o jakich? Co one powodują?

Prawdziwa pokuta jest głębokim smutkiem z powodu grzechu. To Duch Święty prowadzi nas do odczuwania takiego smutku. Jest on niezbędny do tego aby mógł On nas uwolnić od grzechu. Lecz ten smutek jest tylko przejściowy. Oczyszczenie z grzechu i odpuszczenie winy prowadzą do uwolnienia i radości.

Cytat 4

„Kto uważa, że jest *cały i zdrow*, że ma się dość dobrze i zadowala go własny stan, ten nie pragnie skorzystać z łaski i sprawiedliwości Chrystusa. Duma nie zna potrzeby, dlatego zamyka serce przed Chrystusem z nieskończonymi błogosławieństwami, jakie przyszedł ofiarować. W sercu takiego człowieka nie ma miejsca dla Jezusa” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 11).

Po czym poznajemy, że skrucha i pokuta Piotra były prawdziwe?

Ewangelia Łukasza 22,54-62

Także Judaszowi było przykro z powodu jego czynu. Również on wyznał, że popełnił nieprawość (Ewangelia Mateusza 27,3-5). Nie był to jednak głęboki smutek z powodu samego grzechu, lecz strach przed jego następstwami. Judasz chciał uniknąć tych skutków, nie oddając się jednak w pełni Chrystusowi.

Cytat 5

„Jeszcze nie zamarły słowa przysięgi na ustach Piotra i nie przestało w jego uszach dźwięczeć pianie koguta, gdy Zbawiciel odwrócił się od swoich sędziów i spojrzał na nieszczęsnego ucznia. W tej samej chwili oczy Piotra spotkały się z oczami mistrza. Na tej szlachetnej twarzy widniała litość i smutek, a nie było na nawet cienia gniewu.

Widok bladej, umęczonej twarzy, drżących ust oraz pełnego współczucia i przebaczenia wzroku przeszył serce Piotra jak strzała. Obudziło się w nim sumienie i powróciła mu pamięć. Przypominał sobie dane przed kilkoma zaledwie godzinami przyrzeczenie, że jest gotów iść za swym panem do więzienia i na śmierć. Przypominał sobie własne zasmucenie, gdy Zbawiciel powiedział mu w wieczniku, iż zaprze się swego Pana aż trzykrotnie tej samej nocy. Piotr dopiero co oświadczył, że nie zna Chrystusa, lecz teraz z wielkim smutkiem uświadomił sobie, jak dobrze znał Jego Pan i jak dokładnie czytał w sercu, o którego przewrotności nawet on sam nie wiedział.

Wezbrała w nim fala wspomnień, dzięki której przypomniał sobie tklive miłosierdzie Zbawiciela, dobroć, cierpliwość i szlachetną wyrozumiałość w stosunku do błądzących uczniów. Przypominał sobie ostrzeżenie: *Szymonie, Szymonie, oto szatan wyprosił sobie, aby was przesiać jak pszenicę. Ja zaś prosiłem za tobą, aby nie ustała wiara twoja..* (Ewangelia Łukasza 22, 31.32). Z przerażeniem myślał o swej niewdzięczności, fałszu i krzywoprzysięstwie. Spojrzał raz jeszcze na Mistrza i zobaczył jak czyjaś świętokradcza ręka unosi się, aby Go spoliczkować. Nie będąc w stanie przyglądać się dalej tej scenie, Piotr ze złamanym sercem wybiegł z dziedzińca.

Ruszył przed siebie w samotności i ciemnościach, nie dbając, dokąd idzie. Znalazł się wreszcie w ogrodzie Getsemane. W jego pamięci żywo zarysowały się wypadki sprzed kilku godzin. Zamajaczyła przed nim umęczona, złana krwawym potem i wykrzywiona

udręką twarz jego Pana. Z gorzkim wyrzutem przypomniał sobie, że Jezus płakał, cierpiał i modlił się w samotności, natomiast ci, którzy w tej godzinie próby powinni być przy Nim, spokojnie spali. Przypomniał sobie Jego uroczysty nakaz: *Czuwajcie i módlcie się, abyście nie popadli w pokuszenie* (Ewangelia Mateusza 26,41). Rozpamiętywał ponownie wypadki, jakie zaszły na dziedzińcu. Jego zbolące serce dręczyła myśl, iż sam najwięcej przyczynił się do upokorzenia i smutku Zbawiciela. Na tym samym miejscu, gdzie Jezus w śmiertelnej męce wylewał swą duszę przed Ojcem, Piotr padł twarzą na ziemię, pragnąc śmierci” (*Życie Jezusa*, s. 510).

Cytat 6

„Jest wielu takich, którzy nie pojmują istoty prawdziwej pokuty. Ogromna liczba ludzi żałuje, że popełniła grzech, i nawet dokonuje pewnej zewnętrznej zmiany, ponieważ ludzie ci obawiają się, iż ich zły czyn sprowadzi na nich cierpienie. Nie jest to jednak pokuta w biblijnym rozumieniu. Ubolewają nad cierpieniem, zamiast ubolewać nad popełnionym grzechem” (*Droga do Chrystusa*, s. 17).

Cytat 7

„Żadna skrucha nie jest prawdziwa, jeżeli nie pociąga za sobą dzieła duchowej odnowy. Sprawiedliwość Chrystusa nie jest płaszczem, który przykrywa niewyznane i wciąż popełniane grzechy – jest to zasada życia, która przekształca charakter i nadaje kierunek działaniu człowieka. Świętość oznacza pełne, wewnętrzne poddanie się Bogu, całkowite podporządkowanie serca i życia zasadom nieba” (*Życie Jezusa*, s. 394).

Pokuta prowadzi do nawrócenia i poświęcenia

Powyższy cytat jest bardzo ważny. Prawdziwa skrucha zawsze prowadzi do nawrócenia i całkowitego oddania życia Chrystusowi. Nie może też być niczym mniejszym, ponieważ pokuta to nie jest jedynie smutek z powodu złego uczynku, lecz raczej żal z powodu tego, że chodziliśmy własnymi drogami i żyliśmy bez Chrystusa. Ten smutek jest prawdziwy tylko wtedy, kiedy głęboko w naszym sercu pragniemy prowadzić życie w głębokiej wspólnocie z Chrystusem.

Jak dochodzimy do pokuty?

Teraz już wiemy, czym jest pokuta. Jest ona stanem szczerego smutku z powodu grzechu, prowadzącym do nawrócenia i poświęcenia się Chrystusowi. Powstaje jednak pytanie: Jak do tego dojść? Nie możemy zdać się tutaj na naszą własną grzeszną naturę. Nasze grzeszne serce nie może wywołać takiej pokuty.

Jak to się dzieje, że mimo naszej grzesznej natury możemy odczuwać skruchę i pokutę?

Dzieje Apostolskie 5,31: _____

List do Rzymian 2,4: _____

Ewangelia Jana 16,8-9: _____

2 List do Tymoteusza 2,25: _____

Dobra wiadomość brzmi: Bóg darowuje nam nie tylko przebaczenie i odkupienie; skruchę i pokutę również otrzymujemy od Niego.

Dwie strony pokuty

Widzimy więc dwie strony pokuty. Z jednej strony mamy wezwanie „Pokutujcie!”, zaś z drugiej zapewnienie, że to Boża dobroć doprowadza nas do pokuty. Obie są ze sobą nierozdzielnie związane. Bóg czyni dla nas to, czego sami nie jesteśmy w stanie uczynić.

On przekonuje nas o naszej winie i pokazuje, jak bardzo Go przez to zasmuciliśmy. Teraz to od nas zależy, czy pozwolimy na działanie Ducha Świętego i poprosimy Boga o skruchę. Czasami nie odczuwamy smutku z powodu grzechu. Nie widzimy go tak, jak widzi go Jezus. W takiej sytuacji możemy prosić: „Panie, podaruj mi skruchę! Daj mi ujrzeć grzech takim, jakim Ty go widzisz!” W tym wszystkim jednak to Bóg stawia pierwszy krok! My nie potrafimy wzbudzić w sobie prawdziwej pokuty. Każdy smutek z powodu naszej winy, każde pragnienie przebaczenia oraz pokoju z Bogiem i naszymi bliźnimi dowodzi jednoznacznie, że On działa właśnie na nasze serce.

„Ustanowię nieprzyjaźń ...” Gdy Bóg sprawia w nas skruchę i pokutę, spełnia wówczas to, co obiecał już w raju po upadku w grzech. Powiedział wtedy: „I ustanowię nieprzyjaźń między tobą a kobietą, między twoim potomstwem a jej potomstwem; ono zdepcze ci głowę, a ty ukąsisz je w piętę.” (1 Księga Mojżeszowa 3,15). Człowiek został stworzony na obraz Boga. Miał on Boże prawo w swoim sercu, to znaczy, że kochał to, co Bóg kocha i nienawidził tego, czego Bóg nienawidzi. Natura człowieka zmieniła się zasadniczo wskutek upadku w grzech. Człowiek uciekał przed Bogiem i nie miał już upodobania w tym, co Bóg kochał. Zamiast tego zaprzyjaźnił się z szatanem i pokochał grzech. Gdy Bóg oznajmił szatanowi, że ustanowi nieprzyjaźń, powiedział przez to: „Zniszczę przyjaźń która powstała między tobą i ludźmi. Doprowadzę ich ponownie do tego, że będą kochać to, co Ja Kocham, i będą nienawidzić tego, czego Ja nienawidzę”. To jest dzieło pokuty. Zmienia ona nasze usposobienie, wpisuje Boże prawo w nasze serca i odnawia nas do wspólnoty z Bogiem. Pokuta pozwala nam kochać to, co Bóg kocha, i nienawidzić tego, czego On nienawidzi.

Przyjdźmy tacy, jacy jesteśmy Skoro to Bóg czyni pierwszy krok, oznacza to także, że nie stawia nam żadnych warunków przyjścia do Niego. Zaprasza nas, byśmy przyszli do Niego tacy, jacy jesteśmy, z naszą słabością, zawodnością, a nawet naszym brakiem skruchy. Naszym największym argumentem jest nasza bezradność.

**Ewangelia
Mateusza
11,28-30**

W jakim stanie możemy przyjść do Jezusa?

Co obiecuje nam Jezus, jeśli w tym stanie przyjdziemy do Niego?

Cytat 8

„Właśnie w tym miejscu wielu popełnia błąd, przez co nie otrzymuje pomocy, której Jezus chce im udzielić. Uważają, że nie mogą przyjść do Chrystusa, jeśli wcześniej nie pokutują, i myślą, że pokuta przygotowuje ich na przebaczenie grzechów. To prawda, że pokuta następuje przed przebaczeniem grzechów, ponieważ tylko złamane i pełne skruchy serce będzie odczuwało potrzebę Zbawiciela. Czy jednak grzesznik musi czekać z przyjściem do Jezusa aż do czasu, gdy dokona pokuty? Czy ma się ona stać przeszkodą między grzesznikiem a Zbawicielem?

Biblia nie naucza, iż grzesznik musi pokutować przed przyjęciem zaproszenia Chrystusa: *Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a Ja wam dam ukojenie* (Ewangelia Mateusza 11,28). To cnota pochodząca od Jezusa prowadzi do prawdziwej pokuty” (*Droga do Chrystusa*, s. 20-21).

Cytat 9

„To prawda, że ludzie czasami wstydzą się swojego grzesznego postępowania i porzucają niektóre ze swoich złych nawyków, zanim uświadomią sobie, że Chrystus ich do siebie przyciąga. Jednak jeśli kiedykolwiek czynią wysiłki mające na celu poprawę, a płyną one ze szczerzego pragnienia czynienia dobra, to dzieje się to dzięki mocy Chrystusa, który ich do siebie pociąga. Działa na nich wpływ, którego nie są świadomi – ich sumienie zostaje

pobudzone i w ich postępowaniu widać poprawę” (*Droga do Chrystusa*, s. 20).

Cytat 10

„Wy, którzy w swoim sercu tęsknicie za czymś lepszym, niż może ofiarować ten świat, wiedzcie, że ta tęsknota jest Bożym głosem do Was przemawiającym. Poproście Go, aby dał Wam skruchę, aby objawił Wam Chrystusa w Jego nieskończonej miłości i w Jego doskonałej czystości” (*Droga do Chrystusa*, s. 21).

Cytat 11

„Chrystus przebacza, lecz przedtem prowadzi do skruchy poprzez działanie Ducha Świętego, który przekonuje o grzechu. Ci, w których sercu Boży Duch obudził tę świadomość, widzą, że w nich samych nie ma niczego dobrego. Widzą, że wszystko, co do tej pory czynili, było podszyte grzechem i własnym ja” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 11).

Cytat 12

„Jeśli widzisz swoją grzeszność, nie czekaj, aż uczynisz się lepszym człowiekiem. Jest wielu takich, którzy myślą, że nie są wystarczająco dobrzy, aby przyjść do Chrystusa. Czy uważasz, że możesz stać się lepszy dzięki własnym wysiłkom? *Czy Murzyn może odmienić swoją skórę, a pantera swoje pręgi? A czy wy, przywykli do złego, możecie dobrze czynić?* (Księga Jeremiasza 13,23). Pomoc dla nas możemy znaleźć tylko w Bogu. Nie powinniśmy czekać na mocniejsze perswazje, lepsze możliwości lub pogodniejszy nastrój. Sami z siebie nie możemy nic uczynić. Musimy przyjść do Chrystusa takimi, jakimi jesteśmy” (*Droga do Chrystusa*, s. 24).

Cytat 13

„Nie poddawaj się rozpacz, gdy dostrzegasz ogrom grzechu i to, jakim naprawdę jesteś. Chrystus przyszedł zbawić grzeszników. Nie mamy jednać Boga ze sobą, ale – O cudowna miłości! – Bóg w Chrystusie *świat z sobą pojednał* (2 List do Koryntian 5,19). On sam pociąga swoją łagodną miłością serca swych błądzących dzieci. Żaden ziemski rodzic nie mógłby wykazać tak wiele cierpliwości względem błędów i potknięć swoich dzieci, jak Bóg, który pragnie je zbawić. Nikt nie może prosić grzesznika w sposób bardziej czuły. Żadne ludzkie usta nie wypowiedziały bardziej delikatnych, a jednocześnie usilnych próśb do błądzących niż On. Wszystkie Jego obietnice i ostrzeżenia są tchnieniem niewypowiedzianej miłości” (*Droga do Chrystusa*, s. 28).

Cytat 14

„Jezus zna warunki, w jakich znajduje się każda dusza. Możemy mówić, że jesteśmy bardzo, bardzo grzeszni, ale im większymi jesteśmy grzesznikami, tym więcej potrzebujemy Jezusa. Nie odtrąca On płaczących i skruszonych. Nie mówi wszystkim tego, co mógłby objawić, lecz dodaje otuchy każdej potrzebującej duszy. Odpuszcza chętnie wszystkim, którzy przychodzą do Niego po przebaczenie i pokrzepienie” (*Życie Jezusa*, s. 404).

Pokuta i co dalej?

Pokuta nie jest jednorazowym aktem, po którym przechodzimy do porządku dziennego. Jest ona takim wewnętrznym zwrotem o 180 stopni, zmianą usposobienia nadającą życiu nowy kierunek. Właściwa pokuta prowadzi do tego, że nienawidzimy grzechu, który uprzednio kochaliśmy. Możemy znowu upaść! Nawet przez tę samą rzecz, o którą wcześniej już tak często się potykaliśmy. Jeżeli jednak powstaniemy, przybiegniemy do Chrystusa i pozwolimy, aby Bóg doprowadził nas do pokuty, wtedy przenika ona nas coraz bardziej, a odraza do tego grzechu staje się coraz większa. W końcu pewnego dnia podźwigniemy się z grzechu po raz ostatni i zostawimy go za sobą na zawsze. To jest to zwycięstwo, które obiecał nam Chrystus. Ale w tym celu musimy pozwolić, by pokuta wykonała w nas swoje zadanie, głęboko i gruntownie!

Jak poniższe wersety biblijne opisują następstwa pokuty?

Ewangelia Marka 1,15: _____

Ewangelia Łukasza 3,8: _____

Dzieje Apostolskie 2,37-38: _____

Dzieje Apostolskie 26,19-20: _____

Powinniśmy być wdzięczni za to, że Bóg, przebacząc nam winę, nie kończy jeszcze sprawy z nami. Pokuta jest usposobieniem, które nie tylko szuka przebaczenia, lecz chce także uchwycić istotę problemu grzechu u jego źródła. Prawdziwa pokuta przynosi dobre owoce w naszym życiu. Mając więź z Jezusem, możemy doświadczać tego, jak wzbudza On takie owoce w nas.

*Dodatek tłumacza: teksty dotyczące pokuty w przekładzie Biblii Gdańskiej:

Ewangelia Mateusza 4,17: „Od onego czasu począł Jezus kazać i mówić: Pokutujcie, albowiem się przybliżyło królestwo niebieskie.”

Dzieje Apostolskie 2,38: „Tedy Piotr rzekł do nich: Pokutujcie, a ochrzczij się każdy z was w imieniu Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a weźmiecie dar Ducha Świętego.”

Dzieje Apostolskie 3,19: „Przetoż pokutujcie, a nawróćcie się, aby były zglądzone grzechy wasze.”

Dzieje Apostolskie 17,30: „Aczkolwiek tedy przeglądał Bóg czasom tej niewiadomości, ale teraz oznajmuje ludziom wszystkim wszędy, aby pokutowali;”

Dzieje Apostolskie 26,20: „Ale najprzód tym, którzy są w Damaszku i w Jeruzalemie, i we wszystkiej krainie Judzkiej, i poganom opowiadałem, aby pokutowali i nawrócili się do Boga, czyniąc uczynki godne pokuty.”

Objawienie Jana 3,19: „Ja którychkolwiek miłuję, strofuję i karzę. Bądź tedy gorliwym, a pokutuj.”

Objawienie Jana 2,5.16.21; 3,3: „Pamiętajże tedy, skądeś wypadł, a pokutuj i czynь uczynki pierwsze; a jeżeli nie chcesz, przyjdę przeciwko tobie rychło, a poruszę świecznik twój z miejsca swego, jeźlibyś nie pokutował... Pokutujże: a jeżeli nie będziesz, przyjdę przeciwko tobie w rychle i będę walczył z nimi mieczem ust moich... I dałem jej czas, aby pokutowała z wszeteczeństwa swego; ale nie pokutowała... Pamiętaj tedy, jakoś wziął i słyszał, a chowaj i pokutuj. Jeżeli tedy czuć nie będziesz, przyjdę na cię jako złodziej, a nie zrozumiesz, której godziny przyjdę na cię.”

2 List do Koryntian 7, 8-10: „Bo chociażem was zasmucił przez list, nie żał mi tego, chociaż mi żał było; bo widzę, iż ten list, chociaż na chwilę, zasmucił was był. Jednak teraz weselę się, nie dlatego, żeście zasmuceni byli, ale żeście zasmuceni byli w pokucie; albowiem byliście zasmuceni według Boga, żebyście w niczem nie szkodowali przez nas. Albowiem smutek, który jest według Boga, pokutę sprawuje ku zbawieniu, której nikt nie żałuje; ale smutek według świata sprawuje śmierć.”

Dzieje Apostolskie 5,31: „Tego Bóg za książęcia i zbawiciela wywyższył prawicą swoją, aby dana była ludowi Izraelskiemu pokuta i odpuszczenie grzechów.”

List do Rzymian 2,4: „Czy bogactwy dobrotliwości jego i cierpliwości, i nieskwapliwości pogardzasz, nie wiedząc, iż cię dobrotliwość Boża do pokuty prowadzi?”

Ewangelia Jana 16,8-9: „A on przyszedłszy, będzie karał świat z grzechu i z sprawiedliwości, i z sądu; Z grzechu mówię, iż nie uwierzyli we mnie;”

2 List do Tymoteusza 2,25: „Który by w cichości nauczał tych, którzy się sprzeciwiają, owaby im kiedy Bóg dał pokutę ku uznaniu prawdy;”

Ewangelia Marka 1,15: „A mówiąc: Wypełnił się czas i przybliżyło się królestwo Boże: Pokutujcie, a wierzcie Ewangielii.”

Ewangelia Łukasza 3,8: „Przynoścież tedy owoce godne pokuty, a nie poczynajcie mówić sami w sobie: Ojca mamy Abrahama; albowiem powiadam wam, że Bóg może i z tych kamieni wzbudzić dzieci Abrahamowi.”

Dzieje Apostolskie 2,37-38: „A to słysząc, przerażeni są na sercu i rzekli do Piotra i do innych Apostołów: Cóż mamy czynić, mężowie bracia? Tedy Piotr rzekł do nich: Pokutujcie, a ochrzczij się każdy z was w imieniu Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a weźmiecie dar Ducha Świętego.”

Dzieje Apostolskie 26,19-20: „Przetoż, o królu Agrypo! nie byłem nieposłusznym temu niebieskiemu widzeniu. (20) Ale najprzód tym, którzy są w Damaszku i w Jeruzalemie, i we wszystkiej krainie Judzkiej, i poganom opowiadałem, aby pokutowali i nawrócili się do Boga, czyniąc uczynki godne pokuty.”

Wprowadzenie W ostatniej lekcji rozważaliśmy temat skruchy i pokuty. Zobaczyliśmy, że nie chodzi tutaj o jakieś ćwiczenia pokutne czy też jakiegokolwiek inne religijne uczynki, lecz o zmianę naszego nastawienia do grzechu i wobec Boga. Zamiast usprawiedliwiać grzech i czerpać z niego przyjemność, odczuwamy głębokie zasmucenie z powodu, nie tylko, naszych grzesznych czynów, lecz również grzesznego stanu naszego własnego serca. Zamiast uciekać od Boga, nawracamy się do Niego. Tę zmianę usposobienia może wywołać w nas tylko Duch Święty. Nasz udział w pokucie polega na tym, że otwieramy serce na Jego działanie. W tej lekcji będziemy zajmowali się ważnym skutkiem pokuty, mianowicie wyznaniem naszego grzechu.

Jan wzywał ludzi do czynienia pokuty. Co ta pokuta wywoływała w ludziach?

Ewangelia
Mateusza 3,2.6

To, co tutaj czytamy, jest niezwykle ważne. Prawdziwa pokuta prowadzi zawsze do wyznania własnego grzechu.

Co w czasach Starego Testamentu miał uczynić Izraelita, kiedy uświadomił sobie, że zgrzeszył?

3 Księga
Mojżeszowa 5,5

Nie chodziło tu tylko o złożenie ofiary. Bez wyznania grzechu nie miała ona żadnej wartości.

Aby zrozumieć, dlaczego ważne jest wyznanie grzechu, konieczne jest wyraźne zrozumienie tego, co grzech powoduje. Poniższa wypowiedź z Księgi Izajasza mówi o tym, co właściwie nasz grzech czyni z Bogiem. Jaką odpowiedź znajdujesz w tekście?

Księga Izajasza
43,24-25

Bóg mówi nam, że przez nasz grzech zadaliśmy Mu dużo pracy i mokołu. Nie jest więc tak, że naszymi grzechami obciążamy jedynie samych siebie i innych ludzi. Nasz grzech obciąża Boga! Nasze wyznanie grzechu zdejmuje ten ciężar nie tylko z nas samych, lecz także z Boga. Dlatego też mówi On: „Ja, jedynie Ja, mogę *przez wzgląd na siebie* zmasać twoje przestępstwa”. Głęboką potrzebą Boga jest to, abyśmy wyznali nasze grzechy, aby On mógł nam je zabrać.

Co czujesz, myśląc o tym, że twój grzech obciąża i zasmuca Boga?

Księga Izajasza
44,22

Z czym porównuje Izajasz nasz grzech? Co wyraża to porównanie?

Co musimy uczynić, aby doświadczyć przebaczenia?

Co rozprasza mgłę?

Niewyznany grzech jest jak mgła, zakrywająca widok Boga i bliźniego. Nie widzimy już wyraźnie, tracimy zdolność właściwej oceny rzeczywistości, podejmujemy błędne decyzje i poruszamy się po omacku w niewłaściwym kierunku. Niewyznany grzech obciąża również naszą relację z Bogiem i naszymi bliźnimi. Tak jak mgła rozpraszana jest tylko przez słońce, podobnie przebaczenie naszych grzechów następuje wyłącznie przez Jezusa Chrystusa. Bez Niego nie możemy usunąć naszej winy, podobnie jak o własnych siłach nie moglibyśmy rozprężyć mgły.

Uwidacznia się tutaj jeszcze jeden ważny aspekt. Przebaczenie grzechów jest odkupieniem. Bóg mówi: „Nawróć się do mnie, bo cię odkupiłem”. Pragnie On nie tylko przebaczyć naszą winę. Chce też odnowienia relacji. Wyznanie grzechu ma sens tylko wtedy, jeśli przez ten akt oddajemy również nasze życie Chrystusowi. No bo co mi da przebaczenie jednego określonego grzechu, jeśli decyduję się żyć w oddaleniu od Boga, to znaczy w grzechu? Największy grzech człowieka polega na tym, że żyje on bez Boga i nie przyjmuje zbawczej oferty Jezusa. Jezus mógłby nam przebaczyć 1000 pojedynczych grzechów. Jeśli jednak nie wyznamy *grzechu*, który ostatecznie jest korzeniem wszystkich pozostałych *grzechów*, żyjemy wciąż jeszcze w stanie winy.

Psalm 32,1-8

Dawid był człowiekiem, który doświadczył tego, jak bardzo niewyznany grzech ciąży i czyni chorym oraz jak przebaczenie uwalnia od tego. Uwidacznia się to szczególnie w Psalmie 32.

Jak Dawid opisuje to, co dzieje się, gdy wyznajemy naszą winę? (w. 1-2)

Co się stało z Dawidem, gdy chciał zataić swój grzech? (w. 3-4)

Pomyśl o jakiejś sytuacji, w której zawiniłeś. Co ta wina czyniła z tobą, dopóki nie uporządkowałeś sprawy?

Co uczynił Dawid, aby uwolnić się od swej winy? (w. 5)

Co wtedy zrobił Bóg? (w. 5)

Jaki skutek wywołuje przebaczona wina? (w. 6-8.11)

Czasami znajdziemy się w sytuacjach, w których jest nam bardzo ciężko wyznać nasze grzechy. Jakie następstwa dla naszego życia ma niewyznany, nieprzebaczony grzech (duchowo, intelektualnie, emocjonalnie, cieleśnie)?

1 List Jana
1,8-2,1

Co dzieje się kiedy nie wyznajemy naszych grzechów, lecz wypieramy się ich? (w. 8 i 10)

Co obiecuje nam Bóg, jeśli wyznamy naszą winę? (w. 9)

Dlaczego możemy mieć pewność, że uzyskamy przebaczenie, jeśli wyznamy swoje grzechy? (w. 1)

Ważne jest abyśmy zrozumieli, że wyznanie grzechów to nie jest coś co wystarczy zrobić raz, wtedy kiedy przychodzimy po raz pierwszy do Jezusa. Również w naszym chrześcijańskim życiu doświadczamy porażek i ściągamy na siebie winę. Wyznanie grzechu chroni nas przed tym by kąkol winy zagłuszył nasz duchowy wzrost. Najlepszym momentem na wyznanie naszej winy jest czas, gdy Duch Święty uświadamia nam, że zgrzeszyliśmy. Im dłużej ciąży na nas nieprzebaczony grzech, tym większego uszczerbku doznaje nasza więź z Bogiem i naszymi bliźnimi.

**Jezus jest
naszym
orędownikiem**

**Przypowieści
Salomona
28,13**

Tak jak w Starym Przymierzu grzech wyznany nad zwierzęciem ofiarnym był przenoszony na to zwierzę, a potem kapłan przenosił ten grzech symbolicznie na świątynię, podobnie w Nowym Przymierzu Jezus, jako Orędownik przed Ojcem, bierze na siebie naszą winę i wyjednuje dla nas przebaczenie w niebiańskiej świątyni. Przebaczenie w ogóle jest możliwe tylko dlatego, że Jezus jest naszym niebiańskim arcykapłanem.

Co Salomon mówi o ważności wyznania grzechu?

Co wiąże się z wyznaniem grzechu?

Salomon mówi o wyznaniu ORAZ porzuceniu grzechu. Tym samym staje się również jasne, że wyznając grzech, nie po to zrzucamy u Boga nasze śmieci, aby zaraz potem postępować w taki sam sposób jak poprzednio. Niejeden bardzo upraszcza sobie tę kwestię: szybkie wyznanie grzechu i winy już nie ma. Jednak kto nadużywa miłosierdzia Bożego po to, aby lekko traktować swoje własne grzechy, ten powinien wyznać nie tylko swoje grzeszne uczynki, lecz także zgubne nastawienie do pokuty towarzyszące jego wyznaniu.

Cytat 1

**List Jakuba
5,16**

„Bóg nie przyjmie wyznania grzechów bez szczerzej pokuty i odnowy. W życiu człowieka muszą nastąpić zdecydowane zmiany i wszystko, co obraża Boga, musi być odrzucone. Taki będzie wynik prawdziwego żalu za grzechy” (*Droga do Chrystusa*, s. 32).

Komu – zgodnie z wypowiedzią Jakuba – mamy wyznawać nasze grzechy?

Biblia w wielu miejscach mówi o tym, że nasze grzechy powinniśmy wyznawać Bogu. Jeśli jednak zgrzeszyliśmy przeciw naszym bliźnim, ważne jest także, abyśmy wyznali im nasze grzechy i poprosili o przebaczenie. Nasz stosunek do nich jest obciążony bezprawiem, a przez wzgląd na nasz występki mogą być podejrzane niewinne osoby. Wyznanie ukazuje prawdziwość naszej skruchy i jest podstawą dla nowych, lepszych relacji.

Cytat 2

„Wyznawajcie grzechy Bogu, jako jedynemu, który może je odpuścić i wyznawajcie jedni drugim wasze upadki. Jeśli obraziłeś swojego przyjaciela lub bliźniego, powinieneś przyznać się do błędu, a on powinien chętnie ci wybaczyć. Następnie proś o przebaczenie Boga, ponieważ brat, którego zraniłeś, należy do Niego, a krzywdząc swojego bliźniego, zgrzeszyłeś przeciwko jego Stworzycielowi i Odkupicielowi” (*Droga do Chrystusa*, s. 30).

A jeśli druga strona nie przebaczy?

Jeżeli wyznałeś komuś swoją winę, a ta osoba nie chce ci wybaczyć, to i tak jesteś usprawiedliwiony przed Bogiem. Ta osoba będzie musiała odpowiadać przed Bogiem za to, że Ci nie przebaczyła. Jezus powiedział w kazaniu na górze, że takiemu człowiekowi także jego wina nie będzie przebaczona (Ewangelia Mateusza 6,15).

Cytat 3

„Prawdziwe wyznanie grzechów jest zawsze szczegółowe i dotyczy określonych grzechów. Mogą to być takie grzechy, które należy przedstawić tylko Bogu. Mogą to być złe czyny, które należy wyznać tym, którzy cierpieli z ich powodu albo takie, które mają jawny charakter, a zatem powinny być wyznane publicznie. Jednakże każde takie wyznanie powinno być wyraźnie określone odnosząc się do popełnionych przez nas grzechów” (*Droga do Chrystusa*, s. 31).

Zastanów się: Dlaczego jest tak ważne, aby wyznać szczegółowo nasze grzechy Bogu i bliźnim dotkniętym nimi?

Przeczytaj jeszcze raz ostatnią wypowiedź z *Drogi do Chrystusa*. Czego dowiadujemy się z niej o tym, komu powinniśmy wyznawać nasze grzechy?

Ważne jest, aby wyznanie grzechów nastąpiło we właściwym miejscu. Są takie sytuacje, w których publiczne wyznanie osobistych grzechów, np. nieczystych myśli, nie przyniesie nikomu korzyści. Przy takim wyznaniu osiągniemy tylko tyle, że zabrudzimy myśli słuchaczy. Z drugiej strony grzechy, które np. dotknęły cały zbór, muszą być wyznane przed całym zgromadzeniem.

Cytat 4

„Wyznanie grzechu, niezależnie od tego, czy jest ono dokonane publicznie, czy osobiście, powinno wypływać z głębi serca i być wyrażone bez przymusu. Nie należy grzesznika przymuszać do wyznania grzechów. Nie powinno ono odbywać się w sposób lekceważący lub bez troski czy też być wymuszone na tych, którzy nie zdają sobie sprawy z odrażającego charakteru grzechu” (*Droga do Chrystusa*, s. 31).

Cytat 5

„Jego wyznania nie są szczerze i nie wypływają z przekonania. Przyznając się do winy, jednocześnie dodaje usprawiedliwienie swojego zachowania twierdząc, że jeśli nie zaistniałyby określone okoliczności, nie uczyniłby tego, za co teraz spotyka go nagana...

Duch samousprawiedliwienia pochodzi od ojca kłamstwa i był przejawiany u wszystkich synów i córek Adama. Tego rodzaju wyznanie grzechu nie jest inspirowane przez Bożego Ducha i nie zostanie przez Boga przyjęte. Prawdziwa pokuta powoduje, że człowiek sam ponosi swoją winę i przyznaje się do niej bez żadnego oszustwa lub hipokryzji. Będzie wołał podobnie jak skruszony celnik, który nie śmiał nawet podnieść swoich oczu ku niebu: *Boże, bądź miłosierny dla mojego grzesznego!* Ci, którzy przyznają się do winy będą usprawiedliwieni, ponieważ Jezus powołał się na swoją krew przelaną za pokutującą duszę.

Przykłady ze Słowa Bożego dotyczące pokuty i pokory przedstawiają wyznanie, w którym nie ma miejsca na wymówkę dla grzechu lub próbę samousprawiedliwienia” (*Droga do Chrystusa*, s. 32-33).

Przeczytaj jeszcze raz dwa ostatnie cytaty i zapisz, co mówią one o tym, z jakim nastawieniem serca powinniśmy wyznawać nasze grzechy!

Nastawienie serca jest ważne!

Ellen White wypowiada się w tych tekstach na temat nastawienia serca przy wyznaniu grzechów. Jeżeli wyznajemy nasz grzech z właściwym nastawieniem, wówczas nie usprawiedliwiamy go i nie bagatelizujemy. Nie będziemy usiłowali ukazać naszych własnych grzechów w lepszym świetle, wskazując na błędy innych osób. Nie będziemy mówili: „Każdy przecież popełnia błędy” lub „Spójrzcie, co ten zrobił” (co ostatecznie znaczy: „W rzeczywistości nie jesteśmy aż tacy źli”). Przeciwnie, nazwiemy nasz grzech uczciwie po imieniu bez jakiegokolwiek upiększania.

Dlaczego wyznanie jest ważne?

Zastanówmy się: Dlaczego szczegółowe wyznanie naszych grzechów jest takie ważne? Czy nie wystarczy, że nasz grzech sprawia nam przykrość i żal? Czy nie wystarczyłoby po prostu poproszenie Boga o wybaczenie wszystkich naszych grzechów bez potrzeby zagłębiania się w bolesne szczegóły?

Bóg nie potrzebuje naszego wyznania grzechów, lecz my tak, i to z następujących powodów:

- Greckie słowo *wyznawać* znaczy tyle co *zgadzać się, być tego samego zdania*. Jeśli wyznajemy Bogu nasze grzechy, przyznajemy, że nie my, lecz ON ma rację. Uznajemy Jego wyrok nad naszym grzechem. Tym samym oświadczamy nasze bankructwo (niewyplącalność) i prosimy Boga o Jego pomoc.
- Przez nasze wyznanie dostarczamy Chrystusowi decydujących argumentów przeciwko szatanowi, który oskarża nas przed Bogiem ze względu na nasze grzechy (Objawienie Jana 12,10b). Oskarżenia szatana są wówczas bezprzedmiotowe, ponieważ winowajca może słusznie otrzymać od Boga łaskę (Psalm 51,3). Dlatego musimy przyznać się do winy.
- Bóg może nie tylko odpuścić nam naszą winę, lecz także podarować nam zwycięstwo nad grzechem, ale tylko wówczas, jeśli nasze grzechy nazwiemy dokładnie po imieniu.
- Wyznanie grzechu leczy. Tak jak grzech obciąża nas umysłowo, duchowo, cieleśnie i emocjonalnie, podobnie wyznanie uwalnia nas na całej linii. Nasze sumienie doznaje ulgi.

- Wyznanie uświadamia nas w pełni, że grzech nie jest wcale nieszkodliwym i banalnym wydarzeniem, z którym można się bardzo szybko uporać.

Wyznanie oznacza...

Podsumujmy jeszcze raz wszystko to, co wiąże się z wyznaniem!

- Grzech nazywamy wyraźnie po imieniu bez upiększania lub usprawiedliwiania.
- Przyznajemy się nie tylko do tego, co popełniliśmy, lecz również do tego, w jak grzesznym stanie jest nasze serce.
- Deklarujemy naszą gotowość do rzeczywistego zaniechania grzechu i prosimy Jezusa o uwolnienie nas od grzesznego przyzwyczajenia.
- Ponownie oddajemy Jezusowi panowanie nad naszym życiem.

Zadość- uczynienie

Poza naszym wyznaniem jest czasami jeszcze coś do zrobienia: powinniśmy oddać to, co ukradliśmy itd. z odsetkami [nawiązką] (3 Mojżeszowa 5,21-24; 4 Mojżeszowa 5,5-8; Ewangelia Łukasza 19,8) i usiłować naprawić szkodę, o ile jest to w ogóle możliwe, lub zadeklarować poszkodowanemu naszą gotowość w tym względzie.

Oczyszczenie przeszłości

Bardzo dobrym jest, aby raz podjąć się generalnego oczyszczenia z winy. W tym celu rezerwujemy sobie wystarczająco dużo czasu, szukamy spokojnego miejsca i prosimy Ducha Świętego o to by przypomniiał i wskazał nam nasze grzechy. Wszystkie grzechy, które sobie przypomnimy, a które jeszcze nie zostały wyznane, zapisujemy na kartce i pojedynczo wyznajemy. Zastanawiamy się, które z nich musimy wyznać naszym bliźnim, i w których konieczna jest rekompensata. Prosimy Boga o siły do wykonania tego zadania i realizujemy je. Na koniec niszczymy listę. Doświadczymy uwolnienia. Możemy być pewni, że grzechy te są nam przebaczone, nie musimy wyznawać ich po raz drugi.

Pytania...

Poniższe pytania nie stanowią kompletnej listy, ponieważ grzechy są tak różnorakie, że nie wszystkie pasują do katalogu występków. Pytania te mogą być jednak pomocne, kiedy będziemy rozmyślali o grzechach z przeszłości. Być może dotyczą one Ciebie jeszcze dziś. Z Bożą pomocą możesz doświadczyć nie tylko przebaczenia, lecz także uwolnienia!

Grzechy przeciwko Bogu

- (1) Inne rzeczy lub osoby są lub były dla mnie ważniejsze niż Bóg. ()
- (2) Zwraçałem się do Boga przez innych pośredników zamiast przez Chrystusa ()
- (3) Czciłem krucyfiksy, obrazy Jezusa lub „świętych” (Marii) ()
- (4) Używałem imienia Bożego bez szacunku. ()
- (5) Przysięgałem fałszywie na imię Boga. ()
- (6) Nie przestrzegałem lub nie święciłem Bożego dnia odpoczynku. ()

Grzechy przeciwko moim bliźnim

- (1) Nie okazywałem moim rodzicom należytego szacunku. ()
- (2) Zaniedbałem moich rodziców. ()
- (3) Nie poświęcam wystarczająco czasu dla mojej rodziny. ()
- (4) Wyrządziłem moim dzieciom krzywdę lub maltretowałem je. ()
- (5) Wyrządziłem krzywdę mojemu rodzeństwu, krewnym lub przyjaciółom. ()
- (6) Zabiłem lub uszkodziłem kogoś cieleśnie. ()

- (7) Pielęgnuję uczucia zemsty w stosunku do kogoś. ()
- (8) Nie przebaczyłem komuś. ()
- (9) Mam lub miałem pozamałżeńskie stosunki seksualne. ()
- (10) Mam lub miałem przedmałżeńskie stosunki seksualne. ()
- (11) Nie pielęgnuję moich więzi małżeńskich tak, jak powinienem/powinnam. ()
- (12) Oddaję się rozmyślaniom o innych kobietach lub mężczyznach. ()
- (13) Poniżyłem lub nadużyłem seksualnie dziecko lub kobietę. ()
- (14) Pozwoliłam na aborcję. ()
- (15) lub: namówiłem kobietę do aborcji. ()
- (16) Ukradłem. ()
- (17) Oszukałem kogoś. ()
- (18) Skrzywdziłem kogoś w interesach. ()
- (19) Oszukałem urząd skarbowy. ()
- (20) Pobieram lub pobierałem nielegalnie zasiłki od państwa, urzędu pracy lub innej instytucji, lub je okłamałem. ()
- (21) Okłamałem innych. ()
- (22) Przekręcam, przesadzam lub pomniejszam znaczenie faktów. ()
- (23) Oczerniłem kogoś. ()

Grzechy przeciwko sobie samemu

- (1) Szkodzę swojemu zdrowiu. ()
- (2) Onanizuję się. ()
- (3) Przyglądam się pornograficznej lub podobnej literaturze bądź też filmom. ()
- (4) Za dużo czasu poświęcam swojemu hobby. ()
- (5) Oglądam za dużo telewizji lub filmów. ()
- (6) Czytam mało wartościową literaturę. ()

Łowienie zabronione!

Jeśli żałowaliśmy za nasze grzechy i wyznaliśmy je, możemy polegać na tym, że Bóg je nam przebaczy, ponieważ wielokrotnie to obiecał: „Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości” (1 List Jana 1,9). Ważne jest zrozumienie tego, że przebaczenie nie zależy od naszych uczuć. Jeżeli nawet nie odczuwamy uwolnienia od winy, nie możemy kwestionować faktu, że Bóg nam przebaczył! Boże przebaczenie jest niezawodnym faktem: „Któż jest, Boże, jak Ty, który przebaczasz winę, odpuszczasz przestępstwo ...Znowu zmiłuje się nad nami, zmyje nasze winy, wrzuci do głębin morskich wszystkie nasze grzechy” (Księga Micheasza 7,18.19). A na brzegu tego morza stoi znak zakazu „**Łowienie zabronione!**”!

Boża obietnica dla Ciebie!

Zapisz proszę jeszcze raz obietnicę z 1 Listu Jana 1,9!

Cytat 6

„Tak, wierz tylko, że Bóg jest tym, który Ci pomaga. On pragnie odnowić w człowieku swój moralny obraz. Gdy Ty w pokucie zbliżasz się do Niego wyznając grzechy, On przybliży się do Ciebie z miłosierdziem i przebaczeniem” (*Droga do Chrystusa*, s. 44).

Pomyśl o tym!

Bóg tęskni za tym, aby wybaczyć Ci winę i zdjąć ciężar, krępujący Cię jak kula u nogi i powstrzymujący Cię przed prowadzeniem życia, które On dla Ciebie przeznaczył. Nie dopuść, aby nieprzebaczona wina stała między Tobą a wspaniałym Bożym planem, który Bóg przygotował dla Twojego życia. Jeśli poprzez swoje wyznanie grzechów pozwolisz Bogu, aby zabrał Twoją winę, doświadczysz, jak Bóg uwalnia do cudownego życia!

Wprowadzenie Żyjemy w społeczeństwie nastawionym na osiągnięcie sukcesów. Nasza wartość jest oceniana według zdolności do świadczenia usług. Nawet dzieci, często już we wczesnym dzieciństwie, stykają się z taką postawą pełną oczekiwań. Wielu ludzi przenosi takie usługowe myślenie na Boga. Wierzą oni, że Bóg przyjmie ich dopiero wówczas, gdy będą wystarczająco dobrzy. Skutkiem tego jest duży nacisk na osiągnięcia (uczynki) w wierze i ostatecznie frustracja i niezadowolenie z tego, że jest się niewystarczająco dobrym.

Marcin Luter w poszukiwaniu pokoju Ta błędna wiara nie była w żadnym innym czasie tak rozpowszechniona jak w średniowieczu. Ludzie żyli pod jarzmem kościoła i nigdy nie mogli być rzeczywiście pewni zbawienia. Musieli sprostać wymaganiom swych duchowych przywódców, lecz nie znajdowali przez to pokoju z Chrystusem.

Doświadczył tego również Marcin Luter. Gdy słuchał o sprawiedliwości Bożej, drżał ze strachu przed groźnym Bogiem. Ten strach spowodował, że został mnichem. Wszystko zaczęło się pewnego słonecznego, lipcowego dnia 1505 roku, gdy jako młody student prawa udał się w drogę do domu. Kiedy przybliżał się do saksońskiej wsi Stotternheim, dopadła go budząca grozę burza. Luter bał się o swoje życie i był przekonany, że to, co go spotkało, było poselstwem od Boga. W strachu modlił się do „świętej” Anny i obiecał: „Jeżeli mi pomożesz, zostanę mnichem”. Burza przeszła, lecz Marcin Luter podszedł poważnie do swojej obietnicy. Wstąpił do zakonu i stał się bardzo gorliwym i poważnym mnichem. Nawet jako mnich żył w okropnym strachu przed Bogiem. Czynił, co tylko mógł, lecz jego ogromne wysiłki nie przynosiły mu pokoju z Bogiem. Powiedział sam o sobie: „Byłem dobrym mnichem... Jeżeli kiedykolwiek jakiś mnich miałby uzyskać zbawienie dzięki swojemu „mnichostwu”, to na pewno ja... Gdybym czynił to jeszcze trochę dłużej, uśmierciłbym się sam przez czuwania, studiowanie i inne dobre uczynki”.

Luter udał się aż do Rzymu, aby otrzymać odpowiedzi na swoje rozterki. Wyszukiwał święte miejsca, a nawet szedł na kolanach Świętymi Schodami do góry w nadziei, że uwolni się od ciężaru swojej winy i znajdzie wewnętrzny pokój. Lecz na próżno. Wciąż czuł się zgubiony. Jego religijne uczynki nie przyniosły upragnionego pokoju. Gdy z powrotem znalazł się w klasztorze, wydarzyło się coś, co zmieniło na zawsze nie tylko jego życie ale i cały świat. Studiował tam Słowo Boże, a szczególnie List do Rzymian. Odkrył w nim cudowne poselstwo, które trafiło mu prosto do serca: „Sprawiedliwy z wiary żyć będzie”. Zrozumiał, że nie mógł uzyskać sprawiedliwości przed Bogiem przez dobre uczynki, pielgrzymki czy też umartwianie się. Stało się dla niego jasne, że nie musiał zabiegać o łaskawe nastawienie Boga, gdyż Bóg był łaskawy od zawsze. Luter dowiedział się, że może stać się sprawiedliwym przed Bogiem wyłącznie przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Gdy odkrył to poselstwo, stał się nowym człowiekiem i nie mógł tego zatrzymać dla siebie. Ogłaszał to wszędzie gdzie tylko miał okazję. Jego kazanie wyzwoliło protestancką reformację w XVI stuleciu i zmieniło na zawsze świat.

Dzisiaj także... Dzisiaj potrzebujemy tego poselstwa dokładnie tak samo, jak wówczas Luter, ponieważ bez biblijnego zrozumienia usprawiedliwienia nie możemy doświadczyć pokoju z Bogiem i pewności w wierze. Nasza wiara jest naznaczona niepewnością, strachem i naciskiem na uczynki. Przez to nie możemy mieć pełnej więzi z Jezusem.

Zasadniczy problem Bóg stworzył człowieka na swój obraz. Człowiek odzwierciedlał zatem sprawiedliwość Boga i żył z Nim w harmonii. Przez upadek w grzech ludzie stracili tę sprawiedliwość i ukryli się przed obliczem Boga. W tym właśnie tkwi zasadniczy problem. Bez sprawiedliwości w naszych sercach, zgodnej z istotą Boga, nie możemy spotykać się z Bogiem twarzą w twarz. Żaden wysiłek z naszej strony nie może uwolnić nas od

problemu grzechu i przygotować na spotkanie z Bogiem. Adam i Ewa usiłowali sami opanować problem grzechu, osłaniając się liśćmi figowymi, aby ukryć swoją nagość. Jednakże ich liście figowe (obraz ludzkich usiłowań rozwiązania problemu grzechu) nie nadawały się do niczego w tym nieprzyjaznym, zimnym świecie, w którym musieli teraz żyć. Bóg w swej dobroci dał im coś innego.

**1 Księga
Mojżeszowa
3,21**

Co Bóg dał ludziom, aby przygotować ich do życia w nowych warunkach (w zimnym świecie)?

To odzienie było całkowicie niezasłużone i kosztowało niewinne życie. Jest ono obrazem sprawiedliwości, którą Bóg obdarza nas przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa.

Jak prorok Izajasz opisuje naszą własną sprawiedliwość?

**Księga Izajasza
64, 5-6**

Tak jak liście figowe nie mogły rozwiązać problemu grzechu, podobnie my nie możemy niczego dodać do sprawiedliwości, która pozwala nam stanąć czystymi przed Bogiem.

Jakie jest Boże rozwiązanie? Jakie następstwa niesie to rozwiązanie dla naszego życia?

**Księga Izajasza
61,10**

Podobny obraz znajdujemy także w niesamowitej wizji, której Bóg udzielił Zachariaszowi. W jakim stanie stał przed Bogiem Jozue, reprezentujący lud Boży? (w. 3)

**Księga
Zachariasza
3,1-5**

Szatan oskarżał Jozuego i tym samym lud Boży z powodu ich grzechów. Rzeczywiście miał rację. Jozue nosił brudne szaty, przedstawiające grzech Żydów. Ponieważ jednak przyszedł on z tą winą do Chrystusa, Ten mógł coś dla niego uczynić. Co to było? (w. 4)

Dzięki nowym szatom, zarówno Jozue jak i lud Boży, jest przed Bogiem usprawiedliwiony i może cieszyć się swoim odkupieniem!

Cytat 1

„Arcykapłan nie mógł bronić siebie i nie potrafił bronić ludu przed oskarżeniami szatana. Nie twierdził, że Izrael jest niewinny. W brudnych szatach, symbolizujących grzechy narodu, który reprezentował, stał przed Aniołem, wyznając ich winy, wskazując na skrucę i pokorę ludu, zdając się na miłosierdzie wybaczonego Odkupiciela. W pełni wiary powoływał się na obietnice Boże. (...)

Jego grzechy i grzechy ludu zostały przebaczone. Izrael został odziany w *szaty odświętne* – to sprawiedliwość Chrystusa spłynęła na nich. (...)

To dzięki wierze w mającego nadejść Zbawiciela Jozue i jego lud dostąpili przebaczenia. Dzięki wierze w Chrystusa odzyskali z powrotem przychyłość Bożą” (*Prorocy i Królowie*, s. 322).

Cytat 2

„My nie jesteśmy godni Bożej miłości, lecz godzien jej jest Chrystus, nasz poręczyciel. On może zbawić wszystkich, którzy do Niego przychodzą. Jeśli przyjdziemy do Jezusa tacy,

jacy jesteśmy – słabi, bezradni, i zrozpaczeni – On, bez względu na naszą przeszłość, czy też beznadziejną teraźniejszość, wyjdzie nam naprzeciw, ujmie w ramiona swej miłości i zakryje szatą sprawiedliwości. Jezus przedstawia nas Ojcu ubranych w białą szatę swojego charakteru. Występuje w naszej obronie, mówiąc: *Ja zająłem miejsce tego grzesznika. Nie patrz na to nieposłuszne dziecko. Spójrz na mnie.* I choć szatan donośnym głosem zarzuca nam grzech, twierdząc, że jesteśmy jego zdobyczą, moc krwi Chrystusa jest o wiele potężniejsza” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 12-13).

**Księga
Jeremiasza
23,5-6**

Jak jest nazwany Jezus Chrystus w tym mesjańskim proroctwie?

Sprawiedliwość nie jest jedynie jakąś czysto intelektualną konstrukcją. Jest ona przede wszystkim osobą, mianowicie Jezusem Chrystusem. Jego imię jest „Jahwe naszą sprawiedliwością”. Sprawiedliwość jest wyrazem doskonałego Bożego charakteru.

**Objawienie
Jana 19,8; 7,14;
22,4**

W co są odziani zbawieni w czasie końca?

Co symbolizują szaty?

W jaki sposób zbawieni uzyskali te szaty? Przez co stały się one czyste?

Jak potem spotkają się oni z Bogiem?

Tylko sprawiedliwość Jezusa jest tym, co daje nam dostęp do nieba. Obdarza on nas nią jako dobrowolnym darem. To ta sprawiedliwość, uczyni nas zdolnymi do ponownego oglądania Boga twarzą w twarz. Ta sprawiedliwość jest obrazem Boga, odtwarzanym w nas przez odkupienie. Jest ona prawem Bożym (charakterem Boga) w sercach wierzących. Gdy ten obraz jest już całkowicie odtworzony, Bóg pieczętuje wierzących i wypisuje na ich czole Swoje imię, oznaczające Jego charakter (dokładnie tak jak serce oznacza usposobienie). Imię na naszym czole, wspomniane w Objawieniu 22,4, to nic innego jak „Chrystus, nasza sprawiedliwość”. Jest to pieczęć Boga, którą wierzący zostaną ostatecznie zapieczętowani w czasie końca. Sabat jest zewnętrznym znakiem sprawiedliwości z wiary. Dlatego Ellen White, gdy ją zapytano o związek między poselstwem trzeciego anioła, będącym przecież opisem pieczęci Boga i znaku zwierzęcia, a sprawiedliwością z wiary, napisała tak:

Cytat 3

„Kilka osób napisało do mnie, pytając, czy poselstwo usprawiedliwienia przez wiarę jest poselstwem trzeciego anioła, a ja odpowiedziałam: *Tak, rzeczywiście, taki sens ma poselstwo trzeciego anioła*” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 135).

**Nie tylko
element
naszego
poselstwa**

Poselstwo o sprawiedliwości przez wiarę nie jest więc jedynie elementem poselstwa adwentowego. Jest ono rdzeniem i fundamentem naszego posłannictwa. Jakże mogłoby być inaczej? Nasze poselstwo jest „wieczną ewangelią”. Jest to ta sama ewangelia, którą głosił Chrystus i apostołowie. A oni stawiali sprawiedliwość z wiary zawsze w centrum swojego głoszenia. Szczególnie wyraźnie znajdujemy to poselstwo u Pawła.

**List do Filipian
3, 5-11**

Jak Paweł opisuje swoje życie, zanim poznał Jezusa? (w. 5.6)

Jak zmieniły się jego wartości wskutek spotkania z Jezusem? (w. 7.8)

Jaka sprawiedliwość stała się ważna dla Pawła?

**Paweł
a usprawiedli-
wienie**

Paweł zrozumiał, że to nie jego własna sprawiedliwość wynikająca z przestrzegania prawa, lecz tylko sprawiedliwość przez wiarę w Chrystusa, przygotuje go na wieczne życie z Bogiem. To zrozumienie stało się podstawą jego poselstwa. Nie nużyło go stawianie w centrum uwagi sprawiedliwości Chrystusa jako naszej jedynej nadziei na zbawienie.

Przeczytaj wypowiedzi Pawła zawarte w podanych wersetych i poszukaj w nich odpowiedzi na poniższe pytania! (List do Rzymian 3,19-31; 4,5.25; 5,1.18-21; List do Galacjan 2,16.20-21; 5,4-6)

1. Przez co **nie** będziemy usprawiedliwieni przed Bogiem?

2. Dzięki czemu możemy ponownie stać się sprawiedliwymi przed Bogiem?

3. Przez co **będziemy** usprawiedliwieni przed Bogiem?

4. Jakie są następstwa tego, że staliśmy się sprawiedliwi przez wiarę?

Zastanów się, dlaczego jest to niemożliwe, abyśmy mogli własnymi czynkami przyczynić się do naszego zbawienia! Zastanów się nad sobą samym! Czy kusi cię, aby zdobywać „punkty” u Boga za dobre uczynki?

Chrystus, nasza sprawiedli- wość

Biblia opisuje nasz stan wyjściowy wyraźnie i jednoznacznie: wszyscy jesteśmy grzeszni i nie mamy żadnej sprawiedliwości. Żadnym wysiłkiem nie możemy uzyskać sprawiedliwości, której domaga się prawo. Lecz Chrystus uczynił to, co dla nas było całkowicie niemożliwe. Stał się człowiekiem i żył życiem całkowitego posłuszeństwa wobec Boga. Wyłącznie On żył sprawiedliwie wobec prawa. Wziął na siebie śmierć, na którą zasłużyliśmy, aby darować nam sprawiedliwość, na którą On zasłużył. Biblia nazywa ten dar łaską. Jest on w gestii Boga. Teraz od nas zależy, czy przyjmimy przez wiarę ten dar sprawiedliwości Chrystusa.

Pojęcie *usprawiedliwienie* oznacza, że Bóg uznaje skruszonego grzesznika za sprawiedliwego i nie dostrzega już w nim winy, lecz sprawiedliwość Chrystusa. Usprawiedliwienie jest więc przeciwieństwem osądzenia lub potępienia. Jego podstawą jest **nie nasze** posłuszeństwo, lecz wyłącznie posłuszeństwo Jezusa. Kiedy przyjmujemy ten dar z wiarą, mamy pokój z Bogiem i On rozpoczyna w nas nowe życie.

Jak Paweł opisuje usprawiedliwienie w swoim liście do Koryntian?

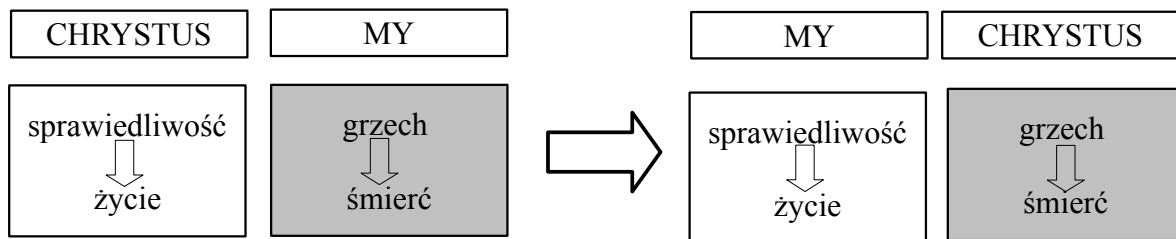
2 List do Koryntian 5,19-21

Cytat 4

„Chrystusa potraktowano stosownie do naszych uczynków, aby nas potraktowano stosownie do Jego uczynków. Potępiono Go za nasze grzechy, w których popełnieniu nie uczestniczył, abyśmy mogli być usprawiedliwieni Jego prawością, do której nie wnosimy naszego wkładu. Poniósł śmierć, która była nam sądzona, abyśmy mogli otrzymać życie będące Jego własnością. *Jego ranami jesteśmy uleczeni*” (*Życie Jezusa*, s. 15).

Największa zamiana wszech czasów

To, o czym tu czytamy, jest największą zamianą wszech czasów. Chrystus wyżył doskonale sprawiedliwość Bożą. W Nim nie było żadnego grzechu. Zasłużył na życie. Jednakże my zgrzeszyliśmy i przez to zasłużyliśmy na śmierć. Jezus poniósł śmierć, na którą my zasłużyliśmy, i podarował nam swoją sprawiedliwość, na którą On zasłużył.

Jak widzi nas Bóg, kiedy z wiarą przyjmujemy sprawiedliwość Jezusa? Jaki warunek wymienia tutaj Paweł?

List do Kolosan 1,21-23

Cytat 5

„Przed upadkiem Adam mógł ukształtować sprawiedliwy charakter przez posłuszeństwo prawu Bożemu. Jednak nie uczynił tego, a przez jego grzech nasza natura jest upadła i nie możemy uczynić siebie sprawiedliwymi. Ponieważ jesteśmy grzeszni i upadli nie możemy być posłuszni prawu Bożemu w sposób doskonały. Nie mamy w sobie sprawiedliwości, dzięki której moglibyśmy sprostać wymaganiom prawa Bożego. Jednak Chrystus przygotował dla nas drogę ocalenia. Żyjąc na ziemi, przechodził próby i był poddany pokusom, przez które i my musimy przejść. Jezus prowadził bezgrzeszne życie, umarł za nas, a teraz pragnie zabrać nasze grzechy i dać nam swoją sprawiedliwość. Jeśli oddajesz siebie Jezusowi i przyjmujesz Go jako swego Zbawiciela, wtedy, niezależnie od tego, jak grzesznym może być twoje życie, dzięki Niemu jesteś uznany za sprawiedliwego. Charakter Chrystusa zajmuje miejsce Twojego charakteru, a Bóg przyjmuje cię tak, jak gdybyś nie zgrzeszył” (*Droga do Chrystusa*, s. 49-50).

Cytat 6

„Kiedy Bóg przebacza grzesznikowi, to uwalnia go od zasłużonej kary i traktuje go tak, jakby nie zgrzeszył, otacza go boską życzliwością i usprawiedliwia przez zasługi sprawiedliwości Chrystusa” (*Selected Messages*, Vol. 1, p. 389, przekład własny).

Cytat 7

„Sprawiedliwość oznacza świętość, podobieństwo do Boga, który *jest miłością* (1 List Jana 4,16). Sprawiedliwość to zgodność z zakonem Bożym, ponieważ *wszystkie przykazania [...] są sprawiedliwe* (Psalm 119, 172), a *wypełnieniem [...] zakonu jest miłość* (List do Rzymian 13,10). Sprawiedliwość jest miłością, a miłość jest światłem i charakterem Boga. Ponieważ sprawiedliwość Boża znajduje odzwierciedlenie w Chrystusie, przyjmując Chrystusa, otrzymujemy też sprawiedliwość. Sprawiedliwości nie zdobywa się przez mordercze walki, mozolną pracę, dary i ofiary, lecz jest dana darmo każdej łaknącej i pragnącej duszy” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 21).

Cytat 8

„Przebaczenie i pojednanie z Bogiem jest darem, otrzymanym na podstawie nieskazitelnjej sprawiedliwości Chrystusa, a nie zapłatą za uczynki czy też nagrodą za zasługi grzesznika” (*Najpiękniejsze nauki Jezusa*, s. 103).

Cytat 9

„W proroctwie Daniela napisano o Chrystusie, że przez Niego (...) *zmaszana zostanie wina i przywrócona będzie wieczna sprawiedliwość* (...) (Księga Daniela 9,24). Każdy człowiek może powiedzieć: *Jezus, poprzez swoje całkowite posłuszeństwo, spełnił wymagania*

prawa, a moja jedyna nadzieja polega na tym, aby patrzeć na Niego jako mojego zastępcę i moją pewność, aby spoglądać na Tego, który stał się za mnie całkowicie posłuszny prawu. Przez wiarę w Jego zasługi jestem uwolniony od przekleństwa zakonu. Chrystus okrywa mnie swoją sprawiedliwością, przez co zamyka usta wszelkim wymaganiom zakonu. Jestem doskonały w Tym, który przywraca wieczną sprawiedliwość. On przedstawia mnie Bogu w nieskazitelnej szacie, w której ani jedna nitka nie została utkana ludzką ręką” (*Selected Messages*, vol. 1, p. 396, przekład własny).

Czym jest wiara?

Biblia wyraża się całkiem jasno. Naszymi własnymi uczynkami nigdy nie jesteśmy w stanie, nawet po części, uzyskać sprawiedliwości potrzebnej nam do zbawienia. Taka sprawiedliwość jest nam przypisywana wyłącznie przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Lecz czym jest ta wiara? Nie jest to jedynie intelektualne zaakceptowanie jakiegoś faktu. W tym sensie nawet diabeł wierzy ewangelii. Prawdziwa, biblijna wiara, prowadząca do usprawiedliwienia, jest czymś znacznie więcej. Taka wiara oznacza, że...

1. Przyznaję, że jestem grzesznikiem i nie mogę wykazać się sprawiedliwością wymaganą przez prawo Boże (Ewangelia Łukasza 18,13-14).
2. Bezgranicznie ufam oświadczeniom Słowa Bożego.
3. Przyjmuję Jezusa jako mojego osobistego Odkupiciela, a tym samym Jemu oddaję prowadzenie w moim życiu (1 List Jana 5,11.12).
4. Polegam wyłącznie na Jego sprawiedliwości i nie próbuję zdobywać „punktów” przez własne uczynki (List do Rzymian 4,5).
5. Ufam Jezusowi tak bardzo, że prowadzę moje życie zgodnie z Jego przykazaniami, gdyż wiara bez uczynków jest martwą (List Jakuba 2,17).

Cytat 10

„Gdy mamy do czynienia nie tylko z przekonaniem co do prawdziwości Słowa Bożego, ale także z poddaniem Jemu naszej woli, gdy serce jest poddane Bogu, a uczucia koncentrowane na Nim, wtedy mówimy o wierze, wierze, która jest czynna w miłości i która oczyszcza duszę” (*Droga do Chrystusa*, s. 51).

Cytat 11

„Przez wiarę otrzymujemy łaskę Boga, lecz sama wiara nie zbawia i nic nie daje. Jest ona jakby ręką, którą możemy dotknąć Chrystusa i przejąć Jego zasługę, lekarstwo na grzech. Nie możemy nawet żałować za grzech bez pomocy Ducha Bożego” (*Życie Jezusa*, s. 118).

Cytat 12

„Wiara, która prowadzi do zbawienia, nie jest czymś przypadkowym; nie oznacza ona po prostu zgody intelektu, lecz jest wiarą zakorzenioną głęboko w sercu, przyjmującą Chrystusa za osobistego Odkupiciela (...)” (*Selected Messages*, vol. 1, p. 391, przekład własny).

Bóg zna bardzo dokładnie wszystkie nasze błędy i słabości. On wie, że nie możemy osiągnąć nieba własnymi wysiłkami. Tak samo jak o własnej sile nie możemy wyskoczyć na Księżyc. Poprzez dar usprawiedliwienia Bóg zaprasza nas do tego, abyśmy całkowicie oddali się Jemu. Czy jesteś gotów w pełni zaufać Bogu?

Następny temat

Łaska Boża i nasza wiara, przez którą Bóg przypisuje nam sprawiedliwość Chrystusa, mają swoje następstwa. W momencie usprawiedliwienia Bóg dopiero rozpoczyna swoje dzieło dla nas. Potem zmienia On nas krok po kroku i odbija tę sprawiedliwość w naszym charakterze. O tym będzie mowa w następnym temacie.

Wprowadzenie W ostatniej lekcji mówiliśmy o tym, jak Bóg nas usprawiedliwia, nie zważając na naszą sprawiedliwość, która wygląda jak „szata splugawiona” (Księga Izajasza 64,6), lecz przypisując nam sprawiedliwość Chrystusa. Jeżeli przyjmujemy tę sprawiedliwość w wierze, Bóg traktuje nas tak, jakbyśmy prowadzili bezgrzeszne życie Jezusa.

Tę sprawiedliwość otrzymujemy przez dwie rzeczy: jesteśmy usprawiedliwieni z łaski (1) i przez wiarę (2). (Patrz List do Rzymian 3,24.28). Jak wyjaśnisz różnicę między łaską a wiarą?

Łaska jest darem, który otrzymujemy od Boga. Jednakże nawet najlepszy dar jest dla nas bezwartościowy dopóki go nie przyjmujemy. To przez wiarę przyjmujemy ten dar usprawiedliwienia.

**Początek
czegoś
nowego**

Lecz usprawiedliwienie to jeszcze nie wszystko, czym Bóg pragnie nas obdarować. Jak już jesteśmy usprawiedliwieni, Bóg rozpoczyna w nas coś nowego. Kocha nas tak bardzo, że przyjmuje nas takimi, jakimi jesteśmy. Jednakże kocha nas za bardzo, aby pozostawić nas takimi, jakimi jesteśmy. Łaska nie polega jedynie na tym, że Bóg przebacza nam naszą winę choć na to nie zasłużyliśmy. A wiara też na nic się nie przydaje, jeśli polegamy ciągle tylko na dobroci Bożej, a w naszym życiu nic się nie zmienia.

Przeczytaj poniższe wersety i zapisz czego dokonuje w nas łaska i wiara!

List do Galacjan 2,20: _____

List do Tytusa 2,11-14: _____

List do Tytusa 3,4-8: _____

1 List Piotra 1,5: _____

1 List Piotra 1,13-15: _____

List do Hebrajczyków 13,9: _____

List Jakuba 2,17-20: _____

Ewangelia jest czymś dużo większym, niż myślimy! Nie jest ona tylko po to, aby przebaczyć nam winę. Jest ona wystarczająco mocna, aby uwolnić nas z niewoli grzechu i zmienić nasz charakter! Tak wielki jest Bóg! Jeżeli cierpisz z powodu grzesznych przyzwyczajzeń lub wad charakteru, powinieneś wiedzieć, że Bóg ma na to lekarstwo i chce Ci pomóc. Nie pozostawi Cię w szponach grzechu. Jeżeli oddasz się Jemu całkowicie, to On może i chce podarować Ci zwycięstwo. „...Bogu niech będą dzięki, który nam daje zwycięstwo przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa.” (1 List do Koryntian 15,57)

Zastanów się, w których punktach pragniesz zmiany Twojego charakteru i Twoich przyzwyczajzeń. Wypisz te rzeczy i porozmawiaj o tym z Bogiem w modlitwie. Możesz też podziękować Mu za to, że podaruje ci zwycięstwo.

**List do Efezjan
2,8-10**

Jak Paweł opisuje związek między wiarą a uczynkami?

Paweł pokazuje tutaj bardzo wyraźnie, że nie jesteśmy zbawieni przez nasze własne uczynki, lecz z łaski i przez wiarę. Możemy przyjąć ten dar odkupienia, ale nie mamy żadnych dobrych uczynków, którymi moglibyśmy się pochwalić.

Cytat 1

„Dzieci Boże, a szczególnie te, które dopiero zaufały Jego łasce, w sposób szczególny powinny wystrzegać się dwóch błędów. Pierwszym z nich, który już wspomnieliśmy, to pokładanie zaufania w swoich własnych czynach, w tym, co możemy uczynić, aby żyć w harmonii z Bogiem. Ten, kto stara się zostać świętym dzięki własnym próbom zachowywania przykazań, chce dokonać rzeczy niemożliwej. Wszystko, co człowiek może uczynić bez Chrystusa jest skażone samolubstwem i grzechem. Tylko łaska Chrystusa przez wiarę może uczynić nas świętymi. Drugą skrajnością i nie mniej niebezpiecznym błędem jest pogląd mówiący, iż Chrystus uwolnił człowieka od zachowywania prawa Bożego – skoro tylko przez wiarę stajemy się uczestnikami łaski Chrystusa, nasze czyny nie mają nic wspólnego z naszym odkupieniem” (*Droga do Chrystusa*, s. 47-48).

Cytat 2

„Posłuszeństwo – służba i wierność płynące z miłości – jest prawdziwym znakiem uczniostwa. Dlatego w Piśmie świętym czytamy: *Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazań jego. Kto mówi: Znam go, a przykazań jego nie zachowuje, kłamcą jest i prawdy w nim nie ma* (1 List Jana 5,3; 2,4). Wiara i tylko wiara, zamiast uwalniać człowieka od posłuszeństwa, czyni nas uczestnikami łaski Chrystusa, która daje nam możliwość okazywania posłuszeństwa.

Nie zaskarbiamy sobie zbawienia przez nasze posłuszeństwo, ponieważ zbawienie jest darem od Boga przyjmowanym przez wiarę. *A wiecie, że On się objawił, aby zgładzić grzechy, a grzechu w nim nie ma. Każdy, kto w nim mieszka, nie grzeszy; każdy, kto grzeszy, nie widział go ani go nie poznał* (1 List Jana 3,5.6). Oto właściwy sprawdzian. Jeśli trwamy w Chrystusie, jeśli Boża miłość w nas mieszka, nasze uczucia, nasze myśli, nasze cele i nasze czyny będą zgodne z wolą Bożą wyrażoną w przepisach Jego świętego prawa. *Dzieci, niech was nikt nie zwodzi; kto postępuje sprawiedliwie, sprawiedliwy jest, jak On jest sprawiedliwy* (1 Jana 3,7). Sprawiedliwość określona jest przez standard świętego prawa Bożego wyrażonego w dziesięciu przykazaniach danych na górze Synaj” (*Droga do Chrystusa*, s. 48-49).

Cytat 3

„Co więcej, Chrystus dokonuje zmiany w sercu. On mieszka w Twoim sercu przez wiarę. Twoim zadaniem jest utrzymywanie tej łączności z Chrystusem przez wiarę oraz stałe poddawanie Mu swojej woli. Jak długo będziesz to czynił, tak długo On będzie działał w Tobie, aby sprawić chęć i wykonanie tego, co jest zgodne z Jego upodobaniem. Możesz więc powiedzieć: *a obecne życie moje w ciebie jest życiem w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie* (List do Galacjan 2,20). Dlatego Jezus powiedział do swoich uczniów: *Bo nie wy jesteście tymi, którzy mówią, lecz Duch Ojca waszego, który mówi w was* (Ewangelia Mateusza 10,20). Dzięki Chrystusowi działającemu w Tobie, będziesz przejawiał tego samego ducha i dokonywał tych samych dobrych uczynków – uczynków sprawiedliwości i posłuszeństwa.

W nas samych nie ma niczego, czym moglibyśmy się chwalić. Nie mamy żadnych podstaw, aby się wywyższać. Nasza jedyna podstawa nadziei jest w sprawiedliwości Chrystusa, która jest nam przypisana i ta, którą sprawia Duch Święty działający w nas i przez nas” (*Droga do Chrystusa*, s. 50-51).

Usprawiedliwienie oraz uświęcenie

Przyjęcie nas przez Boga Biblia nazywa usprawiedliwieniem. Jeśli w wierze przyjmujemy odkupienie przez Jezusa Chrystusa, jesteśmy wówczas *w Chrystusie* i Bóg przypisuje nam sprawiedliwość Jezusa. Dlatego też to usprawiedliwienie określa się *sprawiedliwością przypisaną*. Bóg traktuje nas w taki sposób, jakbyśmy prowadzili życie tak sprawiedliwie, jak Jezus. Jednak to dopiero początek Bożego dzieła w nas. Jeżeli jesteśmy *w Chrystusie*, to Bóg chce aby charakter Jezusa coraz bardziej uwidaczniał się w nas. To doświadczenie, Chrystus w nas, Biblia nazywa *uświęceniem*. Taką zmianę charakteru określa się często

sprawiedliwością udzieloną. Paweł nazywa to doświadczenie: „Chrystus w was, nadzieja chwały” (List do Kolosan 1,27). Zatem jeszcze raz: Przez usprawiedliwienie widzi Bóg w nas sprawiedliwość Chrystusa, chociaż jesteśmy grzesznikami. Przez uświęcenie Bóg krok po kroku zmienia nasz charakter tak, aby coraz bardziej odzwierciedlał sprawiedliwość Chrystusa. Porównanie: Załóżmy, że artysta, za pomocą projektora, wyświetla obraz Jezusa na białym płótnie a następnie utrwała go przy pomocy pędzla i farb. Przez usprawiedliwienie Bóg wyświetla obraz Jezusa na nas (Jego sprawiedliwość, Jego bezgrzeszne życie). Przez uświęcenie utrwała On obraz Jezusa w nas. Poniższa tabela ujmuje jeszcze raz różne aspekty usprawiedliwienia i uświęcenia.

Usprawiedliwienie	my w Chrystusie	sprawiedliwość przypisana	dzieło Boga <i>dla mnie</i>	z łaski przez wiarę
Uświęcenie	Chrystus w nas	sprawiedliwość udzielona	dzieło Boga <i>we mnie</i>	z łaski przez wiarę

Te dwa etapy naszego zbawienia różnią się od siebie, a jednak są ze sobą nierozzerwalnie splecione. Usprawiedliwienie jest warunkiem uświęcenia, tak jak narodziny są warunkiem życia. Nie ma uświęcenia bez usprawiedliwienia. A usprawiedliwienie zawsze prowadzi do uświęcenia. Zarówno usprawiedliwienie jak i uświęcenie są darami od Boga. Bóg daje je z łaski, a my przyjmujemy je przez wiarę.

Cytat 4

„Sprawiedliwość, która czyni nas sprawiedliwymi, zostaje nam przypisana, natomiast sprawiedliwość, która nas uświęca, jest nam udzielana. Pierwsza daje nam prawo do nieba, druga czyni nas zdatnymi do niego” (*Review and Herald*, 4 VI 1895, przekład własny).

Przeczytaj podane wersety i zapisz, co mówią o uświęceniu!

2 List do Koryntian 7,1: _____

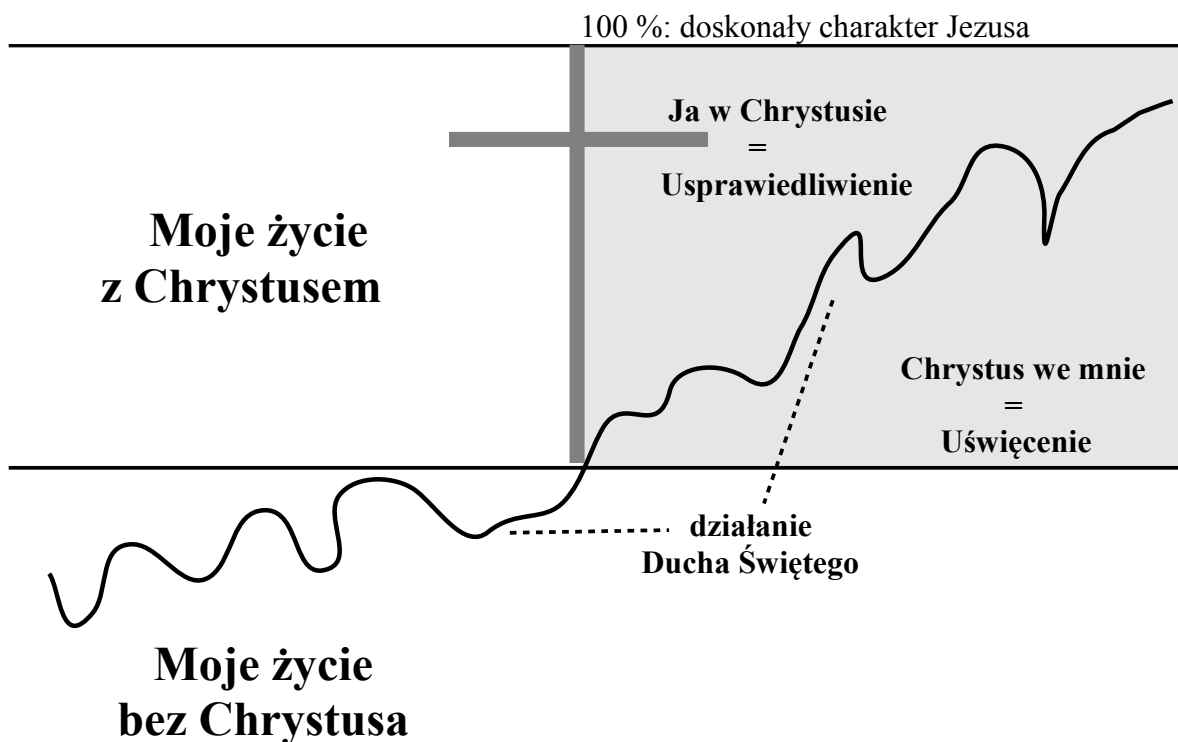
1 List do Tesaloniczan 4,3: _____

1 List do Tesaloniczan 5,23-24: _____

List do Hebrajczyków 12,14: _____

Biblia używa słowa „uświęcenie” lub „poświęcić” niejednoznacznie. W niektórych miejscach jest ono synonimem wyrazów „usprawiedliwienie” lub „usprawiedliwiać”. To pokazuje nam jeszcze wyraźniej, że usprawiedliwienie i uświęcenie to nie są dwie całkowicie odrębne sprawy, lecz stanowią nierozzerwalne części *jednego* odkupienia.

Poniższa ilustracja ma ukazać rolę usprawiedliwienia i uświęcenia w naszym zbawieniu.

Objaśnienie

Jeśli człowiek żyje w oddzieleniu od Jezusa, żyje w potępieniu. Jeśli pod wpływem działania Ducha Świętego pozna Jezusa i odda Mu swoje życie w wierze, zostaje uznany za sprawiedliwego. Bóg nie widzi w nim grzeszności, lecz sprawiedliwość Jezusa. Traktuje tego człowieka tak, jakby nie zgrzeszył, i daje mu w darze życie wieczne. To jest usprawiedliwienie. W tym momencie jest on zbawiony tylko dzięki tej przypisanej sprawiedliwości. Usprawiedliwienie nie jest jednorazowym wydarzeniem, lecz trwającym stanem. Dlatego na szkicu ten obszar ma szare tło.

Usprawiedliwienie prowadzi do tego, że Jezus rozpoczyna coś nowego w życiu człowieka. Krok po kroku zmienia on jego charakter, który dzięki temu staje się coraz bardziej podobny do charakteru Jezusa. Nie dzieje się to w jednej chwili, lecz jest procesem trwającym całe życie. Uświęcenie nie oznacza, że człowiek nie może już upaść. Jeśli jednak upada to wstaje i idzie dalej z Jezusem.

Podstawą naszego zbawienia jest zawsze jedynie usprawiedliwienie. Uświęcenie jest *skutkiem* naszego odkupienia. Nasz postępek w uświęceniu nie decyduje o tym, czy jesteśmy zbawieni czy też nie. Jezus dał nam zbawienie przez usprawiedliwienie. Potrzebujemy pewności tego, że jesteśmy zbawieni, aby w ogóle wzrastać w naszej wierze. W następnej lekcji jeszcze raz podejmiemy temat pewności zbawienia.

Ewangelia Jana 15,3-5

Gdzie, w przypowieści o winorośli i latoroślach, odnajdujesz myśl, że usprawiedliwienie i uświęcenie są nierozłączne?

W wersecie trzecim Jezus mówi o usprawiedliwieniu: „Wy jesteście już czysti...” Mówi On: „Trwajcie we Mnie (usprawiedliwienie) a Ja w was (uświęcenie)”. Kto trwa w tej łączności, przynosi obfity owoc. Nie inaczej dzieje się, gdy oddajemy Jezusowi nasze serce. On będzie nas zmieniać. Bez łączności z Jezusem nie możemy nic uczynić.

Doświadczenie „my w Chrystusie” i „Chrystus w nas” daje nam dwa w jednym. Zarówno usprawiedliwienie jak i uświęcenie mają miejsce tylko z łaski Boga i przez wiarę.

Cytat 5

„Jesteś tak samo zależny od Chrystusa w prowadzeniu świętego życia, jak gałązka od pnia, gdy chodzi o jej wzrost i owocowanie. Bez Chrystusa nie masz życia. Nie masz siły, aby oprzeć się pokusie lub wzrastać w łasce i świętości. Trwając w Nim możesz rozkwitać. Czerpiąc z Niego swoje życie, nigdy nie staniesz się martwym lub nieowocującym, a będziesz podobny do drzewa zasadzonego nad strumieniami wód.

Wielu ludzi uważa, że sami muszą wykonać pewną część tego dzieła. Zaufali Chrystusowi w sprawie odpuszczenia grzechów, ale teraz chcą żyć właściwie dzięki swoim wysiłkom. Jednak każda taka próba musi doprowadzić do klęski. Jezus mówi: *beze mnie nic uczynić nie możecie*. Od naszej jedności z Chrystusem zależy nasze wzrastanie w łasce, nasza radość i nasza użyteczność. Możemy wzrastać w łasce przez trwanie w Nim we wspólnocie każdego dnia, każdej godziny. On jest nie tylko sprawcą, ale i dokończycielem naszej wiary. Chrystus jest pierwszym i ostatnim na wieki. Ma być z nami nie tylko na początku i na końcu naszego biegu życia, ale na każdym etapie naszej drogi. Dawid mówi: *Mam zawsze Pana przed sobą, gdy On jest po prawicy mojej, nie zachwieję się*” (*Droga do Chrystusa*, s. 54-55).

Cytat 6

„Uświęcenie oznacza wspólnotę z Bogiem opartą na przyzwyczajeniu” (*Komentarz biblijny*, przekład własny).

Cytat 7

„Możesz zapytać: *Jak mam trwać w Chrystusie?* Tak samo, jak przyjąłeś Go na początku. *Jak więc przyjęliście Chrystusa Jezusa, Pana, tak w Nim chodźcie.* (...) *sprawiedliwy mój z wiary żyć będzie* (List do Kolosan 2,6; List do Hebrajczyków 10,38). Oddałeś siebie Bogu, aby należeć do Niego całkowicie, służyć Mu i być Mu posłusznym. Spoglądasz na Chrystusa jako na swojego Zbawiciela. Sam nie mogłeś zadośćuczynić za swoje grzechy ani zmienić swego serce, jednak oddając siebie Bogu uwierzyłeś, że On uczynił dla Ciebie to wszystko przez wzgląd na Chrystusa. Przez wiarę stałeś się Chrystusowym i przez wiarę masz w Nim wzrastać, dając i biorąc. Oddajesz wszystko – swoje serce, wolę i służbę – oddajesz siebie Bogu, aby być posłusznym Jego wymaganiom. Musisz także wszystko przyjąć – Chrystusa, pełnię Jego błogosławieństwa, aby przebywał w Twoim sercu, był Twoją siłą, sprawiedliwością, Twoim nieśmiertelnym pomocnikiem dającym Ci moc do posłuszeństwa” (*Droga do Chrystusa*, s. 55).

Uświęcenie a Boże prawo

Prawo Boże nie jest po prostu katalogiem zasad, lecz wyrazem Jego charakteru, który chce On w nas odtworzyć. Kiedy człowiek oddaje się Bogu to Ten daje mu nowe usposobienie i rozpoczyna zapisywać swoje prawo w sercu wierzącego (List do Hebrajczyków 8,10). Jest to po prostu kolejna ilustracja, jakiej Biblia używa do zobrazowania uświęcenia. Biblijne uświęcenie zawsze prowadzi do posłuszeństwa Bożemu prawu.

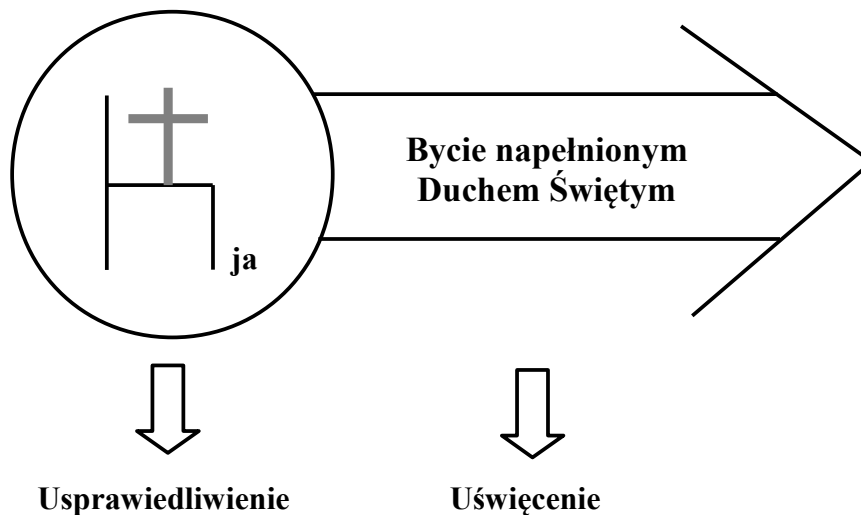
Ewangelia Jana 16,13; 17,17-19

Przez co uświęca nas Bóg?

Jezus wyjaśnia tutaj, że uświęcenie następuje przez prawdę, i że Słowo Boże jest prawdą. Bóg uświęca nas, kiedy zajmujemy się Jego słowem, kiedy jesteśmy temu słowu posłuszni i pozwalamy Duchowi prawdy wprowadzać się we wszelką prawdę (Ewangelia Jana 16,13). Obok słowa Bożego także sam Jezus (Ewangelia Jana 14,6) oraz Boże prawo (Psalm 119,142) jest nazwane prawdą. Tak jak lekarz przepisuje swemu pacjentowi ruch na

świeżym powietrzu i przy świetle słońca, tak Bóg wystawia nas na działanie prawdy, aby nas zmienić.

Duch Święty wprowadza nas w związek z Jezusem, przybliża nam Słowo Boże i uzdatnia do przestrzegania Bożych przykazań. To Duch Święty pozwala na wzrastanie w nas owocu Ducha (List do Galacjan 5,22.23), który opisuje charakter Jezusa. Tak więc uświęcenia może doświadczyć tylko ten, kto jest napełniony Duchem Bożym. W następnym temacie zobaczymy co to dokładnie oznacza.

Cytat 8

„Nasze uświęcenie jest dziełem Ojca, Syna i Ducha Świętego. Jest wypełnieniem przymierza, które Bóg zawarł z tymi, którzy się z Nim łączą, aby trwać z Nim, Jego Synem i Jego Duchem Świętym w świętej wspólnocie. Czy narodziłeś się na nowo? Współdziałaj więc z trzema potężnymi mocami nieba, które działają dla ciebie” (*Komentarz biblijny, przekład własny*).

Cytat 9

„Biblia uczy o prawdziwym uświęceniu. Apostoł Paweł w swoim liście do zboru w Tesalonicach oświadcza: *Taka jest bowiem wola Boża: uświęcenie wasze (...)* i modli się: *A sam Bóg pokoju niechaj was w zupełności poświęci* (1 List do Tesaloniczan 4,3; 5,23). Biblia wyraźnie uczy, co to jest uświęcenie i jak je można osiągnąć. Zbawiciel modlił się za swoich uczniów: *Poświęć ich w prawdzie twojej, słowo twoje jest prawdą* (Ewangelia Jana 17,17), a apostoł Paweł naucza, że wierzący będą poświęceni przez Ducha Świętego (zob. List do Rzymian 15,16). Jakie jest działanie Ducha Świętego? Jezus powiedział: *Lecz gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę* (Ewangelia Jana 16,13). Psalmista zaś stwierdza: *Zakon Twój jest prawdą*. Bóg przedstawia człowiekowi wielkie zasady sprawiedliwości zawarte w Jego prawie przez swoje Słowo i Ducha Świętego. Ponieważ zakon Boży jest *święty, sprawiedliwy i dobry*, jest odbiciem Bożej doskonałości, dlatego też charakter ukształtowany w posłuszeństwie temuż prawu będzie święty. Chrystus jest doskonałym przykładem takiego charakteru. Powiedział: *Ja przestrzegałem przykazań Ojca mego* (Ewangelia Jana 15,10). *bo Ja zawsze czynię to, co się Jemu podoba* (Ewangelia Jana 8,29). Naśladowcy Chrystusa muszą stać się podobni do Niego – dzięki łasce Bożej mogą rozwijać charakter będący w zgodzie z zasadami Jego świętego prawa. To jest właśnie biblijne uświęcenie. Dzieło to może się dokonać jedynie przez wiarę w Chrystusa, przez moc Ducha Świętego” (*Wielki bój, s. 249*).

I co teraz?

Teraz masz większe zrozumienie tego, co oznacza uświęcenie. Lecz może stawiasz sobie pytanie: Jak w praktyce mam doświadczyć takiej zmiany? Jak mogę być napełniony Duchem Świętym? W jaki sposób mój związek z Jezusem może stać się tak głęboki, że On będzie mógł to wszystko we mnie zdziałać? Te pytania i wiele innych będziemy omawiać w 15 tematach (lekcjach) modułu drugiego (pod tytułem: *Z Jezusem do przodu*).

Wprowadzenie Wierzyć w Chrystusa, znaczy mieć z Nim żywą, osobistą relację. Jezus pragnie abyśmy mieli z Nim taką bliską, osobistą więź, w wyniku której będziemy czuć się bezpiecznie i pewnie. On chce, abyśmy w pełni powierzyli Jemu nasze życie i przez to mieli pewność, że jesteśmy zbawieni przez Niego. Tylko w tej pewności nasza wiara może dać nam pokój, bezpieczeństwo, radość i siłę. Tylko ten, kto wie, że jest zaakceptowany przez Jezusa, może cieszyć się na Jego drugie przyjście. Niepewność i wątpliwości wywołują tylko strach i nie pozwalają radować się na to wydarzenie. Ponieważ poselstwo adwentowe wzywa ludzi do przygotowania się na powrót Chrystusa i pragnie dać im przedsmak radości tego dnia, częścią naszego poselstwa jest biblijna pewność zbawienia. Nie możemy zapomnieć ani zlekceważyć tej prawdy. Tylko ten, kto wie, że na podstawie swojej wyraźnej decyzji wiary w Jezusa jest przez Niego przyjęty, może modlić się: „Amen, przyjdź Panie Jezu!” (Objawienie Jana 22,20).

Wielu chrześcijan nie ma pewności

Niestety wielu chrześcijan nie ma pewności co do swego zbawienia. Chociaż starają się podobać Bogu, nie są pewni zbawienia. Ta niepewność może mieć różne przyczyny, na przykład:

- Nie powierzyli w pełni swojego życia Jezusowi.
- Nie zrozumieli poselstwa o usprawiedliwieniu z łaski przez wiarę i usiłują zaskarbić sobie względy u Boga własnymi uczynkami.
- Obawiają się zwodniczej pewności siebie, w której człowiek wmawia sobie pewność zbawienia, nie będąc wcale zbawionym.
- Mają w swoim życiu świadomy grzech, którego rozmyślnie się trzymają.
- Opierają swoją wiarę na własnych chwiejnych uczuciach.
- Są zniechęceni własnymi błędami i słabościami i nie wierzą, że Bóg może przyjąć ich w takim stanie.

A ty?

A jak jest z Tobą? Czy masz pewność, że Bóg Cię przyjął i zbawił? Przypuśćmy, że umarłbyś dzisiaj albo dziś powróciłby Jezus. Czy masz pewność, że znalazłbyś się na nowej ziemi? Czy Twoja odpowiedź brzmi wyraźnie „tak”? A jeśli tak, na czym opiera się Twoja pewność? A może Twoja odpowiedź brzmi: „być może” lub „nie”? Jeżeli tak jest, to czy możesz wyjaśnić, dlaczego nie masz pewności zbawienia?

To jest
możliwe!

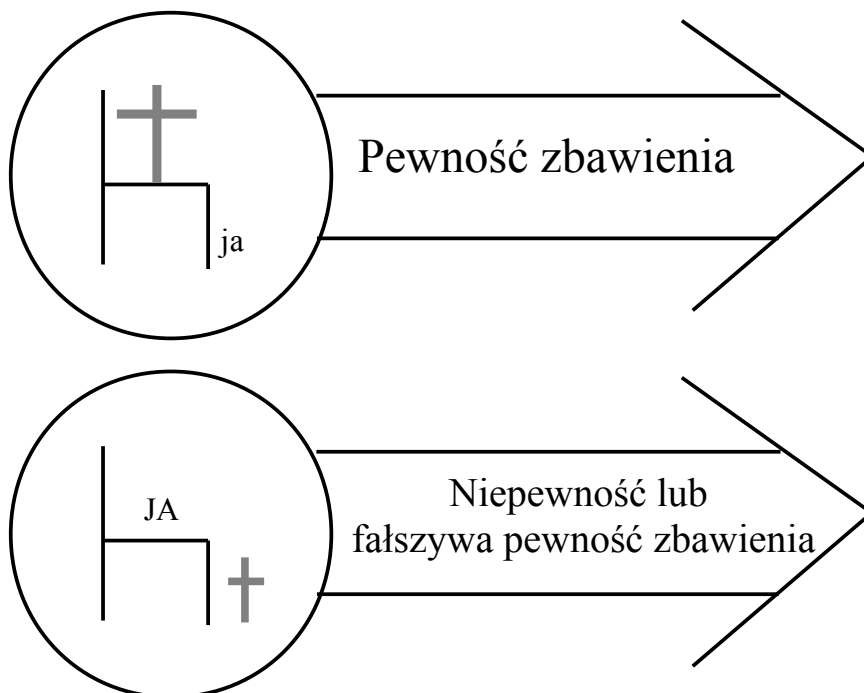
Biblia wyraża się w tym względzie całkiem wyraźnie! Jest to możliwe, aby nie tylko mieć nadzieję czy przeczuwać, lecz także wiedzieć, że doświadczyło się odkupienia przez Jezusa Chrystusa. Ten kto oddał swoje życie Jezusowi, może wiedzieć, że ma życie wieczne. Nie tylko możemy, lecz nawet powinniśmy mieć pewność zbawienia, ponieważ Bóg obiecał nam to bezpieczeństwo.

1 List Jana
5,11-13

Co apostoł Jan napisał o pewności zbawienia? Pod jakim warunkiem możemy ją mieć?

Jan pisze: „Kto ma Syna, ten ma żywot, kto nie ma Syna Bożego, ten nie ma żywota”, po czym dodaje: „To napisałem wam, którzy wierzycie w imię Syna Bożego, abyście *wiedzieli*, że macie żywot wieczny”. Nasza pewność tego, że mamy życie wieczne, zależna jest od naszego wyraźnego opowiedzenia się za Jezusem Chrystusem. Kiedy oddajemy Mu swoje życie, On wypełnia swoją obietnicę w stosunku do nas i darowuje nam pewność zbawienia. Bez tego całkowitego oddania się Chrystusowi pozostaje tylko niepewność lub zwodnicza pewność zbawienia. Pewność zbawienia nie jest zatem zależna od tego, czy jesteśmy już wystarczająco dobrzy, lecz od tego czy przychodzimy z naszą słabością do Jezusa i w pełni pokładamy nadzieję w Nim. Podstawą naszej pewności zbawienia nie jest to, na ile wzrosliśmy już w uświęceniu, lecz usprawiedliwienie, które następuje tylko z łaski przez wiarę.

Fascynujące, radosne, przynoszące owoc życie chrześcijańskie jest niemożliwe bez pewności zbawienia. Dręczące myśli o tym czy Bóg nas przyjął, okradają nas z radości wiary i odwagi świadczenia. Tak jak małżeństwo może naprawdę wzrastać dopiero wtedy, gdy obaj małżonkowie mają pewność, że są akceptowani bezwarunkowo przez swoich partnerów, podobnie i my możemy wzrastać w naszej wierze dopiero wówczas, kiedy wiemy, że Bóg nas przyjął. Jednakże ta pewność zbawienia nie oznacza, że jest ono zagwarantowane na zawsze. Możemy ponownie utracić życie wieczne. Biblijna pewność zbawienia nie oznacza „raz zbawiony, na zawsze zbawiony”. Nie dotyczy ona jutra i wieczności, lecz dnia dzisiejszego, tej chwili.

Jak poniższe teksty biblijne opisują pewność, którą mogą mieć wierzący?

Ew. Jana 6,47: _____

List do Rzymian 5,1: _____

List do Rzymian 8,1.14: _____

1 List do Koryntian 2,12: _____

1 List Jana 2,12: _____

1 List Jana 3,1: _____

1 List Jana 3,14: _____

1 List Jana 4,17.18: _____

1 List Jana 5,14.15: _____

Cytat 1

„Jest naszym przywilejem, że możemy udać się do Jezusa, zostać oczyszczonymi i stanąć wobec prawa bez zawstydzenia i bez wyrzutów sumienia. *Przetoż teraz żadnego potępienia nie masz tym, którzy będąc w Chrystusie Jezusie nie według ciała chodzą, ale według Ducha* (List do Rzymian 8,1 BG)” (*Droga do Chrystusa*, s. 41).

Falszywa pewność zbawienia

Szatan nie chce, abyśmy mieli prawdziwą, biblijną pewność zbawienia, z której możemy czerpać siłę dla naszej wiary. Doprowadza więc jednych do tego, aby nie ufali obietnicom Bożym, przez co dręczeni są wątpliwościami. Innych znowu prowadzi do tego, aby wierzyli, że są zbawieni, podczas gdy wcale zbawieni nie są.

Jak poniższe teksty biblijne opisują fałszywą pewność zbawienia?

Ew. Mateusza 7,21-23: _____

Ew. Łukasza 18,9-14: _____

1 List Jana 2,4: _____

Księga Jeremiasza 6,13.14.16: _____

Przyczyny fałszywej pewności zbawienia

Biblia opisuje tutaj dwa powody fałszywej pewności zbawienia. Z jednej strony opisuje ludzi, którzy powołują się na swoje własne uczynki, na swą własną sprawiedliwość i uważają, że są wystarczająco dobrzy by pójść do nieba. Swą wiarę zbudowali na fundamencie własnej sprawiedliwości. Paweł opisuje bardzo dobitnie następstwa takiego samousprawiedliwienia: „Bo wszyscy, którzy polegają na uczynkach zakonu, są pod przekleństwem” (List do Galacjan 3,10). „Odłączyliście się od Chrystusa wy, którzy w zakonie szukacie usprawiedliwienia; wypadliście z łaski” (List do Galacjan 5,4). Zapisz, swoimi słowami jakie są następstwa tego, że ludzie chcą stać się sprawiedliwymi przez zachowanie prawa!

Z drugiej strony Biblia opisuje ludzi którzy wmawiają sobie, że są zbawieni, ale świadomie i rozmyślnie przekraczają przykazania Boże. Świadome i umyślne nieposłuszeństwo jest niczym innym, jak złamaniem Bożego zaufania. To niszczy moją więź z Jezusem, będącą fundamentem mojego zbawienia. Nadużycie Bożego zaufania działa jak takie duchowe „zwarcie”. Uniemożliwia zaistnienie prawdziwej pewności zbawienia.

Pewność zbawienia a uczucia

Wielu ludzi wątpi w swoje zbawienie, ponieważ *nie czują* się zbawieni. Swoje uczucia podnoszą do roli miernika swego zbawienia. Musimy sobie uświadomić, że uczucia mogą nas zwieść. Mają one swoje miejsce w życiu chrześcijanina, lecz nie mogą nim kierować.

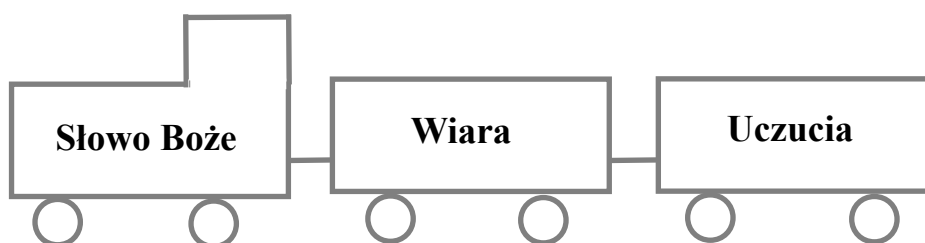

1 List Jana 3, 19-24

Jan, który w swoim liście mówi tak dużo o pewności w wierze, znał dobrze zwodniczą rolę uczuć. Jakiej rady udziela nam w tym względzie? Co dla Jana jest niezawodnym znakiem, że jesteśmy przyjęci przez Boga?

Pociąg do wiary

Biblia bardzo trafnie opisuje rolę Słowa Bożego i jego obietnic wobec naszej wiary i naszych uczuć. Jeżeli nasze serce (= nasze uczucia) nas potępia, chociaż powierzyliśmy nasze życie Chrystusowi, to nie powinniśmy zwracać na to uwagi. Nasza wiara opiera się na Słowie Bożym, a nie na naszych uczuciach. Uczucia nie mogą określać tego, czy jesteśmy zbawieni czy też nie. Poniższa ilustracja, przedstawiająca pociąg wiary, powinna nam to unaocznić.

Lokomotywa to Słowo Boże, które obiecuje nam życie wieczne, na które nigdy nie moglibyśmy zasłużyć własnymi wysiłkami. Bóg zaprasza nas, abyśmy zaufali Jego Słowu i w wierze przyjęli życie wieczne. Nasza wiara jest zatem ciągnięta przez Słowo Boże, a nie przez nasze uczucia. Nie są one miarą naszego zbawienia i powinny podążać za naszą wiarą. Jeżeli uczucia uczynimy lokomotywą, to wsiądziemy na duchową kolejkę górską. Nasza pewność zbawienia będzie tak zmienna jak pogoda. Fundamentem naszej pewności zbawienia pozostaje łaska i wiara, a obydwie nie zależą od naszych uczuć. Bóg pozostaje wierny, niezależnie od naszych uczuć.

Cytat 2 „Wyznałeś swoje grzechy i w swoim sercu je odrzuciłeś. Postanowiłeś oddać siebie Bogu. Teraz idź do Niego i poproś Go, aby zmył Twoje grzechy i dał Ci nowe serce. Następnie uwierz, że czyni to, ponieważ tak obiecał” (*Droga do Chrystusa*, s. 39).

Cytat 3 „Nie czekaj, aż będziesz czuł, że zostałeś uzdrowiony, lecz mów: *Wierzę w to. Jest tak nie dlatego, że czuję się uzdrowionym, ale dlatego, że Bóg tak obiecał*” (*Droga do Chrystusa*, s. 41).

Cytat 4 „Mając przed oczami tak wspaniałe biblijne obietnice, czy możesz jeszcze wątpić? Czy możesz uważać, że biednemu grzesznikowi pragnącemu powrotu i przebaczenia grzechów, Pan w surowy sposób odmawia możliwości przyjścia do Jego stóp w pokorze? Nigdy tak nie myśl! Nic nie może skrzywdzić Cię bardziej niż postrzeganie naszego niebiańskiego Ojca w takim świetle. On nienawidzi grzechu ale miłuje grzesznika. Bóg dał samego siebie w osobie Chrystusa, aby każdy, kto chce, mógł być zbawiony i w królestwie chwały mógł wiecznie żyć w szczęściu. Czy Bóg mógł użyć bardziej przekonującego lub delikatnego języka, aby opisać swoją miłość do nas: *Czy kobieta może zapomnieć o swoim niemowlęciu i nie zlitować się nad dziecieniem swojego łona? A choćby nawet one zapomniały, jednak Ja ciebie nie zapomnę*” (*Droga do Chrystusa*, s. 43-44).

Cytat 5

„Wierzysz w tę obietnicę, wyznajesz swoje grzechy i oddajesz siebie Bogu. Chcesz jemu służyć. Jeśli to czynisz, Bóg spełnia swoje słowo wobec Ciebie. Jeśli wierzysz obietnicy, to znaczy, jeśli wierzysz, że odpuszczono Twoje grzechy i zostałeś oczyszczony – Bóg czyni to w Twoim życiu rzeczywistością. Zostajesz uzdrowiony, podobnie jak w przypadku sparaliżowanego, któremu Chrystus dał moc chodzenia, gdy człowiek ten uwierzył, że został uzdrowiony. Jeśli wierzysz, w to, co mówi Jezus, tak się dzieje” (*Droga do Chrystusa*, s. 40).

Pewność i słabość

A co się dzieje, kiedy czuję się słabo i smucę się lub jestem zniechęcony moją słabością? Czy moja słabość nie jest wyraźnym znakiem, że wcale nie mogę wcale być zbawionym? Taka myśl może wydawać się bardzo pokorna, lecz w rzeczywistości jest niczym innym, jak tylko jedną z form usprawiedliwienia z uczynków. Ten kto mówi: „Chociaż oddałem moje życie Jezusowi, nie mogę mieć żadnej pewności zbawienia, ponieważ nie jestem wystarczająco dobry”, ten tak naprawdę mówi: „Bóg przyjmie mnie dopiero wówczas, gdy będę wystarczająco dobry”. A ponieważ to nie jest możliwe, Bóg oferuje nam zbawienie *wyłącznie* z łaski przez wiarę. Jan wyraźnie pisze o pewności zbawienia („abyście wiedzieli”), ale nie są to słowa skierowane do chrześcijan, którzy przewyżczyli już każdy grzech i każdą wadę charakteru (porównaj 1 List Jana 1,8.10). Ponadto: im bardziej zbliżam się do Jezusa, tym wyraźniej widzę własne błędy i słabości. To pokazuje tylko, że Duch Boży działa na mnie, ponieważ bez Niego nie widziałbym swoich wad, a już na pewno nie smuciłbym się z ich powodu.

Jezus zawsze ma słowa zachęty dla ludzi, którzy są świadomi własnej słabości. Przeczytaj poniższe teksty i odpowiedz na pytanie: Jak możemy przyjść do Jezusa? Co jest wolą Bożą? Jak reaguje Jezus, gdy do Niego przychodzimy?

Ew. Jana 6,37-40: _____

Ew. Mateusza 11,28-30: _____

Moje zbawienie nie opiera się na moich dobrych uczynkach lub cechach charakteru. Jeżeli przekazałem moje życie Jezusowi szczerze i bez zastrzeżeń, to mogę mieć pewność, że On mnie przyjął. Bóg jest wierny swoim obietnicom! Nie pozostawia mnie samego w mojej słabości! Przeczytaj, jak Ellen White wyraża to wspaniałe przesłanie!

Cytat 6

„Są tacy ludzie, którzy poznali przebaczącą miłość Chrystusa i naprawdę chcą być dziećmi Bożymi, ale zdają sobie sprawę, że ich charakter jest niedoskonały, a życie pełne błędów i są gotowi zważyć w to, że ich serca zostały odnowione przez Ducha Świętego. Takim osobom chciałabym powiedzieć: *Nie wycofujcie się i nie poddawajcie się rozpacz.* Często będziemy musieli pochylać się i płakać u stóp Jezusa z powodu naszych niedociągnięć i błędów. Nie mamy się jednak zniechęcać. Nawet jeśli zostaliśmy pokonani przez wroga, Bóg nas nie porzuca ani nie opuszcza. Nie, Chrystus siedzi po prawicy Boga i wstawia się za nami. Jan, umiłowany uczeń Chrystusa napisał: *to wam piszę, abyście nie grzeszyli. A jeśli by kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy* (1 List Jana 2,1)” (*Droga do Chrystusa*, s. 51-52).

Cytat 7

„Kiedy nasze myśli koncentrujemy na sobie, odwracamy się od Chrystusa, Źródła siły i życia. Dlatego też szatan wciąż stara się odciągnąć naszą uwagę od Zbawiciela i w ten sposób uniemożliwić harmonię i wspólnotę człowieka z Chrystusem. Szatan będzie starał się zwrócić nasze myśli na światowe przyjemności, troskę o byt, dylematy i smutki, błędy

innych ludzi lub nasze własne błędy i niedoskonałości. Nie dajmy się zwięść jego fortelom. Myśli tych, którzy są naprawdę sumienni i skrupulatni i którzy pragną żyć dla Boga, szatan koncentruje na ich własnych błędach i słabościach. Ma nadzieję, że oddzielając ich od Chrystusa odniesie zwycięstwo. Nie powinniśmy koncentrować się na sobie oraz poddawać się rozpaczom i obawom o to, czy będziemy zbawieni. To wszystko odwraca duszę od Źródła naszej siły. Powierz siebie Bożej opiece i zaufaj Mu. Rozmawiaj i myśl o Jezusie. Niech Twoje *ja* rozplynie się w Nim. (...) Odpocznij w Bogu” (*Droga do Chrystusa*, s. 57).

Cytat 8

„Niektórym wydaje się, że muszą przejść okres próbny i że zanim będą czerpali z Jego błogosławieństw, muszą udowodnić Jezusowi, że doznali odnowy. Jednak mogą oni korzystać z tych błogosławieństw nawet teraz. Człowiek potrzebuje łaski i Ducha Chrystusowego, który pomaga mu w jego słabościach. W przeciwnym wypadku nie jest w stanie oprzeć się złu. Jezus pragnie, abyśmy przychodzili do Niego takimi, jakimi jesteśmy: grzeszni, bezradni, uzależnieni. Możemy przyjść ze wszystkimi słabościami, kapryсами, z naszą grzesznością i upaść u Jego stóp w uniżeniu. Chwałę przynosi Mu to, że może nas otoczyć ramionami swojej miłości, uleczyć nasze rany i oczyścić nas ze wszelkiej nieczystości” (*Droga do Chrystusa*, s. 41-42).

Mamy orędownika!

Przed 2000 laty Jezus wstąpił do nieba, aby tam wstawiać się za nami. Jego służba w niebiańskiej świątyni jest gwarancją naszego zbawienia. Jezus, w niebiańskiej świątyni, odnosi do każdego z nas osobiście to, czego raz na zawsze dokonał na krzyżu dla całej ludzkości. Tam też wysłuchuje naszych modlitw, odpuszcza nasze winy, przysyła nam pomoc oraz czyni wszystko, co jest konieczne, abyśmy mogli wzrastać w uświęceniu. Służba Jezusa, jako naszego orędownika, w niebiańskiej świątyni jest źródłem naszej pewności i zaufania!

Jak Paweł i Jan wyrażają tę pewność?

List do Hebrajczyków 4,14-16: _____

List do Efezjan 3,11-12: _____

1 List Jana 2,1: _____

Bóg naszą pewnością

Mamy prawo wiedzieć, że jesteśmy dziećmi Bożymi i jesteśmy przyjęci przez Boga! Biblia jest pełna tej pewności. Dawid ucieszył się tą pewnością: „W Bogu zbawienie moje i chwała moja; skała mocy mojej, ucieczka moja jest w Bogu. Ufaj Mu, narodzie, w każdym czasie, wylewajcie przed Nim serca wasze: Bóg jest ucieczką naszą!” (Psalm 62, 8.9). Paweł zachęcał wierzących tymi słowami: „Mając tę pewność, że Ten, który rozpoczął w was dobre dzieło, będzie je też pełnił aż do dnia Chrystusa Jezusa” (List do Filipian 1,6).

Ta pewność nigdy nie doprowadzi nas do tego, abyśmy zadowoleni spoczęli na laurach w przekonaniu, że już jesteśmy doskonali. Prawidłowo rozumiana pewność zbawienia prowadzi nas do czegoś przeciwnego, tj. do uznania siebie samych za niegodnych, całkowitego zdania się na Chrystusa i podążania Jego śladem, aby On ukształtował w nas

Swoj charakter (List do Efezjan 4,13.15). On nie przyjmuje nas **dlatego**, że jesteśmy doskonali, lecz **po to**, aby nas zmienić i udoskonalić. Ta pewność nie doprowadzi nas do bagatelizowania lub usprawiedliwiania grzechu. Bezpieczeństwo w Chrystusie, pewność, że jest się akceptowanym przez Niego, będzie nam raczej pomagać w tym, aby jeszcze bardziej znienawidzić grzech. Pewność zbawienia da nam siłę do przewyciężenia złych przyzwyczajęń i wad charakteru oraz do stania się jeszcze bardziej podobnymi do Jezusa.

Ellen White pisała wciąż do ludzi, którzy kochali Jezusa, ale w obliczu swoich wątpliwości i braków nie mogli uwierzyć, że Jezus rzeczywiście ich przyjął. W roku 1887 napisała list do siostry w wierze, która cierpiała z powodu swojej słabości i była pełna wątpliwości co do swego zbawienia. Ellen White pisała do niej słowa niosące nadzieję, odwagę i pewność. Tych słów potrzebujemy dzisiaj tak samo, jak ta siostra. Przeczytaj proszę starannie ten list!

**List od
Ellen White**

Moja Kochana Siostro,

Mam dowód, że Bóg cię kocha, a drogocenny Zbawiciel, który złożył sam siebie w ofierze za ciebie, aby cię zbawić, nie odrzuci cię od siebie z tego powodu, że jesteś kuszona i zostałaś zwyciężona w swojej słabości.

*Nie staraj się nawet wyrwać z ramion kochanego Jezusa,
ale bądź spokojna, pełna zaufania w wierze.*

On kocha cię, troszczy się o ciebie, błogosławi cię i da ci pokój i łaskę.

On mówi do ciebie: „Twoje grzechy są ci odpuszczone” (Ewangelia Łukasza 5,23).

Powiadam ci, że Jezus nas kocha, chociaż błądzimy i popadamy w grzech.

On nam przebaczy, on nam daruje, i to nader obficie.

Gromadź kosztowne obietnice Boże.

(...) Nie patrz na swoją nędzę, lecz na doskonałość Chrystusa.

My sami nie możemy uzyskać żadnej sprawiedliwości dla nas.

Chrystus ma czyste szaty sprawiedliwości w swoich dłoniach i On nas w nie ubierze.

Przemówi do nas słodkimi słowami przebaczenia i obietnic.

Spragnionej duszy oferuje źródła wody żywej, którą możemy się orzeźwić.

*Prosi nas, abyśmy przyszli do Niego ze wszystkimi naszymi ciężarami i troskami,
i mówi, że znajdziemy ukojenie.*

Musimy Mu uwierzyć, że nam przebacza,

a naszą wiarę powinniśmy okazywać w ten sposób, że odpoczniemy w Jego miłości.

Poczucie winy musi zostać złożone u stóp krzyża Golgoty.

Odczuwanie grzeszności zatręło źródła życia i prawdziwego szczęścia.

Teraz Jezus mówi:

„Złóż to wszystko na mnie. Zabiorę twój grzech i dam ci pokój.

Nie niszczył dłużej poczucia własnej godności,

ponieważ wykupiłem cię za cenę Mojej własnej krwi. Jesteś moją.

Wzmocnię twoją słabą wolę; twój smutek z powodu grzechu zabiorę precz”.

*Dlatego zwróć się do Niego wdzięcznym sercem, chociaż drżącym prawdziwą
niepewnością, i uchwyc się leżącej przed tobą nadziei.*

Bóg przyjmie twoje skruszone, złamane serce.

On oferuje ci bezwarunkowe przebaczenie.

Oferuje ci przyjęcie do swojej rodziny i przez swą łaskę pomoc w twej słabości.

Kochany Jezus będzie cię prowadził krok po kroku,

jeśli tylko włożysz swoją w Jego dłoń i pozwolisz się prowadzić przez Niego.

*Szukaj kosztownych obietnic Boga. Jeżeli szatan zarzuci cię groźbami, odwróć się od nich i
uchwyc się obietnic Bożych. (List 38, 24 lutego 1887).*

Wprowadzenie To już ostatni temat modułu 1. W poprzednich 14 lekcjach uczyliśmy się, co to znaczy żyć jako uczeń Jezusa. Odkryliśmy, że uczniostwo nie jest po prostu jednym z wielu tematów Biblii, lecz jest *centralnym* zagadnieniem, na którym opiera się każdy inny temat.

Definicja „ucznia” Napisz jeszcze raz krótko, jak zdefiniował byś ucznia Jezusa!

Uczeń to człowiek, który podjął jasną decyzję naśladowania Jezusa w swoim życiu. Przyjął też zbawienie i żyje w ścisłej łączności z Jezusem Chrystusem. Obcuje na co dzień ze Słowem Bożym, postępuje zgodnie z nim, pozwala Bogu zmieniać swój charakter i czyni innych ludzi uczniami.

Jakie zlecenie Jezus dał swoim uczniom, zanim wstąpił do nieba?

Ewangelia
Mateusza 28, 19

Coś więcej, niż wygłaszanie kazań Jezus dał swoim uczniom wyraźne zlecenie: „Idźcie i czyńcie uczniami wszystkie narody!” Mając dotychczas uzyskane zrozumienie o uczniostwie, widzimy, że nie chodzi tutaj po prostu o głoszenie poselstwa. Powinniśmy raczej pomagać innym, aby sami stali się naśladowcami Jezusa i wyżywali swoją wiarę na co dzień, jak też wyszkolić ich tak, aby mogli dalej przekazywać swoją wiarę i prowadzić innych ludzi do uczniostwa. To misyjne zlecenie nie mówi więc tylko o nawracaniu ludzi, lecz raczej o czynieniu ich współpracownikami! Zgodnie z planem Jezusa uczniowie czynią uczniami innych, którzy z kolei robią to samo z następnymi osobami.

Kiedy, według Jezusa, nadejdzie koniec?

Ewangelia
Mateusza 24,14

Tylko uczeń Jezusa może głosić innym ewangelię w taki sposób, że oni sami staną się uczniami. Uczniostwo staje się więc kluczowym elementem w czasach końca. Precyzując, oznacza to, że wszystko, co wiemy o czasach końca, ma sens tylko wówczas, jeśli żyjemy jako uczniowie Jezusa. I faktycznie, czytając uważnie Księgę Daniela i Objawienia, stwierdzimy, że uczniostwo jest centralnym tematem tych ksiąg.

Jaki tytuł nosi Objawienie?

Objawienie
Jana 1,1.3

Tytuł ten można rozumieć na dwa sposoby: 1) że to Jezus, coś tutaj objawia. 2) że to Jezus jest bohaterem tego objawienia. Oba są prawdziwe.

Komu, w wersecie trzecim, jest obiecane błogosławieństwo?

Cytat 1

„Księga Objawienia rozpoczyna się wyraźnym nakazem, że powinniśmy rozumieć zawarte w niej pouczenie (cytowane z Objawienia Jana 1,3). Jeżeli jako lud zrozumiemy, jakie znaczenie ma dla nas ta księga, nastąpi wśród nas wielkie ożywienie... Jeżeli lepiej zrozumiemy Księgę Daniela i Objawienia, doprowadzi to wśród wierzących do całkowicie innego, religijnego doświadczenia” (*Zeugnisse für Prediger*, s. 94, przekład własny).

Napisz jeszcze raz, co się wydarzy, kiedy będziemy badać księgę Objawienia?

Ellen White przepowiada tutaj, że studium księgi Objawienia doprowadzi do wielkiego ożywienia. A ożywienie przekłada się na to, że jako uczniowie, gorliwiej niż kiedykolwiek przedtem naśladujemy Jezusa. I właśnie to opisuje księga Objawienia! Wszystko, czego uczyliśmy się o uczniostwie w pierwszych trzech lekcjach, znajdziemy także w księdze Objawienia.

Objawienie Jana 14,4

Wypowiedź, która najlepiej wyraża ideę uczniostwa w księdze Objawienia, znajdziemy w rozdziale 14 i wersecie 4! Jakim słowami są tu opisani naśladowcy Jezusa?

„Podążają oni za Barankiem, dokądkolwiek idzie”. Chyba nie ma trafniejszego i dobitniejszego opisu tego, o co chodzi w uczniostwie! A znajdujemy to we wstępie do trój-anielskiego poselstwa, które opisuje naszą tożsamość i nasze zlecenie. Udajmy się na poszukiwanie! Odkryjmy, co Objawienie ma do powiedzenia o uczniostwie w czasach końca!

1. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca to ci, którzy doświadczyli zbawienia w Chrystusie, a tym samym i usprawiedliwienia z wiary.

Powyższe zdanie jest, i pozostaje w każdym czasie, warunkiem tego, aby w ogóle móc zostać uczniem Jezusa. Ta treść stanowiła centralny element zwiastowania Jezusa i apostołów, a w ostatnim czasie nie może przecież być inaczej! Tylko ten, kto doświadczył zbawienia w Jezusie Chrystusie, może w wiarygodny sposób głosić ostatnie poselstwo. Nasze poselstwo może być w ogóle zrozumiane dopiero w kontekście sprawiedliwości przez wiarę, obojętnie, czy mówimy o sądzie, powtórnym przyjsciu, świątyni, zmartwychwstaniu, czy też o wielkim boju między Chrystusem a szatanem. Wszystkie te tematy stają się jasne i zrozumiałe dopiero wtedy, kiedy postawimy w centrum Chrystusa.

Jak poniższe wersety z księgi Objawienia opisują zbawienie przez Chrystusa i usprawiedliwienie z wiary?

1,5: _____

3,5;7,14;19,8: _____

Uwaga: Białe szaty są w Biblii symbolem odkupienia przez Jezusa Chrystusa (patrz Księga Izajasza 61,10).

5,9: _____

12,11: _____

14,4: _____

**Cel i rdzeń
naszego
prorockiego
poselstwa**

Bóg pokazał nam bardzo wyraźnie przez Ellen White, że poselstwo sprawiedliwości przez wiarę nie może nigdy być odłączone od naszego prorockiego poselstwa. Jest ono raczej celem i rdzeniem naszego przesłania. Poselstwo sprawiedliwości przez wiarę opisuje, co Bóg chce uczynić w nas i dla nas, jeśli tylko całkowicie oddamy się w Jego ręce.

Cytat 2

„Kilka osób napisało do mnie, pytając, czy poselstwo usprawiedliwienia przez wiarę jest poselstwem trzeciego anioła, a ja odpowiedziałam: *Tak, rzeczywiście, taki sens ma poselstwo trzeciego anioła*” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 135).

Cytat 3

„Pan w swym wielkim miłosierdziu posłał swemu ludowi najcenniejsze poselstwo przez kaznodziejów E.J. Waggonera i A.T. Jonesa. To poselstwo ma jeszcze pełniej przedstawić światu wywyższonego Zbawiciela, ofiarę za grzechy całego świata. Przedstawia ono pewność usprawiedliwienia z wiary; zaprasza ludzi do przyjęcia sprawiedliwości Chrystusa, która objawia się w posłuszeństwie wszystkim Bożym przykazaniom.

Wielu straciło Jezusa z oczu. Trzeba było skierować ich wzrok na Jego boską osobę, Jego zasługi i niezmienną miłość do rodziny ludzkiej. Wszelka moc została oddana w Jego ręce, On może udzielić obfitych darów ludziom, w tym także bezcennego daru swej własnej sprawiedliwości, ofiarowywanej bezradnym ludziom, którzy oddadzą się w Jego ręce. To jest poselstwo, które Bóg polecił ogłosić światu. To jest poselstwo trzeciego anioła, które ma być zwiastowane wielkim głosem i wsparte wylaniem, w niespotykanej dotąd mierze, Ducha Bożego” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 135).

Cytat 4

„Poselstwo o sprawiedliwości Chrystusa ma rozbrzmiewać aż po krańce ziemi i przygotować drogę Panu. To jest chwala Boża, która zakończy dzieło trzeciego anioła” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 135).

2. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca ciągle na nowo kierują się w stronę Chrystusa.

Jakie poselstwo powtarza się w poniższych wersetych Objawienia?

2,5.16;3,3.19: _____

Poselstwo „pokutujcie!” jest kierowane nie tylko do niewierzących. Te wersety skierowane są do uczniów Jezusa, którzy zeszli z właściwej z drogi i muszą na nowo znaleźć kierunek. Gdy Jan Chrzciciel mówił w owym czasie „czyńcie pokutę i dajcie się ochrzcić”, napotykał na ludzką dumę. W oczach wielu Izraelitów wyłącznie poganie potrzebowali pokuty. Jednak poselstwo Jana Chrzciciela było przeznaczone właśnie dla nich (Żydów). Tak samo

jest i dziś. Możemy sądzić, że tylko niewierzący mają pokutować. W rzeczywistości jednak to my wciąż jej potrzebujemy. Dobroć Boża prowadzi nas do pokuty (List do Rzymian 2,4). W swojej miłości Bóg zaprasza nas do tego, abyśmy przez pokutę na nowo zwrócili się do Niego.

3. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca są napelnieni Duchem Świętym i prowadzeni przez Niego.

Co pisze apostoł Jan o prowadzeniu Ducha Świętego?

2,7.11.17.29; 3,6.13.22: _____

W jaki szczególny sposób Duch Święty prowadzi naśladowców Jezusa?

19,10: _____

4. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca trwają bez zastrzeżeń przy Słowie Bożym.

Jak poniższe wersety opisują podejście uczniów Jezusa do Jego Słowa?

1,3: _____

3.8.10: _____

20,4: _____

22,7: _____

22,18.19: _____

5. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca są ludźmi modlitwy.

Co poniższe wersety mówią o modlitwie uczniów Jezusa?

5,8;8,3: _____

Te dwa wersety ukazują wyraźnie, jak modlitwy naśladowców Jezusa („świętych”) docierają do nieba. To Chrystus jako nasz orędownik czyni nasze modlitwy skutecznymi w niebie. To znakomita myśl! Nasze modlitwy, jakkolwiek byłyby niedoskonałe, wywołują jakiś skutek w niebie!

Także „bliźniacza księga” Objawienia, księga Daniela opisuje wyraźnie znaczenie modlitwy (patrz Księga Daniela 2,17.18; 6,11; 9,4.18.23; 10,12.14). Historie, które znajdujemy w tej księdze, są obrazami doświadczeń uczniów Jezusa w czasach końca.

6. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca są posłuszni przykazaniom Bożym.

Jaką rolę odgrywają przykazania Boże w kościele ostateków?

12,17: _____

14,12: _____

7. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca są zwycięzcami.

Jakie wyrażenie pojawia się we wszystkich poniższych wersetach Objawienia?

2,7.11.17.26; 3,5.12.21;-21,7: _____

Jezus powiedział: „Kto chce pójść za Mną, niechaj się zaprze samego siebie i bierze krzyż swój na siebie codziennie, i naśladuje Mnie” (Ewangelia Łukasza 9,23). W ostatnim temacie zastanawialiśmy się nad znaczeniem tego wyrażenia. W księdze Objawienia ta myśl jest wyrażona słowem *zwyciężyć*. Często bezpośrednio po wyrażeniu „zwycięzca” znajdujemy wezwanie „Kto ma uszy, niechaj słucha, co Duch mówi do zborów!” To mówi nam, że tylko ten może zwyciężyć, kto słucha Ducha Bożego i pozwala Mu się zmieniać.

8. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca doświadczają zmiany charakteru.

Jak opisany jest w księdze Objawienia charakter ostatniego pokolenia?

14,1: _____

14,4.5: _____

Imię Boga wyraża Jego charakter, który chciałby On odtworzyć w wierzących. Gdy ludzie wyszli z ręki Boga, odzwierciedlali Jego istotę, ponieważ byli stworzeni na Jego obraz. Wskutek grzechu obraz Boga został w ludziach zniekształcony, jeśli nie całkowicie zniszczony. Przez nowonarodzenie oraz uświęcenie Bóg odtwarza stopniowo swój charakter w wierzących (List do Kolosan 3,10). W innym miejscu to odtworzenie jest również przedstawione jako wpisanie przez Boga prawa w nasze serca (List do Hebrajczyków 8,10). Prawo Boże jest niczym innym, jak odbiciem Jego charakteru. Ostatnie pokolenie odzwierciedla charakter Boga i pokazuje w ten sposób całemu wszechświatu, że prawo Boże jest sprawiedliwe, i że odkupieni ludzie mogą je przestrzegać dzięki Bożej łasce.

Cytat 5

„Ostatnie promienie łaski; ostatnie poselstwo miłosierdzia, jakie będą dane światu – to wyraz Jego pełnego miłości charakteru. Dzieci Boże mają być ucieleśnieniem tego charakteru. Życiem mają świadczyć o tym, co łaska Boża dla nich uczyniła” (*Wydarzenia czasów końca*, s. 135).

9. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca głoszą ewangelię.

Jaki udział mają uczniowie Jezusa w głoszeniu ewangelii?

12,11: _____

14,6: _____

22,17: _____

Jezus dał swoim uczniom zlecenie, by szli na cały świat i głosili ewangelię wszystkim ludziom. Uczniowie Jezusa w każdym czasie poważnie traktowali to zlecenie. Odnosi się to także do czasów końca.

Cytat 6

„Każdy chrześcijanin ma możliwość nie tylko oczekiwać przyjścia Pana, ale je przyśpieszyć. (...) Gdyby wszyscy ci, którzy wyznają Jego imię przynieśli owoc dla chwały tego imienia, jakże szybko cały świat byłby obsiany ziarnem ewangelii! Ostanie wielkie żniwo wkrótce dojrzałoby i Chrystus przyszedłby, ażeby zebrać swą kosztowną pszenicę” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 40).

10. cecha

Uczniowie Jezusa w czasach końca to ci, którzy podjęli całkowicie jasną i 100% decyzję o naśladowaniu Jezusa.

W księdze Objawienia widać bardzo wyraźnie, że niemożliwym jest, by iść z Jezusem przez życie będąc jedynie połowicznie oddanym. Księga Objawienia wzywa do decyzji! W jaki sposób, to wezwanie do decyzji oraz konieczność całkowitego oddania się, zostało wyrażone w poselstwie do Laodycei?

3,14-22: _____

Trzynasty i czternasty rozdział księgi Objawienia nie pozostawiają wątpliwości, że każdy musi się opowiedzieć po którejś ze stron, ponieważ nie ma żadnej szarej strefy. Albo podążamy za Jezusem i otrzymujemy pieczęć Boga, albo składamy pokłon bestii i jej obrazowi, otrzymując znamię zwierzęcia. Trzecia grupa nie istnieje.

Bóg dał nam, jako adwentystom dnia siódmego, szczególne poselstwo dla świata, aby przygotować ludzi na powrót Jezusa. Lecz wszystko, co głosimy, uczyni ludzi uczniami Jezusa tylko wówczas, jeśli sami będziemy tak żyć i każdy aspekt poselstwa będziemy głosić w połączeniu z Jezusem. Dlatego właśnie temat uczniostwa jest nierozdzielnie złączony z poselstwem księgi Objawienia.

Cytat 7

„Słyszy się wiele uwag, że nasi mówcy w swoich kazaniach więcej mówią o zakonie niż o Jezusie. Nie jest to do końca zgodne z prawdą, ale czy uwagi te nie mają żadnego uzasadnienia? Czy za kazalniami nie stają ludzie, którzy nie mają prawdziwego doświadczenia w sprawach Bożych, ludzie, którzy nie przyjęli sprawiedliwości Chrystusa? Wielu naszych kaznodziejów potrafi tylko wygłaszać kazania, w których przedstawiają poszczególne zagadnienia popierając je argumentami, a rzadko zwracają uwagę na zbawczą moc Odkupiciela... Ludzie, którzy słuchają takich kazań, nie zostają poruszeni do

głębi serca i doprowadzeni do postawienia pytania: *Co mam zrobić, abym był zbawiony?* Ze wszystkich chrześcijan adwentyści dnia siódmego powinni być pierwszymi w wywyższaniu Chrystusa przed światem... Grzesznik musi być doprowadzony do tego, że będzie patrzył na Golgotę. W prostej, dziecięcej wierze musi zaufać ofierze Zbawiciela, przyjmując Jego sprawiedliwość i wierząc w Jego miłosierdzie” (*Śludzy Ewangelii*, s. 107).

Najważniejsze pytanie

Bardzo ważnym jest, abyśmy nie zaniedbywali poselstw księgi Daniela i Objawienia i przy tym rozpatrywali je zawsze stawiając Chrystusa w centrum! Tylko jako uczniowie Jezusa, w żywej więzi z Nim, możemy je prawidłowo zrozumieć i głosić. Proroctwa o czasach końca uświadamiają nam wyraźnie, że sprawa jest bardzo pilna. Właśnie teraz, bardziej niż kiedykolwiek przedtem, potrzebujemy podjąć decyzję pójścia za Jezusem i konsekwentnie ją realizować. Bóg zaprasza nas, byśmy należeli do tych, o których Pismo mówi: „Podążają za Barankiem, dokądkolwiek idzie”.

